

180. JESENSKA GENERALNA KONFERENCA

SALT LAKE CITY
OKTOBER 2010

© 2010 Intellectual Reserve, Inc.
Vse pravice pridržane.
Natisnjeno v Nemčiji.
Prevod govorov:
October 2010 General Conference Talks
Slovenian 08675 177

KAZALO

SOBOTNI DOPOLDANSKI DEL	1
Ko se ponovno srečamo predsednik Thomas S. Monson.....	2
Zaradi vaše vere starešina Jeffrey R. Holland.....	4
Ostanite na poti sestra Rosemary M. Wixom.....	7
Poslušnost prerokom starešina Claudio R. M. Costa.	10
Evangelijsko poučevanje in učenje starešina David M. McConkie.....	13
Premišljevanja o posvečenem življenju starešina D. Todd Christofferson.....	16
Kaj je najpomembnejše? predsednik Dieter F. Uchtdorf.....	20
SOBOTNI POPOLDANSKI DEL	24
Potrjevanje cerkvenih voditeljev predsednik Henry B. Eyring	25
Svobodna volja - bistvo načrta življenja starešina Robert D. Hales.....	26
Bodi svetloba! starešina Quentin L. Cook.....	30
Vera - določitev je vaša škof Richard C. Edgley.....	35
Naše lastno preživetje starešina Kevin R. Duncan.....	38
Tempeljska ogledala večnosti starešina Gerrit W. Gong	40
Nikdar ga ne zapustite starešina Neil L. Andersen.....	43
Preobražajoča moč vere in značaja starešina Richard G. Scott.....	47

DUHOVNIŠKI DEL	51
Bodi vernim zgled starešina Russell M. Nelson.....	52
Pridi k meni s trdnim namenom v srcu in te bom ozdravil starešina Patrick Kearon	56
Uči nas, naj odložimo posvetnega človeka starešina Juan A. Uceda.....	59
Ponos in duhovništvo predsednik Dieter F. Uchtdorf.....	61
Služite z Duhom predsednik Henry B. Eyring	65
Tri vrste odločitev predsednik Thomas S. Monson	70
NEDELJSKI DOPOLDANSKI DEL	74
Zaupajte v Boga, nato pojdite in naredite predsednik Henry B. Eyring.....	75
Očistimo notranjost templja predsednik Boyd K. Packer.....	79
Sveti Duh in Razodetje starešina Jay E. Jensen.....	83
Bodi vernim zgled sestra Mary N. Cook.....	86
Komunikacijske linije starešina Dallin H. Oaks	90
Božanski dar hvaležnosti predsednik Thomas S. Monson	94

NEDELJSKI POPOLDANSKI DEL	98
Aronovo duhovništvo	
starešina L. Tom Perry	99
Prejmi Svetega Duha!	
starešina David A. Bednar	102
Pogumno starševstvo	
starešina Larry R. Lawrence	106
Počitek vašim dušam	
starešina Per G. Malm.....	109
Izogibajmo se pastem greha	
starešina Jairo Mazzagardi.....	111
Kaj ste storili z mojim imenom?	
starešina Mervyn B. Arnold.....	114
»O prekanjeni zlodejev načrt!«	
starešina M. Russell Ballard.....	117
Dokler se ponovno ne snidemo	
predsednik Thomas S. Monson	121
GENERALNI SESTANEK DRUŠTVA ZA POMOČ	123
Hčere v mojem kraljestvu - zgodovina in delo Društva za pomoč	
sestra Julie B. Beck.....	124
Stanovitne in neomajne	
sestra Silvia H. Allred.....	128
Bodite sočutne in preidite k dejanjem	
sestra Barbara Thompson.....	132
»Dobrotljivost nikoli ne mine«	
predsednik Thomas S. Monson.....	136

Sobotni dopoldanski del

KO SE PONOVRNO SREČAMO

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON
predsednik Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni

*Misijonarsko služenje je duhovniška dolžnost - obveza,
ki jo Gospod pričakuje od nas, katerim je bilo dano toliko.*

Moji ljubi bratje in sestre, pozdravljamo vas na generalni konferenci, ki jo povsod po svetu poslušajo in gledajo preko različnega predvajanja. Zahvaljujemo se vsem, ki imajo opravka z zapleteno logistiko tega dogodka.

Od aprila, ko smo se nazadnje srečali, se je delo Cerkev neovirano nadaljevalo. V privilegij mi je bilo posvetiti štiri nove templje. S svetovalcema in drugimi generalnimi osebnostmi sem potoval v dolino Gila v Arizoni, v Vancouver v Britanski Kolumbiji, v Cebu City na Filipinih in v Kijev v Ukrajini. Na vsaki od teh lokacij so templji veličastno lepi. Vsak je blagoslov v življenju članov in stalni vpliv na tiste, ki niso naše vere.

Večer pred posvetitvijo vsakega templja smo imeli privilegij, da smo si ogledali kulturno proslavo, na kateri so sodelovali naši mladi in nekaj naših ne tako mladih ljudi. Ti dogodki so se navadno odvijali na velikih stadionih, čeprav smo se v Kijevu sestali na lepem kraju. Ples, petje, glasbeni nastopi in prikazi so bili izvrstni. Izrekam svojo hvaležnost in ljubezen vsem, ki so sodelovali.

Vsaka posvetitev templja je bila duhovna gostija. Na vseh smo čutili Gospodovega Duha. Naslednji mesec bomo ponovno posvetili havajski Tempelj Laie, enega naših najstarejših templjev, ki je bil veliko mesecev podvržen obsežnim prenovam. Veselimo se te svete priložnosti.

Še naprej gradimo templje. V veselje mi je, da lahko ta dopoldan objavim pet novih templjev, za katere je bilo pridobljeno zemljišče in ki bodo v prihodnjih mesecih in letih zgrajeni na naslednjih lokacijah: v Lizboni na Portugalskem, v Indianapolisu v Indiani, v Urdanetu na Filipinih, v Hartfordu v Connecticutu in v Tijuani v Mehiki. Uredbe, ki se izvajajo v naših templjih, so bistvene za našo odrešitev in za odrešitev naših ljubljenih pokojnih. Da bi še naprej zvesto hodili v templje, ki jih gradimo vse bližje naših članov!

Naj sedaj, preden bomo ta dopoldan slišali naše govornike, omenim neko zadevo, ki mi je pri srcu in ki si zasluži vso našo pozornost. Govorim o misijonarskem delu.

Prvič, mladeničem Aronovega duhovništva in vam, mladeniči, ki boste postali starešine, ponavljam, kar preroki že dolgo učijo - naj se vsak vreden, zmožen mladenič pripravi na služenje misijona. Misijonarsko služenje je duhovniška dolžnost - obveza, ki jo Gospod pričakuje od nas, katerim je bilo dano toliko. Mladeniči, opominjam vas, da se pripravite na služenje misijona. Ostanite čisti in vredni predstavljati Gospoda. Ohranjajte zdravje in moč. Proučujte svete spise. Udeležujte se seminarja in inštituta, če sta na voljo. Dobro poznajte misijonarski priročnik *Pridigajte moj evangelij!*

Še beseda mladim sestram: Čeprav nimate iste duhovniške odgovornosti, kakor jo imajo mladeniči, da služijo redni misijon, tudi ve dragoceno prispevate kot misijonarke in vaše služenje pozdravljamo.

Sedaj pa vam, starejši bratje in sestre, potrebujemo veliko, veliko več starejših parov. Zvestim parom, ki sedaj služijo ali so služili v preteklosti, se zahvaljujemo za vašo vero in predanost evangeliju Jezusa Kristusa. Služite prostovoljno in dobro in delate veliko dobrega.

Tiste, ki še niste v tistem življenjskem obdobju, ko bi lahko služili kot starejši misijonarji, rotim, da se sedaj pripravite, da boste nekega dne s partnerjem to lahko naredili. Ko vam bodo okoliščine dovoljevale, ko bo napočil čas za upokojitev in če vam bo zdravje dopuščalo, bodite pripravljeni zapustiti dom in služiti kot redni misijonarji. Le nekajkrat boste v življenju lahko deležni prijetnega duha in zadovoljstva, ki izhaja iz skupnega rednega služenja pri Jezusovem delu.

Torej, moji bratje in sestre, da bi bili uglašeni z Gospodovim Duhom, ko bomo v naslednjih dveh dneh poslušali njegove služabnike! Molim, da bi vsak prejel ta blagoslov, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

ZARADI VAŠE VERE

STAREŠINA JEFFREY R. HOLLAND
član zbora dvanajstih apostolov

*Moja zahvala gre vsem vam čudovitim članom Cerkve -
in legijam dobrih ljudi, ki niso naše vere -
ker vsak dan dokazujete,
da čista Kristusova ljubezen »nikoli ne mine«.*

Hvala, predsednik Monson, za to dobrodošlico na še eni generalni konferenci. Radi vas imamo, vas občudujemo in vas podpiramo. Na tem popoldanskem delu bomo imeli bolj uradno priložnost, da bomo dvignili roko v znak podpore ne le za predsednika Monsona, ampak tudi za vse druge generalne uradnike Cerkve. Ker bo na tem seznamu tudi moje ime, mi dovolite, da se v imenu vseh zahvalim za izkazano podporo. Niti eden od nas ne bi mogel služiti brez vaših molitev in podpore. Vaša zvestoba nam pomeni več, kot lahko izrazimo.

Moje današnje sporočilo je, da v enakem duhu rečem, da vas podpiramo, da vam vračamo te iskrene molitve in izkazano ljubezen. Vemo, da obstajajo posebni ključni, zaveze in odgovornosti, dane predsedujočim uradnikom Cerkve, vemo pa tudi, da Cerkev edinstveno moč, zares izredno življenjsko silo črpa iz vere in predanosti vsakega člana te Cerkve, kdor koli že ste. V kateri koli državi živite, kakor koli mlade ali nezadostne se počutite oziroma za kako stare ali sposobne se imate, vam pričujem, da vas ima Bog vse rad, da ste osrednje v namenu njegovega dela. Predsedujoči uradniki njegove Cerkve vas cenijo in molijo za vas. Osebna vrednost, sveta veličina vsakega od vas je pravi razlog, da obstaja načrt odrešitve in povzdignjenja. Nasprotno s tem, kar pravijo danes, se to tiče vas. Ne, ne obračajte se k svojemu sosеду. Vam govorim!

Poskušal sem najti ustrezen način, da bi vam povedal, kako zelo vas ima Bog rad in kako hvaležni smo vam mi na tem podiju. Prizadevam si, da bi bil glas za same nebeške angele v zahvaljevanju za vse dobro, kar ste kdaj naredili, za vsako prijazno besedo, ki ste jo kdaj izrekli, za vsako žrtev, ki ste jo kdaj napravili, ko ste nekemu, komur koli, ponudili lepoto in blagoslove evangelija Jezusa Kristusa.

Hvaležen sem za voditeljice Mladenk, ki se z dekleti odpravijo na taborjenje in brez šampona, prhanja oziroma ličila sestanke za pričevanje ob tabornem ognju spremenijo v najmočnejše duhovne izkušnje, ki jih bodo ta dekleta oziroma voditeljice v svojem življenju doživele. Hvaležen sem za vse ženske v Cerkvi, ki so bile v mojem življenju tako močne kot gora Sinaj in tako sočutne kot gora blagrov. Včasih se nasmehnemo zgodbam naših sester, saj veste, zeleni žele, prešite odeje in hrana za sedmino. Vendar je moja družina ob takšni ali drugačni priložnosti vse to sprejela s hvaležnostjo; enkrat smo celo v istem dnevu dobili prešito odejo in krompir. Bila je le majhna prešita odeja, zaradi katere je bila pot mojega umrlega bratca nazaj k nebeškemu Očetu tako topla in udobna, kot so to zanj želele sestre Društva za pomoč. Hvaležni smo bili za hrano, ki so jo naši družini priskrbele po obredu prostovoljno, ne da bi jih za to prosili. Nasmehnite se ob naših navadah, če želite, toda ženske v Cerkvi, ki pogosto niso deležne dovolj zahvale za to, kar delajo, so nekako vedno tam, kjer so roke povešene in so kolena slabotna¹. Zdi se, da nagonsko razumejo božanstvo v Kristusovi izjavi: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«²

In to velja tudi za duhovniške brate. Pomislim, na primer, na voditelje mladeničev, ki se, odvisno od podnebja in celine, odpravijo bodisi na 80 kilometrski pohod čez težek teren ali izkopljejo ledeno jamo, v kateri poskušajo prespati hladno noč, ki se nekaterim zdi najdaljša noč v življenju. S hvaležnostjo se spominjam svoje skupine vélikih duhovnikov, ki so pred nekaj leti izmenjaje spali v manjšem naslonjaču v spalnici umirajočega člana zбора, da se je njegova ostarela in prav tako slabotna žena v tistih zadnjih tednih življenja svojega dragega lahko vsaj malo naspala. Hvaležen sem za cerkveno množico učiteljev, uradnikov, svetovalcev in tajnikov, da ne omenim ljudi, ki vselej postavljajo mize in pospravljajo stole. Hvaležen sem za oddeljene patriarhe, za glasbenike, za zgodovinarje in za starejše pare z osteoporozo, ki se ob petih zjutraj s težavo pomikajo proti templju z majhnim kovčkom, ki je skoraj tako velik oni sami. Hvaležen sem za mirne, nesebične starše, ki morda vse življenje skrbijo za otroka s posebnimi potrebami, včasih z več kot le eno hibo in včasih za več kot le enega otroka. Hvaležen sem za otroke, ki kasneje v življenju sodelujejo, da potem oni negujejo bolne ali ostarele starše.

Skoraj popolni starejši sestri, ki je nedavno skoraj opravičujoče rekla: »Nikoli nisem bila voditeljica v Cerkvi, vedno sem le pomagala!« pa pravim, »draga sestra, hvala nebesom za vas in vse 'pomočnike' v kraljestvu.« Nekateri od nas, ki *smo* voditelji, upamo, da bomo nekoč pred Bogom imeli ugled, ki ste ga vi že pridobili.

Prepogosto se nisem zahvalil za vero in dobroto takšnih ljudi v svojem življenju. Predsednik James E. Faust je pred trinajstimi leti stal za tem odrom in rekel: »Kot deček [...] se spominjam babice, [...] ki nam je na vročem štedilniku na drva kuhala okusne obroke. Ko se je leseni zaboj, ki je bil poleg štedilnika, spraznil, ga je babica tiho dvignila, [...] šla ven, ga napolnila z drvmi, ki so bila zunaj naložena na kup, in težko naloženi zaboj prinesla v hišo. Bil sem tako brezčuten, [ker] sem sédel in pustil, da je moja ljubljena babica sama napolnila [ta] zaboj.« Potem pa je z ganjenim glasom rekel: »Sram me je in nestorjeno sem obžaloval vse življenje. Upam, da jo bom nekega dne prosil odpuščanja.«³

Če lahko tako popoln človek, kakršen menim, da je predsednik Faust bil, prizna svojo mladostniško zmoto, lahko to podobno priznam tudi sam in nekoliko pozno izkažem svoje spoštovanje.

Ko sem bil nekoč pred začetkom časa poklican, da služim misijon, ni bilo izravnave misijonarskih stroškov. Vsak je moral sam plačati celotne stroške misijona, kamor je bil poslan. Nekateri misijoni so bili zelo dragi in izkazalo se je, da je bil tudi moj eden takšnih.

Kakor mi spodbujamo misijonarje, naj delajo, sem privarčeval denar in prodal osebno lastnino, da sem, kot sem najbolje lahko, plačal svoje. *Mislil* sem, da imam denarja dovolj, vendar nisem bil gotov, kako bo v zadnjih mesecih misijona. S tem vprašanjem v mislih, sem vendar zapustil družino zaradi največje izkušnje, za katero bi vsakdo lahko upal, da bi jo imel. Rad sem imel svoj misijon, kot sem prepričan, da še noben fant ni ne prej ne kasneje imel rad.

Potem sem se vrnil domov ravno, ko sta bila na služenje misijona poklicana starša. Kaj bom sedaj delal? Kako si bom sploh plačal šolanje? Kako bom plačal hrano in sobo? In kako bom uresničil velike srčne sanje, da se poročim s popolno Patricijo Terry, ob kateri mi zastane dih? Rad priznam, da sem bil obupan in prestrašen.

Obotavljajoče sem šel na krajevno banko in direktorja, družinskega prijatelja, vprašal, koliko imam na računu. Presenečeno je pogledal in rekel: »Zakaj, Jeff, vse je na računu. Ali ti nista povedala? Starša sta želela narediti tisto malo, kar sta lahko, da bi ti pomagala, da se, ko prideš domov,

postaviš na noge. Niti centa nista dvignila s tvojega računa, ko si bil na misijonu. Mislim sem, da veš.«

No, nisem vedel. Vem pa, da oče, samo-izšolani knjigovodja, kot so jih v našem mestecu imenovali, z zelo malo strankami, v dveh letih verjetno ni na sebi nikoli imel nove obleke ali nove kravate ali novega para čevljev, zato da bi vse to njegov sin lahko imel na misijonu. Poleg tega tudi nisem vedel, a sem izvedel kasneje, da se je mama, ki nikoli, odkar je bila poročena, ni delala zunaj doma, zaposlila v krajevni trgovini, da bi bili stroški mojega misijona poplačani. In niti z eno besedo mi tega nista omenila, ko sem bil na misijonu. Glede tega ni bila izrečena niti ena sama beseda. Koliko očetov v tej Cerkvi je naredilo natanko to, kar je storil moj oče? Koliko mater v teh težkih gospodarskih časih še vedno dela to, kar je naredila moja mama?

Očeta že štiriintrideset let ni več, zato bom moral tako kot predsednik Faust počakati, da se mu bom povsem zahvalil po tem življenju. Toda moja draga mama, ki bo naslednji teden dopolnila petindevetdeset let, doma srečna gleda ta današnji prenos, zato ni prepozno, da se ji zahvalim. Vama, mama in oče, in vsem mamam in očetom, družinam in zvestim ljudem vsepovsod se zahvaljujem, ker ste se žrtvovali za svoje otroke (in za otroke drugih), ker jim želite nuditi ugodnosti, ki jih sami niste nikoli imeli, ker jim tako zelo želite najsrečnejše življenje, kar jim ga lahko nudite. Moja zahvala gre vsem vam čudovitim članom Cerkve - in legijam dobrih ljudi, ki niso naše vere - ker vsak dan dokazujete, da čista Kristusova ljubezen »nikoli ne mine«⁴. Nihče od vas ni majhen oziroma nepomemben, deloma zato, ker je zaradi vas evangelij Jezusa Kristusa to, kar je - živi opominjevalec Gospodove milostljivosti in milosti, oseben, vendar močan dokaz, v vasicah in velemestih, dobrega in življenja, ki ga je dal, da je drugim prinesel mir in odrešitev. Nepopisno smo počaščeni, da smo skupaj z vami v tej sveti stvari. Kakor je Jezus rekel Nefijcem, pravim danes: »Zavoljo vaše vere [...] [je] moja radost [...] popolna. In ko je bil izrekel te besede, je zajokal.«⁵ Bratje in sestre, ker vidim vaš vzor, vam in Očetu v nebesih ponovno obljubljam, da sem odločen, da bom bolj prijazen in predan, bolj zvest in iskren - kakor je Gospod in kakor ste že mnogi od vas. To prosim v imenu našega velikega Vzornika v vsem, Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. Heb 12:12; NaZ 81:5.

2. Mt 25:40.

3. James E. Faust, *The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith*, *Ensign*, nov. 1997, str. 53.

4. 1 Kor 13:8; Mor 7:46-47.

5. 3 Ne 17:20-21.

OSTANITE NA POTI

SESTRA ROSEMARY M. WIXOM
generalna predsednica Osnovne

*Če se bomo oprijeli svojih otrok in hodili za Odrešenikom,
se bomo vsi vrnili v nebeški dom
in bomo varni v objemu nebeškega Očeta.*

Nedavno sem bila priča rojstvu drobcene Kate Elizabeth. Ko je Kate prijokala na svet in so jo položili v materino naročje, je iztegnila roko in se oprijela materinega prsta. Kot da bi mala Kate rekla: »Če se te bom prijela, ali mi boš pomagala, da bom ostala na poti, ki vodi nazaj k nebeškemu Očetu?«

Pri sedmih letih je Joseph Smith zbolel za tifusom in okužba se je prenesla na njegovo nogo. Dr. Nathan Smith je vodil postopek, s katerim bi lahko rešili okuženo nogo. Dr. Smith bi moral brez anestezije Josephu vanjo zarezati in mu dejansko odstraniti okužene dele. Joseph je zavrnil žganje, ki bi bolečino lajšalo, in ni hotel, da bi ga privezali na posteljo, toda rekel je: »Hočem, da se oče usede na posteljo in me drži v naročju. Potem bom naredil vse, kar je potrebno.«¹

V imenu vseh otrok po svetu pravimo: »Primi me za roko. Trdno me drži. Skupaj bova ostala na poti, ki vodi nazaj k nebeškemu Očetu.«

Starši, stari starši, sosedje, prijatelji, voditeljice Osnovne, vsi lahko otrokom podamo roko. Lahko se ustavimo, pokleknemo, jim pogledamo v oči in začutimo njihovo prirojeno željo, da bi hodili za Odrešenikom. Podajte jim roko! Hodite z njimi! To je naša priložnost, da jih obdržimo na poti vere.

Ni potrebno, da bi kateri otrok po tej poti hodil sam, dokler jim svobodno govorimo o načrtu odrešitve. Razumevanje načrta jim bo pomagalo, da bodo ostali zvesti resnicam, da so Božji otroci in da ima zanje načrt, da so z njim živeli, preden so prišli na Zemljo, da so radostno vzklikali, da bodo prišli na Zemljo, in da se bomo z Odrešenikovo pomočjo lahko vsi vrnili v navzočnost nebeškega Očeta. Če bodo načrt in kdo so razumeli, se ne bodo bali.

V Almovi knjigi v štiriindvajsetem poglavju piše: »[Rad ima] naše duše, prav kakor ima rad naše otroke; zato [...] da bi se načrt odrešitve razodel tako nam kakor prihodnjim rodovom.«²

O načrtu začnemo otrokom govoriti, če se sami oprijemamo železnega droga. Ko se močno oprijemamo železnega droga, lahko s svojimi rokami primemo njihove ter hodimo po tesni in ozki poti. Naš zgled je v njihovih očeh večji. Našemu koraku bodo sledili, če bodo zaupali našim dejanjem. Ni potrebno, da smo popolni, le pošteni in iskreni moramo biti. Otroci želijo, da bi bili z nami eno. Ko eden od staršev reče: »To zmoremo! Kot družina lahko vsak dan beremo svete spise«, bodo otroci temu sledili!

Ena takšnih družin s štirimi majhnimi otroki je napisala: »Ker otroci niso mogli biti dolgo zbrani, smo se odločili začeti z majhnimi stvarmi. Najina najstarejša hčerka še ni znala brati, lahko pa je ponavljala za nama, zato smo vsak večer iz Mormonove knjige prebrali le tri verz. Z možem sva vsak prebrala po en verz, nakar ga je Sydney ponovila. Ko so fantje ponovili vsak svoj verz, smo prešli na štiri in nato na pet verzov. Da, bilo je utrudljivo, toda s tem smo nadaljevali. Poskušala sva

se osredotočiti na doslednost in ne na hitrost. Mormonovo knjigo smo prebrali v treh letih in pol. Občutek, da smo nekaj končali, je bil enkrat!

Mama je nadaljevala: »Vsakodnevno branje svetih spisov je v naši družini postala navada. Otrokom jezik v svetih spisih ni več tuj in z možem izkoristiva priložnost, da pričujeva o resnicah. Najpomembnejše je, da se je Duh doma okreplil.«

Ste se kot jaz iz izkušnje te družine kaj naučili? Če je naš namen, da se bomo oprijeli Božje besede, potem branje svetih spisov lahko vključuje vsakič le po en verz. Nikoli ni prepozno in začnete lahko sedaj.

Če svojih otrok ne bomo učili mi, jih bo učil svet in otroci so se že zelo zgodaj zmožni naučiti vsega, kar jih bo naučil svet. Kar želimo, da bi vedeli čez pet let, mora biti del naših današnjih skupnih pogovorov. Učite jih v vsakršnih okoliščinah, da vsak precep, vsaka posledica, vsaka preizkušnja, s katerimi se bodo morda soočili, nudi priložnost, da se bodo naučili, kako se oprijeti evangelijskih resnic.

Mlada mamica Shannon ni pričakovala, da bo svoje otroke učila o moči molitve, ko so se ti skobacali v avto, da se bodo odpeljali domov, ki je bil oddaljen le štirideset minut vožnje. Ko so zapustili babičino hišo še ni bilo nevihte, ko pa so se peljali med kanjoni, se je rahlo sneženje spremenilo v snežni metež. Avto je začel drseti po cesti. Kmalu skoraj ni bilo moč videti ničesar. Najmlajša otroka sta začutila napetost in začela jokati. Shannon je starejšima otrokoma, Heidi in Thomasu, starima osem in šest let, rekla: »Morata moliti. Potrebujemo pomoč nebeškega Očeta, da bomo lahko varno prispeli domov. Molita, da ne bomo obtičali in da ne bomo zdrsnili s ceste.« Ko je usmerjala avto, so se ji tresle roke, vendar je iz zadnjih sedežev lahko slišala šepet ponavljajočih se kratkih molitev. »Nebeški Oče, prosimo, pomagaj nam, da bomo varno prispeli domov. Prosimo, pomagaj nam, da ne bomo zdrseli s ceste.« Mlajša otroka so molitve sčasoma umirile in takoj, ko sta izvedela, da jim zapora na cesti onemogoča, da bi se peljali dalje, sta nehala jokati. Previdno so obrnili avto in našli motel, kjer so prenočili. V hotelu so pokleknili in se nebeškemu Očetu zahvalili za varnost. Tistega večera je mama svoje otroke naučila, da morajo iskreno moliti.

S kakšnimi preizkušnjami se bodo soočali naši otroci? Tako kot Joseph Smith lahko tudi naši otroci zberejo pogum, da » naredijo vse, kar je potrebno«. Ko jih namerno držimo in jih z molitvijo in svetimi spisi učimo o načrtu nebeškega Očeta, bodo vedeli, *od kod* prihajajo, *zakaj* so tukaj in *kam* gredo.

Prejšnjo pomlad sva z možem šla na nogometno tekmovanje najinega štiriletnega vnuka. Na igrišču je bilo čutiti razburjenje, ko so igralci tekali v vse smeri in se podili za nogometno žogo. Ko je piščalka oznanila konec igre, igralci niso vedeli, kdo je zmagal in kdo izgubil. Preprosto so le igrali. Trenerja sta jih poklicala, naj pridejo in se rokujejo z igralci nasprotnega moštva. Nato sem opazila nekaj zelo neverjetnega. Trener je vse pozval, naj naredijo zmagovalni predor. Vsi starši, stari starši in drugi gledalci so vstali in se postavili v dve vrsti, ki sta si stali naproti, in z dvignjenimi rokami naredili lok. Otroci so kričali, ko so tekli med navijači in drugimi gledalci. Kmalu so se zabavi pridružili otroci iz nasprotnega moštva, in odrasli so vse igralce, ki so tekli po poti zmagovalnega predora, tako zmagovalce kot poražence, spodbujali.

V mislih sem imela še en prizor. Imela sem občutek, da vidim otroke, kako živijo po načrtu, ki ga je nebeški Oče pripravil za vsakega od svojih otrok. Tekli so po tesni in ozki poti pod rokami gledalcev, ki jih imajo radi, in vsak od njih je čutil radost, ker je na tej poti.

Jakob je rekel: »O kako velik je Božji načrt!«³ Odrešenik je zaznamoval pot in nas po njej vodil⁴. Pričujem, da se bomo vsi, če se bomo oprijeli svojih otrok in hodili za Odrešenikom, vrnili v nebeški dom in bomo varni v objemu nebeškega Očeta. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, str. 57.
2. Al 24:14.
3. 2 Ne 9:13.
4. How Great the Wisdom and the Love, *Hymns*, str. 195.

POSLUŠNOST PREROKOM

STAREŠINA CLAUDIO R. M. COSTA
član prvega zbora sedemdeseterih

Kako velik blagoslov je, da imamo tudi danes preroke!

V Cerkvi sem spreobrnjenec. Tako zelo hvaležen sem, da je Bog odgovoril na mojo molitev in mi naklonil spoznanje ter trdno pričevanje, da je Joseph Smith Božji prerok. Preden sem se odločil, da se krstim v Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, sem preučeval povzetke iz zgodovine Josepha Smitha. Vsak odstavek sem pozorno prebral in zatem molil. Če bi to tudi sami hoteli storiti, bi potrebovali štirinajst ur.

Potem ko sem odstavek prebral, o njem razmišljal in molil, mi je Gospod potrdil, da je Joseph Smith prerok. Pričujem, da je Joseph Smith prerok in ker sem ta odgovor prejel od Gospoda, vem, da so preroki tudi vsi njegovi nasledniki. Kako velik blagoslov je, da imamo tudi danes preroke!

Zakaj je pomembno, da imamo žive preroke, ki vodijo pravo Cerkev Jezusa Kristusa in njene člane? V vodiču *Guide to the Scriptures* najdemo pojasnilo besede *prerok*: »Človek, ki ga je Bog poklical, da govori v njegovem imenu. Prerok kot Gospodov glasnik od Boga prejema zapovedi, prerokbe in razodetja.« (Guide to the Scriptures, str. 175; gl. tudi Bible Dictionary, str. 754)

Prejemati Gospodovo besedo, zapovedi in vodstvo v teh težkih časih je velik blagoslov. Prerok je lahko navdihnjen, da v korist človeštva vidi prihodnost. Rečeno nam je, da »Gospod Bog ne stori ničesar, ne da bi svoj sklep razodel svojim služabnikom prerokom« (Am 3:7).

Iz odlomka iz svetih spisov izvemo, da bo Gospod svojim prerokom razodel čisto vse, kar meni, da je potrebno, da nam sporoči. Razodel nam bo svojo voljo in poučil nas bo po svojih prerokih.

Gospod nam je obljubil, da bomo, če bomo verjeli v svete preroke, imeli večno življenje (gl. NaZ 20:26). V šestem Členu vere razgllašamo, da verujemo v preroke. Verjeti, pomeni, da vanje verujemo in jim zaupamo, hodimo za njimi in delamo to, kar nas preroki prosijo.

Predsednik Ezra Taft Benson je leta 1980, ko je služil kot predsednik sveta dvanajstih apostolov, na duhovnem sestanku Univerze Brigham Younga v središču Marriott predal veličastno sporočilo o poslušnosti prerokom. Njegov imenitni govor z naslovom »Fourteen Fundamentals in Following the Prophet« (Štirinajst načel hoje za prerokom) se me je v srcu dotaknil. Dobro sem se počutil, ker sem se odločil, da bom do konca življenja sledil prerokom, ko sem sprejel krst v pravi Gospodovi Cerkvi.

Rad bi vam povedal nekaj načel, ki jih je učil predsednik Benson:

Prvo načelo: »Prerok je edini, ki v vsem govori za Gospoda.« (1980 *Devotional Speeches of the Year*, nagovor na duhovnem sestanku in ognjišču Univerze Brigham Younga) V današnjem času nam Božji prerok govori, naj imamo radi bližnje, naj služimo in skrbimo za odraščajoči rod, rešimo nedejavne oziroma manj dejavne člane, delamo veliko tega, čemur rečemo preroške prednostne naloge. Razumeti moramo, da so te prednostne naloge Božje prednostne naloge, prerok pa je njegov glas pri razglášanju tega vsej Cerkvi in svetu. Svetovano nam je, naj prisluhnemo vsem njegovim besedam in zapovedim. Izvemo tudi, da bomo njegovo besedo prejeli, kot če bi jo iz

njegovih lastnih ust, če bomo potrpežljivi in verni. Kajti če bomo to delali, nas vrata pekla ne bodo premagala, in Gospod Bog bo razpodil moči teme pred nami in napravil, da se bo nebo streslo v naše dobro in slavo njegovega imena (gl. NaZ 21:4-6).

Drugo načelo: »Živi prerok je za nas pomembnejši od standardnih del.« Živi prerok za nas prejema določena razodetja. Spomnim se, da sem Gospodove služabnike velikokrat slišal govoriti o določeni stvari za mesto oziroma državo. Spominjam se vsaj treh današnjih prerokov, vidcev in razodevalcev, ki so govorili o moji državi Braziliji. Eden od teh služabnikov je rekel, da bo Brazilija v svetu postala velika gospodarska država brez inflacije. Tistikrat smo v državi vsak mesec imeli dvomestno stopnjo inflacije. Veliko ljudem je bilo težko verjeti temu, kar je prerok rekel, jaz pa sem verjel. V Braziliji je že več let vsako leto okrog petodstotna stopnja inflacije. Brazilija se je uvrstila na deveto mesto v svetovni ekonomiji in država dobro uspeva!

Tretje načelo: »Živi prerok je za nas pomembnejši od mrtvega.« O tem se iz svetih spisov naučimo veliko lekcijo. V Noetovem času so ljudje lažje verovali v mrtve preroke, težko pa jim je bilo verjeti v Noeta. Vemo, da zaradi svojim dvomov potopa niso preživeli (gl. 1 Mz 6).

Četrto načelo: »Prerok ne bo Cerkve nikoli vodil po napačni poti.« Ponovno se učimo od živih prerokov. Predsednik Wilford Woodruff je rekel: »Gospod meni ali kateremu drugemu moškemu, ki je predsednik te Cerkve, ne bo nikoli dovolil, da bi vas zapeljal. Tega ni v načrtu. To ni Božji namen. Če bi to poskušal, bi me Gospod odstranil z mojega mesta in tako bo storil z vsakim, ki bi skušal človeške otroke speljati od Božjih razodetij in njihove dolžnosti.« (Excerpts from Three Addresses By President Wilford Woodruff Regarding the Manifesto, NaZ, str. 292)

Peto načelo: »Od preroka se ne zahteva, da bi imel kakšno določeno posvetno usposabljanje oziroma priporočila, da bi kadar koli govoril o kakšni takšni témi oziroma deloval glede kakšne zadeve.« Gospod je poklical fanta Josepha Smitha, da obnovi njegovo Cerkev. Ali mislite, da je bil mladi Joseph Smith doktor teologije oziroma znanosti? Vemo, da je bil ponižen fant brez akademske izobrazbe. Vendar ga je Gospod izvolil in od Gospoda je prejel vse, kar je bilo potrebno, da je izkazal čast in povečal poklic preroka obnove.

Predsednik Benson je nadaljeval:

Šestič: »Preroku ni treba reči: 'Tako govori Gospod,' da nam da svete spise.«

Sedmič: »Prerok nam pove to, kar moramo vedeti, ne vedno tega, kar želimo vedeti.« Predsednik Benson je potem navedel odlomka iz Prve Nefijeve knjige 16:1, 3: »In sedaj se je zgodilo, potem ko sem jaz, Nefi, bratom prenehal govoriti, glej, so mi rekli: Razglasil si nam težke reči, bolj kot jih zmoremo prenesti. [...] In sedaj, bratje moji, če bi bili pravični in bi bili voljni prisluhniti resnici in se zmeniti zanjo, da bi pred Bogom hodili pokončno, potem bi ne godrnjali zavoljo resnice in rekli: Proti nam govoriš težke reči.«

Osmo načelo: »Preroka ne omejuje človeško dožemanje. [...] Ali se zdi razumno ozdraviti gobavost tako, da človeku rečeš, naj se sedemkrat umije v neki reki? Vendar je prerok Elizej prav to rekel nekemu gobavcu, naj stori, in bil je ozdravljen (gl. 2 Kr 5).« Predsednik Benson je v nadaljevanju navedel še druga načela o poslušnosti preroku. Prebral bom zadnjih šest in vas pozval, da na naslednjem družinskem večeru ta načela najdete v besedah in naukih naših živih prerokov, vidcev in razodevalcev s te generalne konference.

Devetič: »Prerok lahko prejme razodetje o kateri koli zadevi - posvetni ali duhovni.« [...]

Desetič: »Prerok je lahko vpleten v državljanske zadeve.« [...]

Enajstič: »Dve skupini, ki najtežje sledita preroku, sta: ponosni, ki so učeni, in ponosni, ki so bogati.« [...]

Dvanajstič: »Ni nujno, da je prerok priljubljen v svetu oziroma pri posvetnih.« [...]

Trinajstič: »Prerok in njegova svetovalca sestavljajo Prvo predsedstvo - najvišji zbor v Cerкви.« [...]

Štirinajstič: »Prerok in predsedstvo - živi prerok in Prvo predsedstvo - sledite jim in boste blagoslovljeni, zavrnite jih in boste trpeli.«

Privilegirani smo, da na tej čudoviti generalni konferenci slišimo besede živih prerokov, vidcev in razodevalcev. Govorili nam bodo Gospodovo voljo za nas, njegovo ljudstvo. Prenesli nam bodo Božjo besedo in njegov nasvet. Bodite pozorni in upoštevajte navodila ter predloge in pričujem vam, da boste v življenju docela blagoslovljeni.

Jezus je Kristus, naš Odrešenik in Odkupitelj. Thomas S. Monson je živi Božji prerok in Prvo predsedstvo ter zbor dvanajstih apostolov so preroki, vidci in razodevalci. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

EVANGELIJSKO POUČEVANJE IN UČENJE

STAREŠINA DAVID M. MCCONKIE
prvi svetovalec v generalnem predsedstvu Nedeljske šole

Tisto, kar je pri učenju najpomembnejše, je odnos.

Zdi se mi, da bi kot član generalnega predsedstva Nedeljske šole to jutro svoj govor moral začeti s pozdravom: »Dobro jutro, razred!« Moje današnje sporočilo je za vse tiste, ki so bili poklicani, da učijo, najsi je to v organizaciji, kjer služite, in ne glede na to ali ste nedavni spreobrnjenec ali učitelj z leti izkušenj. Ne bom govoril o tem, »kako« učiti, temveč raje, »kako« preučevati. Obstaja velika razlika med tem, kar govori učitelj, in tistim, kar učenci slišijo oziroma se naučijo.

Za trenutek pomislite na učitelja, ki vam je zares spremenil življenje. Kaj je bilo takega na njem oziroma njej, zaradi česar ste si zapomnili to, kar se je učilo, da ste resnico želeli spoznati sami, da ste udeleženi svobodno voljo in ste delovali, ne da se je delovalo na vas? Z drugimi besedami, da ste se učili? Kaj je bilo na tem učitelju takega, kar ga je razlikovalo od vseh drugih?

Neki uspešni učitelj in pisatelj je rekel: »Tisto, kar je pri učenju najpomembnejše, je odnos. Učiteljev odnos.«¹ Vedite, da tisto, kar je pri poučevanju najpomembnejše, niso učiteljeva leta članstva v Cerkvi ali koliko izkušenj ima ali celo njegovo evangelijsko znanje ali učne metode. Najpomembnejši je odnos oziroma duh, s katerim učitelj uči.

Na svetovnem usposabljanju voditeljev je starešina Jeffrey R. Holland povedal naslednjo zgodbo: »Vrsto let mi je bila všeč zgodba, ki nam jo je povedal predsednik Packer o učitelju, ki je Williama E. Berretta v otroških letih učil v nedeljski šoli. Priletnega danskega brata so poklicali, da uči razred razigranih fantov. Jezika ni znal preveč dobro, še vedno je govoril z zelo močnim danskim naglasom, bil je veliko starejši in imel velike kmečke roke. Vendar naj bil učil te mlade, razposajene petnajstletnike. Kljub vsem željam in namenom se to ni zdelo kot zelo dobra rešitev. Toda brat Berrett je vedno govoril - in to je del navedka predsednika Packerja - da jih je ta moški nekako učil, da se je ta mož kljub vsem preprekam, omejitvam dotaknil src teh razigranih petnajstletnikov in jim spremenil življenje. In pričevanje brata Berretta je bilo: »Ob ognju njegove vere smo si greli roke.«² Uspešni evangelijski učitelji imajo evangelij radi. Nad njim so navdušeni. In ker imajo radi svoje učence, si želijo, da bi tudi oni čutili in izkusili, kar so izkusili sami. Učiti evangelij je izkazovati ljubezen do evangelija.

Bratje in sestre, učiteljevega odnosa se ne da naučiti, lahko se ga le pridobi.³ Kako lahko potem razvijemo odnos, ki je potreben, da bomo postali uspešni učitelji? Rad bi govoril o štirih osnovnih načelih evangelijskega poučevanja.

Prvič, poglobite se v svete spise. Ne moremo imeti radi tistega, česar ne poznamo. Razvijte navado dnevnega preučevanja svetih spisov, ločeno in ne glede na vaše priprave na lekcijo. Preden lahko evangelij učimo, ga moramo poznati.

Predsednik Monson se še vedno spominja učiteljice nedeljske šole iz otroštva. Rekel je: »Kot deček sem doživel vpliv najučinkovitejše in navdahnjene učiteljice, ki nas je poslušala in imela rada. Ime ji je bilo Lucy Gertsch. V Nedeljski šoli nas je učila o stvaritvi sveta, Adamovem padcu in Jezusovi odkupni žrtvi. V razred je pripeljala častitljive goste: Mojzesa, Jozueta, Petra, Tomaža,

Pavla in seveda Kristusa. Čeprav jih nismo videli, smo jih vzljubili, spoštovali in posnemali.«⁴ Lucy Gertsch je v razred lahko povabila te spoštovane goste, ker jih je poznala. Bili so njeni dragi prijatelji. Zaradi tega so jih tudi učenci »vzljubili, spoštovali in jih posnemali«.

Gospod je Hyrumu Smithu rekel, naj si ne prizadeva razglašati njegove besede, temveč naj si njegovo besedo najprej prizadeva pridobiti⁵. To svarilo gre vsakemu od nas. Gospod nam je zapovedal, naj svete spise preiskujemo⁶, se z njimi gostimo⁷ in jih cenimo⁸. Če bomo goreče preiskovali in premišljevali o Gospodovi besedi, nas bo vselej spremljal njegov Duh. Spoznali bomo njegov glas.⁹

Kmalu zatem, ko sem bil poklican za kolskega predsednika, je naše kolsko predsedstvo usposabljal področni sedemdeseteri. Med usposabljanjem sem zastavil vprašanje, na katerega je odgovoril: »To je dobro vprašanje. Odgovor poiščimo v priročniku *General Handbook of Instructions*.« Nato smo priročnik odprli in tam sem našel odgovor na svoje vprašanje. Malce kasneje sem na usposabljanju zastavil še eno vprašanje. Ponovno je rekel: »Dobro vprašanje. Odgovor poiščimo v priročniku.« Nisem si drznil zastaviti še enega vprašanja. Mislil sem, da je bolje, če priročnik preberem.

Od takrat menim, da bi Gospod lahko vsakemu od nas odgovoril enako, ko se nanj obrnemo s skrbmi ali vprašanji. Lahko da bi rekel: »To je dobro vprašanje. Če boš prebral peto poglavje v Almovi knjigi ali šestinsedemdeseti razdelek Nauka in zavez, se boš spomnil, da sem ti o tem že govoril.«

Bratje in sestre, v nasprotju z ureditvijo nebes je, da bi nam Gospod sam moral ponavljati to, kar je že razodel vsem skupaj. Sveti spisi vsebujejo Kristusove besede. So Gospodov glas. Preučevanje svetih spisov nas usposablja, da slišimo Gospodov glas.

Drugič, v življenju udejanjajte to, kar se naučite. Ko je Hyrum Smith želel biti del tega velikega dela poslednjih dni, mu je Gospod rekel, da je njegovo delo to, da z vso odločnostjo, umom in močjo spolnjuje njegove zapovedi¹⁰. Naše delo kot učiteljev je predvsem to, da zapovedi spolnujemo z vso odločnostjo, umom in močjo.

Tretjič, prosite za nebeško pomoč. Gospoda z vsem srcem prosite za njegovega Duha. V svetih spisih piše, da če Duha ne bomo prejeli, ne bomo učili¹¹. To pomeni, da četudi uporabite vse dobre učne metode, brez Duha do pravega poučevanja ne bo prišlo.

Vloga učitelja je, da posameznikom pomaga, da bodo prevzeli odgovornost za učenje evangelija, da bodo v sebi predramili željo po proučevanju, razumevanju in udejanjanju evangelija¹². To pomeni, da se kot učitelji ne bi smeli toliko osredotočati na svojo predstavitev, temveč na to, kako lahko drugim pomagamo, da se bodo evangelij učili in ga udejanjali¹³.

Kdaj ste zadnjič v molitvi pokleknili in Gospoda prosili, naj vam pomaga, ne le pri vaši lekciji, temveč, da boste poznali in izpolnili potrebe vsakega učenca v razredu? Noben razred ni tako velik, da ne bi mogli moliti za navdih glede tega, kako učiti vsakega učenca.

Naravno je, da se učitelji čutijo nezadostne. Razumeti morate, da »starost in zrelost ter intelektualno usposabljanje niso nikakor oziroma niti najmanj potrebni za sporazumevanje z Gospodom in njegovim Duhom«¹⁴.

Gospodove obljube so zanesljive. Če boste goreče prebirali svete spise in v mislih nenehno razmišljali o življenjskih besedah, če boste z vsem srcem spolnjevali zapovedi in molili za vsakega učenca, vas bo spremljal Sveti Duh in boste prejeli razodetje.¹⁵

Četrtrič, bratje in sestre, nadvse pomembno je, da udejanjamo svobodno voljo in brez odlašanja delujemo v skladu s prejetimi duhovnimi navdih. Predsednik Thomas S. Monson je učil: »Smo pozorni. Čakamo. Pričakujemo ta mirni, tihi glas. Ko govori, modri moški in ženske poslušajo. Z navdih Duha ne smemo odlašati.«¹⁶

Naj vas ne bo strah, da bi udejanjali svobodno voljo in delovali na misli in vtise, ki jih Gospodov Duh položi v srce. Sprva se boste morda počutili nenavadno, toda obljubljam vam, da boste najlepše in najbolj nagrajujoče izkušnje kot učitelji imeli, če se boste podvrgli Gospodovi volji in sledili navdihu, ki ga boste prejeli od Svetega Duha. Izkušnje vam bodo okrepile vero in vam dale večji pogum za delovanje v prihodnosti.

Dragi učitelji, ste eden največjih čudežev te Cerkve. Sveto vam zaupamo. Imamo vas radi in vam zaupamo. Vem, da nas bo Gospod, če bomo svete spise preučevali in živeli tako, da nas bo Sveti Duh lahko spremljal, poveljal v poklicu in v odgovornostih, da bomo lahko opravili nalogo, ki nam jo je Gospod zaupal. Molim, da bi to lahko naredili vsi, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. David McCullough, Teach Them What You Love, nagovor 9. maja 2009 v Tabernaklju v Salt Lake Cityju v Utahu.
2. Jeffrey R. Holland, Teaching and Learning in the Church, *Ensign*, jun. 2007, str. 104.
3. Gl. David McCullough, Teach Them What You Love.
4. Thomas S. Monson, Examples of Great Teachers, *Ensign*, jun. 2007, str. 108.
5. Gl. NaZ 11:21.
6. Gl. Jn 5:39.
7. Gl. 2 Ne 32:3.
8. Gl. Joseph Smith - Matthew 1:37.
9. Gl. NaZ 18:36; 84:52.
10. Gl. NaZ 11:20.
11. Gl. NaZ 42:14.
12. *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching*, 1999, str. 61.
13. *Gl. Teaching, No Greater Call*, str. 60-62.
14. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education* (nagovor pred voditelji seminarja in inštituta v mestu Aspen Grove v Utahu, 8. avg. 1938, brošura, 2004).
15. Gl. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 1976, str. 328.
16. Thomas S. Monson, The Spirit Giveth Life, *Ensign*, jun. 1997, str. 4.

PREMIŠLJEVANJA O POSVEČENEM ŽIVLJENJU

STAREŠINA D. TODD CHRISTOFFERSON
član zbora dvanajstih apostolov

Pravi uspeh v tem življenju je v posvetitvi našega življenja, torej našega časa in odločitev, Božjim namenom.

V mladosti sem šel leta 1964 na svetovni sejem v New York Cityju. Ena mojih najljubših postaj je bil paviljon Cerkve SPD z njihovo osupljivo kopijo stolpičev Templja Salt Lake. Tam se prvič videl film *Man's Search for Happiness* (Človekovo iskanje sreče). Film je s svojim prikazom načrta odreditve, ki ga je pripovedoval starešina Richard L. Evans, močno vplival na številne obiskovalce, tudi name. Starešina Evans je med drugim dejal: »Življenje vam ponuja dva dragocena darova. Eden je čas, drugi je svobodna volja - svoboda, da s svojim časom kupite, kar hočete. Svoj dodeljeni čas lahko zamenjate za razburljivosti. Lahko ga menjate za osnovne želje. Lahko ga naložite v pohlep. [...] Svobodno se lahko odločate. Toda to so slabe kupčije, kajti ne prinašajo vam večnega zadovoljstva.

Za vsak dan, vsako uro, vsako minuto vašega obdobja na Zemlji boste nekoč odgovarjali. In v tem življenju morate hoditi v veri in se dokazati, da se lahko odločate za dobro namesto za zlo, za pravilno namesto za napačno, za neskončno srečo namesto za borno zabavo. In večno plačilo boste dobili glede na svoje odločitve.

Božji prerok je rekel: 'Ljudje so, da bi imeli radost, radost, ki vsebuje polnost življenja, posvečenega služenju, ljubezni in ubranosti doma ter sadove poštenega dela, sprejemanje evangelija Jezusa Kristusa - njegovih zahtev in zapovedi. Samo v tem boste našli pravo srečo, srečo, ki ne zbledi z lučmi in glasbo in množicami.«¹

Te izjave izražajo dejanskost tega, da smo v življenju na Zemlji skrbniki časa in odločitev, ki nam jih je omogočil Stvarnik. Beseda skrbnik nam v misli priključuje Gospodovo postavbo posvetitve (gl. npr. NaZ 42:32, 53), ki ima ekonomsko vlogo, vendar gre v prvi vrsti za udejanjanje celestialne postave v tukajšnjem in sedanjem življenju (gl. NaZ 105:5). Posvetiti pomeni oddeliti oziroma posvetiti nekaj, kar je sveto, zavezano svetim namenom. Pravi uspeh v tem življenju je v posvetitvi našega življenja, torej našega časa in odločitev, Božjim namenom (gl. Jn 17:1, 4 in NaZ 19:19). S tem mu dovolimo, da nas povzdigne višjemu namenu.

Z vami bi rad premišljeval o petih elementih posvečenega življenja: čistosti, delu, spoštovanju snovnega telesa, služenju in integriteti.

Kakor je pokazal Odrešenik, je posvečeno življenje čisto življenje. Čeprav je Jezus edini, ki je živel brez greha, so tisti, ki pridejo k njemu in prevzamejo njegov jarem, upravičeni do njegove milosti, zaradi česar bodo postali takšni kot on, brez krivde in madeža. Gospod nas nadvse ljubeče spodbuja z naslednjimi besedami: »Pokesajte se, vse ve strani sveta in pridite k meni in se krstite v mojem imenu, da boste posvečeni, tako da boste sprejeli Svetega Duha, da boste stali brezmadežni pred menoj na poslednji dan.« (3 Ne 27:20)

Posvetitev torej pomeni kesanje. Opustiti moramo trmo, uporništvu in racionaliziranje in namesto tega biti podložni, imeti željo po izboljšanju in sprejeti vse, kar bi Gospod nemara zahteval. Temu je kralj Benjamin rekel, da se odrečemo naravnemu človeku in se predamo očarljivostim Svetega Duha in postanemo sveti »preko odkupne daritve Gospoda Kristusa« (Moz 3:19). Takšnim je obljubljeno, da jih bo vselej spremljal Sveti Duh, obljuba, ki se jo skesana duša spomni in jo obnovi vsakič, ko vzame zakrament Gospodove večerje (gl. NaZ 20:77, 79). Starešina B. H. Roberts je nekoč ta postopek opisal z naslednjimi besedami:

»Človek, ki hodi v luči in modrosti in Božji moči, bo naposled prav z močjo te povezanosti luč in modrost in Božjo moč napravil za svojo - ko bo te svetle žarke povezal v božansko verigo, s katero se bo za večno povezal z Bogom in Bog z njim. To [je] povzetek Mesijevih mističnih besed: 'Ti, Oče v meni in jaz v tebi,' brez tega človeške veličine ni moč doseči.«²

Posvečeno življenje je življenje trdega dela. Jezus je že zgodaj v življenju začel opravljati Očetovo delo (gl. Lk 2:48-49). Bog sam prejme slavo s svojim delom, če njegovi otroci dosežejo nesmrtnost in večno življenje (gl. Moses 1:39). Naravno si želimo sodelovati z njim pri njegovem delu in pri tem bi morali prepoznati, da je vsako pošteno delo Božje delo. Thomas Carlyle je dejal: »Vsako pravo delo je sveto; v vsakem pravem delu, tudi če je fizično delo, je nekaj božanskosti. Delo, ki je obsežno kot Zemlja, ima svoj vrhunec v nebesih.«³

Bog je napravil tako, da se moramo v življenju na Zemlji skoraj neprestano truditi. Spomnim se preproste izjave preroka Josepha Smitha: »S stalnim delom smo si ustvarili udobno življenje.« (Joseph Smith - History 1:55) Z delom se preživljamo in si obogatimo življenje. Omogoča nam, da preživimo razočaranja in tragedije tukajšnjega življenja. Težko prisluženi dosežki nam dajo občutek notranje vrednosti. Delo razvija in izboljšuje značaj, ustvarja lepoto in je orodje, s katerim služimo drugim in Bogu. Posvečeno življenje je prežeto z delom, včasih ponavljajočim, včasih podložnim, včasih necenjenim, toda to delo vedno izboljšuje, ureja, podpira, dviguje, služi, navdihuje.

Ker sem govoril v prid delu, moram reči tudi prijazno besedo za počitek. Prav kakor zaradi poštenega, trdega dela bolj cenimo počitek, je zdravo gibanje prijatelj in stalen družabnik dela. Glasba, literatura, umetnost, ples, igra, šport - vse lahko nudi zabavo, ki nam bogati življenje in ga še bolj posveti. Obenem je skoraj nepotrebno reči, da je veliko tega, kar danes imenujemo zabava, grobo, ponižujoče, nasilno, um ubijajoče in izguba časa. Ironično je, da si je včasih potrebno močno prizadevati, zato da najdemo zdravo sprostitev. Če se zabava sprevrže iz vrline v greh, postane uničujoča za posvečeno življenje. »Zatorej bodite pozorni [...], da ne boste tega, kar je hudobno, presodili, da je od Boga.« (Mor 7:14)

Posvečeno življenje spoštuje neprimerljivi dar snovnega telesa, božansko stvaritev po sami Božji podobi. Osrednji namen življenja na Zemlji je, da vsaka duša prejme telo in se uči udeležati svobodno voljo v tabernaklju iz mesa. Snovno telo je prav tako bistveno za povzdignjenje, ki je mogoče le v popolni kombinaciji snovnega in duhovnega. V tem padlem svetu bo življenje boleče kratko, nekatera telesa bodo iznakažena, polomljena ali bodo komaj živela, vendar bo za vsako dušo življenje dovolj dolgo in vsako telo bo lahko vstalo.

Tisti, ki verjamejo, da je naše telo zgolj posledica evolucijskega razvoja, se pred Bogom ali kom drugim ne čutijo odgovorne za to, kar delajo s svojim ali svojem telesu. Mi, ki imamo pričevanje o širši dejanskosti predzemeljskega življenja in posmrtni večnosti, moramo vseeno priznati, da smo pred Bogom dolžni spoštovati ta najvišji dosežek njegovega snovnega stvarjenja. Pavel je dejal:

»Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga? Ne pripadate sebi, saj ste bili odkupljeni za visoko ceno. Zato povečujte Boga v svojem telesu.« (1 Kor 6:19-20)

Če te resnice in usmeritev predsednika Thomasa S. Monsona z zadnje aprilske generalne konference priznavamo, svojega telesa zagotovo ne bomo iznakazili, na primer s tetovažami, ali ga izčrpavali, na primer z drogami, ali ga oskrunili, na primer s prestopništvom, prešušništvom ali razgaljanjem. Ker je telo orodje našega duha, je bistveno, da zanj skrbimo po svojih najboljših močeh. Njegove moči bi morali posvetiti služenju in nadaljevanju Kristusovega dela. Pavel je rekel: »Ker je torej bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev.« (Rim 12:1)

Jezus je pokazal, da je posvečeno življenje življenje služenja. Gospod je nekaj ur, preden se je začel njegov smrtni boj, svojim apostolom ponižno umil noge, rekoč: »Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge. Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil. Resnično, resnično, povem vam: Služabnik ni večji kot njegov gospodar in poslanec ne večji kot tisti, ki ga je poslal.« (Jn 13:14-16)

Tisti, ki tiho in premišljeno opravljajo dobra dela, so vzor posvetitve. Nihče v našem času popolneje ne poseblja te lastnosti v vsakdanjem življenju kot predsednik Thomas S. Monson. Izuril je uho, ki prisluhne, ki lahko prepozna celo najtišji šepet Duha, ki mu sporoča o potrebi nekoga, h kateremu se lahko skloni in mu pomaga. Preprosta dejanja so navadno tista, ki odražajo božansko ljubezen in zavedanje, toda Thomas Monson se odzove.

Primer takšne posvetitve vidim tudi v življenju mojega deda in babice, Alexandra DeWitta in Louise Vickery Christofferson. Dedek je bil močan moški in je dobro strigel ovce v dneh, ko še ni bilo električnih škarij. Tako dober je postal, je rekel, da je »v enem dnevu ostrigel 287 ovc in bi jih lahko čez tristo, vendar nam je zmanjkalo ovac«. Leta 1919 je ostrigel več kot 12.000 ovc in zaslužil okrog 2.000 dolarjev. Z denarjem bi močno razširil kmetijo in izboljšal dom, toda bratje so ga poklicali na služenje misijona v Južno Ameriko, kar je sprejel z Louisino polno podporo. Poslovil se je od žene (takrat je nosila njunega prvega sina, mojega očeta) in treh hčera ter jim pustil denar od striženja ovc. Ko se je po dveh letih vrnil s potovanja, je zapisal: »Naši prihranki so bili dovolj za dve leti in ostalo nam je 29 dolarjev.«

Posvečeno življenje je življenje integritete. Vidimo jo v življenju moža in žene, »ki v celoti zvesto spoštujeta zakonske obljube«⁵. Vidimo jo v očetu in materi, ki ponazarjata prvo prednostno nalogo, da skrbita za svoj zakon in zagotovita telesno in duhovno blaginjo svojih otrok. Vidimo jo v tistih, ki so pošteni.

Pred leti sem spoznal dve družini, ki sta bili v postopku delitve skupnega podjetja. Pred leti sta podjetje ustanovila moža, ki sta bila prijatelja in člana iste krščanske skupnosti. Na splošno sta imela usklajen odnos kot poslovna partnerja, toda z leti in ko je v posel vstopil nov rod, so se začeli pojavljati spori. Naposled sta se obe strani odločiti, da bi bilo najbolje premoženje razdeliti in iti vsak svojo pot. Eden od prvotnih partnerjev je z odvetnikom napravil strategijo, da bi si zagotovil pomembne finančne prednosti pri delitvi na račun drugega partnerja in njegovih sinov. Na sestanku z obema stranema se je eden od sinov pritožil glede tega nepoštenega dejanja in se skliceval na čast in krščanska prepričanja prvega partnerja. »Veš, da to ni prav,« je rekel. »Kako se lahko takole okoriščaš, zlasti na račun brata v isti cerkvi?« Odvetnik prvega partnerja ga je zavrnil: »Oh, odrasti že! Kako si lahko tako naiven?«

Integriteta ni naivnost. Naivnost je to, če predpostavljamo, da pred Bogom ne bomo odgovarjali. Odrešenik je izjavil: »Moj Oče me je poslal, da bom vzdignjen na križ; [...] da bi, ko bom vzdignjen na križ, lahko pritegnil vse ljudi k sebi, da bo, kakor so me ljudje vzdignili, prav tako Oče vzdignil ljudi, da bodo stali pred menoj, da jim bo sojeno po njihovih delih, naj so bila dobra ali naj so bila zla.« (3 Ne 27:14) Nekdo, ki živi posvečeno življenje, drugega noče izkoristiti, temveč bo prej nastavljal drugo lice in če bo potrebno, dal tudi svoj plašč (gl. Mt 5:39-40). Odrešenik je najmočneje grajal hinavce. Hinavščina je hudo pogubna, ne le za hinavce, temveč za vse, ki so takemu ravnanju priča ali zanj vedo, zlasti za otroke. Uničuje vero, medtem ko je čast bogata zemlja, v kateri seme vere uspeva.

Posvečeno življenje je nekaj lepega. Njegova moč in spokojnost sta kot zelo rodno drevo, ki je posajeno v dobro zemljo ob čistem potoku, ki obrodi veliko dragocenega sadu (gl. NaZ 97:9). Posebnega pomena je vpliv posvečenega moškega oziroma ženske na druge, zlasti na najbližje in najdražje. Posvetitev številnih, ki so šli pred nami, in drugih, ki živijo med nami, je položila temelje za našo srečo. Podobno bodo prihodnji rodovi črpali pogum iz vašega posvečenega življenja, priznavajoč vam svoj dolg, ker ste posedovali vse, kar je resnično pomembno. Molim, da bi se posvetili kot Božji sinovi in hčere, »da bomo mi, ko se bo prikazal, kakor je on; da bomo v to upali« (Mor 7:48; gl. tudi 1 Jn 3:2), v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. *Man's Search for Happiness*, v zbirki videov *Come unto Me*.
2. B. H. Roberts, »Brigham Young: A Character Study«, *Improvement Era*, jun. 1903, str. 574.
3. *Past and Present*, 1918, str. 233.
4. Thomas S. Monson, »Preparation Brings Blessings«, *Ensign*, maj 2010, str. 64.
5. »Družina: Razglas svet«, *Liahona*, okt. 2004, str. 49; *Ensign*, nov. 1995, str. 102.

KAJ JE NAJPOMEMBNEJŠE?

PRESEDNIK DIETER F. UCHTDORF
drugi svetovalec v Prvem predsedstvu

Če se zaradi življenja in njegovega naglega koraka in številnih stresov težko radostite, potem je nemara sedaj dober čas, da se osredotočite na to, kar je najpomembnejše.

Neverjetno je, koliko se lahko naučimo o življenju, če preučujemo naravo. Na primer, znanstveniki lahko na podlagi drevesnih letnic napravijo učene napovedi o podnebjju in pogojih rasti pred več sto ali celo več tisoč leti. Ena od stvari, ki smo jo spoznali na podlagi preučevanja rasti dreves, je, da v obdobjih, ko so pogoji idealni, drevesa rastejo normalno hitro. Toda v obdobjih, ko pogoji za rast niso idealni, drevesa upočasnijo rast in svojo energijo usmerijo v osnovne naloge, potrebne za preživetje.

Na tej točki nemara premišljujete: »To je vse v redu in dobro, toda kakšno vezo ima to s pilotiranjem letala?!« No, naj vam povem. Ste v letalu kdaj doživeli turbulenco? Najpogostejši vzrok turbulence je nenadna sprememba gibanja zraka, zaradi česar se letalo premetava, vijuga in se obrača. Čeprav so letala napravljena tako, da lahko prenesejo zdaleč močnejšo turbulenco, na kakršno bi lahko naleteli na rednem letu, je za potnike vseeno lahko neprijetna.

Kaj menite, da naredijo piloti, ko pride do turbulence? Pilot študent lahko misli, da je večja hitrost dobra strategija, ker jih bo prej pripeljala iz turbulence. Toda takšno ravnanje je lahko napačno. Izkušeni piloti razumejo, da je optimalna hitrost za preboj turbulence, ki zmanjša negativne vplive turbulence. V večini primerov to pomeni zmanjšanje hitrosti. Isto načelo velja tudi za hitrostne ovire na cesti. Zato je dober nasvet, da je treba rahlo upočasniti, uravnovesiti smer in se osredotočiti na bistveno, ko smo v neugodnih pogojih.

To je preprosta, vendar nujna lekcija, ki se je moramo naučiti. Nemara se zdi logično, ko jo uporabljamo na primeru dreves in turbulenci, toda presenetljivo je, kako zlahka se to lekcijo lahko prezremo, ko je ta načela potrebno upoštevati v našem vsakdanjem življenju. Ko se dvigne raven stresa, ko se pojavijo stiske, ko udarijo tragedije, pogosto poskušamo obdržati isti panični tempo oziroma ga celo pospešiti, ker nekako mislimo, da bo hitrejši tempo za nas boljši.

Ena od značilnosti sodobnega življenja se zdi, da se premikamo vse hitreje ne glede na turbulenco oziroma ovire. Bodimo pošteni, to, da imamo veliko dela, se lahko hitro zgodi. Vsi lahko naštejemo seznam stvari, ki bodo preobremenile naš urnik. Nekateri bi lahko celo pomislili, da je njihova osebna vrednost odvisna od dolžine seznama stvari, ki jih morajo narediti. Prazna mesta na urniku zapolnijo s sezname sestankov in podrobnosti - celo ko so pod pritiski in utrujeni. Ker po nepotrebnem zapletajo svoje življenje, pogosto v življenju doživijo hudo razočaranje, manj radosti in premalo čutijo smisel.

Rečeno je, da se vsaka vrlina, ki gre v skrajnosti, izrodi. Sem zagotovo spada preobremenjenost vsakdanjega urnika. Pridemo do točke, ko mejniki lahko postanejo mlinski kamni in ambicije zanke okrog našega vratu.

Modri razumejo in udejanjajo lekcije o treh drevesnih letnicah in turbulenci v zraku. Uprejo se skušnjavi, da bi se ujeli v panični naglici vsakdanjika. Sledijo naslednjemu nasvetu: »Življenje je več kot samo pospeševanje hitrosti.«¹ Skratka, osredotočijo se na stvari, ki so najpomembnejše.

Starešina Dallin H. Oaks je na nedavni generalni konferenci učil: »Opustiti moramo nekatere dobre stvari, zato da se odločimo za druge, ki so boljše ali najboljše, ker razvijajo vero v Gospoda Jezusa Kristusa in krepijo družine.«²

Iskanje najboljših stvari neizogibno vodi do temeljnih načel evangelija Jezusa Kristusa - do preprostih in lepih resnic, ki nam jih je razodel skrbni, večni in vsevedni Oče v nebesih. Čeprav so ti bistveni nauki in načela dovolj preprosti, da bi jih lahko razumel otrok, dajejo odgovore na najbolj zapletena življenjska vprašanja.

Obstaja lepota in jasnost, ki izhaja iz preprostosti, katere včasih ne cenimo zaradi svoje želje po zapletenih rešitvah. Na primer, ni bilo dolgo po tistem, ko so astronauti in kozmonavti obkrožili Zemljo, da so spoznali, da kemični svinčniki v vesolju ne delujejo. In tako se je nekaj zelo pametnih ljudi lotilo reševanja te težave. Potrebno je bilo na tisoče ur in milijonov dolarjev, vendar so na koncu razvili pisalo, s katerim se je dalo pisati povsod, v vsakršni temperaturi in skorajda na vsakršno površino. Toda kako so se znašli astronauti in kozmonavti, dokler ta težava ni bila rešena? Preprosto so uporabljali svinčnik.

Navajajo Leonarda da Vincija, ki je dejal: »Preprostost je najvišja zapletenost.« Ko pogledam temeljna načela načrta sreče, načrta odrešitve, lahko prepoznamo in smo hvaležni za njegovo jasnost in preprostost, eleganco in lepoto modrosti nebeškega Očeta. Ko se s svojih poti obrnemo na njegove, se začne naša modrost.

Zgodba o legendarnem nogometnem trenerju Vincu Lombardiju pravi, da je prvi dan treninga izvedel neki ritual. Prijel je nogometno žogo, jo pokazal športnikom, ki so že veliko let igrali ta šport, in rekel: »Gospodje, to je nogometna žoga.« Govoril je o njeni velikosti in obliki, kako se jo brca, vodi oziroma podaja. Moštvo je odpeljal na prazno igrišče in rekel: »To je nogometno igrišče.« Peljal jih je naokrog, opisal mere, obliko, pravila in kako se igra igra.

Ta trener je vedel, da celotni izkušeni igralci, in sicer kot ekipa, lahko postanejo veliki le, če bodo obvladali osnove. Čas lahko namenijo vaji zapletenih trikov, toda dokler ne bodo obvladali osnov igre, nikoli ne bodo postali vrhunsko moštvo.

Mislím, da večina od nas intuitivno razume, kako pomembne so osnove. Včasih nas preprosto zmotijo številne stvari, ki se zdijo vabljivejše. Natisnjeno gradivo, obširni medijski viri, elektronska orodja in priprave - vse to je koristno, če se uporablja pravilno - lahko postane škodljivo razvedrilo ali brezsrčne sobane osame.

Vendar sredi številnih glasov in odločitev ponižni Mož iz Galileje stoji z iztegnjenimi rokami. Čaka. Njegovo sporočilo je preprosto: »Pridite, sledite mi.« In ne govori z močnim zvočnikom, temveč z mirnim, tihim glasom³. Tako preprosto je, da se osnovno evangelijsko sporočilo izgubi v poplavi podatkov, ki letijo nad nas iz vseh strani.

Sveti spisi in govornjena beseda živih prerokov poudarjajo evangelijska osnovna načela in nauke. K tem osnovnim načelom, k čistim naukom se vračamo zato, ker so prehod k resnici globokega pomena. So vrata v izkušnje najvišjega pomena, ki jih sicer ne bi bili zmožni razumeti. Ta preprosta, osnovna načela so ključ do tega, da z Bogom in ljudmi živimo v soglasju. So ključ za to,

da se odprejo nebeška okna. Vodijo nas v mir, radost in razumevanje, kar je nebeški Oče obljubil svojim otrokom, ki ga poslušajo in ubogajo.

Bratje in sestre, dobro bi bilo, če bi se nekoliko umirili, nadaljevali z najugodnejšo hitrostjo za svoje okoliščine, se osredotočili na pomembno, se ozrli navzgor in resnično zagledali stvari, ki so najpomembnejše. Zavedajmo se osnovnih navodil, ki jih je nebeški Oče dal svojim otrokom, ki bodo postavila osnovo bogatega in plodnega življenja na Zemlji z obljubami o večnem življenju. »Naj bo v vsem, kar delate, modrost in red; kajti ne zahteva se, da bi človek tekkel hitreje, kot ima moči. In spet, potrebno je, da bi bil marljiv, da bo tako osvojil nagrado.«⁴

Bratje in sestre, če bomo marljivo delali stvari, ki so najpomembnejše, nas bodo vodile k Odrašeniku sveta. Zato govorimo o Kristusu, se radostimo v Kristusu, oznanjamo o Kristusu, prerokujemo o Kristusu, da bi vedeli, h kateremu viru naj se oziramo za odpuščanje grehov.⁵ V zapletenosti, zmedi in naglici sodobnega življenja je to »boljša pot«.

Ko se obrnemo k nebeškemu Očetu in iščemo njegovo modrost glede stvari, ki so najpomembnejše, vedno znova spoznamo pomembnost štirih ključnih odnosov: z Bogom, z družino, z ljudmi in s seboj. Če smo pripravljeni oceniti svoje lastno življenje, bomo videli, kje nas je zaneslo z boljše poti. Odprle se nam bodo oči razumevanja in spoznali bomo, kaj moramo narediti, da bomo v srcu spet čisti in da se bomo v življenju spet osredotočili.

Prvič, nas odnos z Bogom je najsvetejši in najbolj bistven. Njegovi duhovni otroci smo. On je naš Oče. Želi, da bi bili srečni. Ko ga iščemo, ko se učimo od njegovega Sina, Jezusa Kristusa, ko se v srcu odpremo vplivu Svetega Duha, naše življenje postane stanovitejše in varnejše. Doživljamo velik mir, radost in izpolnitev, če po svojih najboljših zmožnostih živimo po večnem Božjem načrtu in spolnjujemo njegove zapovedi.

Svoj odnos z nebeškim Očetom lahko izboljšamo tako, da ga spoznavamo, se z njim sporazumevamo, se pokesamo svojih grehov in dejavno sledimo Jezusu Kristusu, kajti »Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«⁶ Če hočemo okrepiti odnos z Bogom, moramo z njim prebiti nekaj dragocenega časa. Če se bomo vsak dan tiho osredotočili na molitev in preučevanje svetih spisov, če si bomo vedno prizadevali, da bi bili vredni veljavne tempeljske dovolilnice, bo to nekaj modrih naložb našega časa in prizadevanja, zato da se bomo zblížali z nebeškim Očetom. Prisluhnimo psalmistovemu povabilu: »Odnahajte in spoznajte, da sem jaz Bog.«⁷

Naš drugi ključni odnos je z družino. Ker noben drug uspeh ne more nadomestiti tukajšnjega neuspeha, moramo družini dajati največjo prednost. Globok in ljubeči družinski odnos ustvarjamo tako, da skupaj počnemo preproste stvari, kot je družinsko kosilo in družinski večer in da se preprosto zabavamo. V družinskem odnosu se ljubezen v resnici črkuje č-a-s, čas. Če si vzamemo čas drug za drugega, je to ključ za slogo doma. Predvsem govorimo drug z drugim namesto drug o drugem. Drug od drugega se učimo in cenimo tako drugačnost kot našo povezanost. Ustvarimo božansko vez drug z drugim, ko se skupaj približujemo Bogu v družinski molitvi, preučevanju evangelija in nedeljskem čaščenju.

Naš tretji ključni odnos je z ljudmi. Ta odnos gradimo z vsakim posebej - tako da smo pozorni na potrebe drugih, jim služimo in jim namenimo svoj čas in talente. Name je napravila vtis neka sestra, ki so jo težili izzivi starosti in bolezni, vendar se je odločila, da lahko, čeprav ne more veliko narediti, posluša. In tako je vsak teden poiskala ljudi, ki so bili videti zaskrbljeni ali potrti, in jim je namenila svoj čas, tako da jim je prisluhnila. Kakšen blagoslov je bila v življenju toliko ljudi!

Četrti ključni odnos je s seboj. Nemara se zdi čudno, da imam s seboj odnos, vendar ga imamo. Nekateri s seboj ne morejo shajati. Ves dan se kritizirajo in pomilujejo, dokler se ne zasovražijo. Predlagam vam, da ustavite naglico in si vzamete nekaj časa, zato da bi bolje spoznali sebe. Pojdite v naravo, opazujte sončni vzhod, uživajte v Božjih stvaritvah, premišljajte o resnicah obnovljenega evangelija in spoznajte, kaj pomenijo vam. Naučite se videti, kakor vas vidi nebeški Oče - kot svojo dragoceno hči oziroma sina z božansko zmožnostjo.

Bratje in sestre, bodimo modri. Obrnimo se k čistim vodam nauka obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa. Radostno jih sprejmimo v njihovi preprostosti in jasnosti. Nebesa so se spet odprla. Evangelij Jezusa Kristusa je ponovno na Zemlji in njegove preproste resnice so bogat vir radosti!

Bratje in sestre, resnično imamo velik razlog za radost. Če se zaradi življenja in njegovega naglega koraka in številnih stresov težko radostite, potem je nemara sedaj dober čas, da se osredotočite na to, kar je najpomembnejše.

Moč ne izvira iz naglice, temveč če smo trdno na temelju resnice in luči. Daje nam jo to, če svojo pozornost in prizadevanja usmerimo na osnove obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa. Daje nam jo to, če pozornost posvečamo božanskim stvarjem, ki so najpomembnejše.

Naše življenje naj postane nekoliko preprostejše. Spremenimo vse, kar je potrebno, da se bomo v življenju spet osredotočili na vzvišeno lepoto preproste, ponižne poti krščanskih učencev - na pot, ki vedno vodi v življenje s smislom, hvaležnostjo in mirom. Za to molim, ko vas blagoslavljam, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Mahatma Gandhi.
2. Dallin H. Oaks, *Good, Better, Best*, oktobrska generalna konferenca 2007.
3. Gl. 1 Kr 19: 12.
4. Moz 4:27.
5. Gl. 2 Ne 25:26.
6. Jn 14:6.
7. Ps 46:11.

Sobotni popoldanski del

POTRJEVANJE CERKVENIH VODITELJEV

PRESEDNIK HENRY B. EYRING
prvi svetovalec Prvega predsedstva

Predlagamo, da Thomasa Spencerja Monsona podpremo kot preroka, vidca in razodevalca ter predsednika Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, Henryja Benniona Eyringa kot prvega svetovalca v Prvem predsedstvu in Dietra Friedricha Uchtdorfa kot drugega svetovalca v Prvem predsedstvu. Kdor soglaša, naj dvigne roko. Če kdo nasprotuje, naj dvigne roko.

Predlagamo, da podpremo Boyda Kennetha Packerja kot predsednika zbora dvanajstih apostolov in naslednje člane tega zbora: Boyda K. Packerja, L. Toma Perryja, Russlla M. Nelsona, Dallina H. Oaksa, M. Russlla Ballarda, Richarda G. Scotta, Roberta D. Halesa, Jeffreyja R. Hollanda, Davida A. Bednarja, Quentina L. Cooka, D. Todda Christoffersona in Neila L. Andersona. Kdor soglaša, naj dvigne roko. Če je kdo proti, naj to pokaže.

Predlagamo, da podpremo svetovalca v Prvem predsedstvu in dvanajst apostolov kot preroke, vidce in razodevalce. Vsi, ki soglašate, dvignite roko. Če je kdo proti, naj dvigne roko.

Predlagamo, da razrešimo starešine Spencerja J. Condija, Bruca C. Hafna, Kennetha Johnsona, Glenna L. Paceja, in Lanca B. Wickmana kot člane prvega zbora sedemdeseterih in jih imenujemo za častno upokojene generalne osebnosti. Predlagamo tudi, da razrešimo starešini Spencerja V. Jonesa in Wolfganga H. Paula kot člana drugega zbora sedemdeseterih. Kdor se želi tema bratoma zahvaliti za odlično opravljeno služenje, prosimo, naj dvigne roko.

Predlagamo, da razrešimo Fernanda Maluendo in Joseja L. Torresa kot področna sedemdesetera. Kdor se želi tema bratoma zahvaliti za odlično opravljeno služenje, prosimo, naj dvigne roko.

Predlagamo, da podpremo Wenceslaoja H. Sveca kot področnega sedemdeseterega. Kdor soglaša, naj dvigne roko. Ali kdo ugovarja?

Predlagamo, da podpremo druge generalne osebnosti, področne sedemdesetere in generalna predsedstva pomožnih organizacij, v katerih zasedajo. Kdor soglaša, naj dvigne roko. Če kdo nasprotuje, naj dvigne roko.

Predsednik Monson, videti je, da je bilo izkazovanje podpore v Konferenčnem središču enoglasno. Bratje in sestre, hvala vam za izkazano podporo, vero, predanost in molitve! Sedaj bomo prisluhnili starešini Halesu.

SVOBODNA VOLJA - BISTVO NAČRTA ŽIVLJENJA

STAREŠINA ROBERT D. HALES
član zbora dvanajstih apostolov

*Kadar se odločimo priti h Kristusu,
prevzamemo njegovo ime in sledimo njegovim služabnikom,
napredujemo na poti v večno življenje.*

Nedavno sem prejel pismo prijatelja, ki ima več kot petdeset let in ni član naše Cerkve. Poslal sem mu nekaj evangelijskega branja, na kar je odpisal: »Sprva sem stežka sledil pomenu tipičnega mormonskega žargona, kot je *svobodna volja*. Stran s kratko slovarsko razlago bi bila verjetno v veliko pomoč.«

Presenetilo me je, da ni razumel, kaj mislimo z besedno zvezo *svobodna volja*. Odprl sem spletni slovar. Od desetih opredelitev je zadnja govorila o izvajanju vpliva, vendar nobena ni izražala zamisli o sprejemanju odločitev. Učimo, da je »svobodna volja sposobnost in privilegij, ki nam ju daje Bog, da se odločamo in delujemo. [To] je bistvo načrta odrešitve.«¹ Zaradi tega lahko »svobodno izbirajo prostost in večno življenje preko velikega Posrednika vseh ljudi oziroma izberejo ujetništvo in smrt po ujetništvu in moči hudiča«².

Besede naslednje znane hvalnice jasno učijo to načelo:

»Vedi, da se vsaka duša svobodno odloča
o svojem življenju in kaj ga določa;
kajti naslednja večna resnica je znana,
da človeku pot v nebesa na silo ni dana.«³

Zato da bom odgovoril na vprašanje mojega prijatelja in na vprašanja vseh dobrih ljudi, naj vam še nekoliko povem o tem, kar vemo o svobodni volji.

Preden smo prišli na Zemljo, nam je nebeški Oče predstavil načrt odrešitve - da bomo prišli na Zemljo in prejeli telo, se odločali med dobrim in zlom ter napredovali, tako da bomo postali kot on in z njim vekomaj živeli. Bistveni element tega načrta je bila svobodna volja - zmožnost, da se lahko odločamo. Brez svobodne volje ne bi mogli sprejemati pravih odločitev in napredovati. Toda zaradi svobodne volje se lahko odločamo napačno, grešimo in izgubimo priložnost, da bi bili ponovno z nebeškim Očetom. Zato je bil pripravljen Odrešenik, da je trpel za naše grehe in nas odkupil, če se bomo pokesali. S svojo neskončno odkupno daritvijo je zadostil zahtevam pravice in milosti in nas na podlagi našega kesanja in poslušnosti za večno pripeljal nazaj v Božjo navzočnost.

Potem ko je nebeški Oče svoj načrt predstavil, je pristopil Lucifer, rekoč, naj pošlje njega in bo odkupil vse človeštvo, da se ne bo izgubila niti ena sama duša, vendar naj mu da svojo čast⁴. Ta načrt je bil zloben, ker je zanikal svobodno voljo.

Nato je svojo svobodno voljo uporabil Jezus Kristus, »ljubljeni in izvoljeni [Sin] od začetka« nebeškega Očeta, da je rekel: »Oče, tvoja volja se zgodi in slava bodi tebi na veke.«⁶ Postal je naš Odrešenik - Odrešenik sveta.

Ko sta bila oba načrta pred nami, je nastal velik spor. Vsak otrok nebeškega Očeta je imel priložnost uporabiti svobodno voljo, ki mu jo je dal Oče. Odločili smo se, da bomo verovali v Odrešenika Jezusa Kristusa - da bomo prišli k njemu, mu sledili in sprejeli načrt, ki ga je nebeški Oče predstavil za naše dobro. Toda tretjina otrok nebeškega Očeta ni imela vere, da bi sledila Odrešeniku, in se je raje odločila slediti Luciferju oziroma Satanu⁷.

In Bog je rekel: »Torej, ker se mu je tisti Satan uprl in si je prizadeval, da bi človeku odvzel svobodno voljo, ki sem mu jo dal jaz, Gospod Bog, [...] sem napravil, da je bil izvržen.«⁸ Tisti, ki so sledili Satanu, so izgubili priložnost, da bi prejeli telo smrtnika, živeli na Zemlji in napredovali. Zaradi načina, kako so svobodno voljo uporabljali, so jo izgubili.

Danes nas imajo Satan in njegovi privrženci moč le skušati in preizkušati. Njihova edina radost je, da bi »postali tako bedni kot [oni]«⁹; srečni so le, če ne spolnujemo zapovedi. Toda razmislite: v našem predzemeljskem stanju smo se odločili slediti Odrešeniku, Jezusu Kristusu! In zato nam je bilo dovoljeno priti na Zemljo. Pričujem, da bomo, če se bomo odločili, da bomo sedaj, tu na Zemlji, sledili Odrešeniku, v večnostih prejeli še veliko večje blagoslove. Toda vedite: še naprej se moramo odločati za Odrešenika. Pod vprašajem je večnost in pri tem je bistvena naša svobodna volja.

Odrešenik nam je vse svoje življenje kazal, kako uporabljati svobodno voljo. Kot fantič se je v Jeruzalemu namerno odločil, da »bo po opravih [svojega] Očeta«¹⁰. Pri svojem delovanju se je odločno odločil, da bo »[spolnil] voljo svojega Očeta«¹¹. V Getsemaniju se je odločil pretrpeti vse, rekoč: »Ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi. Prikazal se mu je angel iz nebes in ga krepčal.«¹² Na križu se je odločil, da bo imel rad svoje sovražnike, in molil: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«¹³ In nato je, zato da bi se resnično lahko sam odločil, ostal sam. »[Oče], zakaj si me zapustil?«¹⁴ je vprašal. Prav do konca je uporabljal svobodno voljo, da je vztrajal, dokler ni rekel: »Izpolnjeno je.«¹⁵

Čeprav je bil »kakor mi preizkušen v vsem«¹⁶, je z vsako svojo odločitvijo obdržal svobodno voljo, da je naš Odrešenik - da bi za nas pretrgal verige greha in smrti. In s svojim popolnim življenjem nas je učil, da s tem, ko se odločimo izpolnjevati voljo nebeškega Očeta, ohranimo svojo svobodno voljo, prejmemo več priložnosti in napredujemo.

Naša prva starša, Adam in Eva, sta to lekcijo dobro poznala. Bog jima je v vrtu Getsemani »razodel načrt odkupitve« in jima nato »dal zapovedi«¹⁷. Zapovedal jima je, naj se množita in napolnita Zemljo¹⁸, česar v Getsemaniju ne bi mogla storiti, v stanju smrtnika. Nato jima je zapovedal, naj ne jesta od sadu drevesa spoznanja dobrega in zla, sicer bosta iz vrta izvržena na Zemljo¹⁹. To je bila odločilna odločitev tako zanju kot za vse nas: Ali bosta uporabila svobodno voljo, da bosta prekršila manjšo zapoved, zato da bosta lahko spolnila večjo?

Ko premišljam o Adamovem vidiku, si predstavljam tisti sijajen vrt, kjer jagnje in lev ležita drug ob drugem v miru in spokojnosti, kjer je prosto na pretek lepote in obilja Zemlje! Obljubljam, da se prepovedanemu sadu ne bom približal! Toda Eva, ki je moja ljuba družica, s takšno vdanostjo ni bila zadovoljna. Hotela je napredovati, tako da bi spolnjevala višjo zapoved - da bi na svet rodila Božjo družino. Glede na načrt sta bila z Adamom skušana. Uporabila sta svobodno voljo in jedla

od sadu. Zaradi tega sta bila poslana na Zemljo in »rodili so se jima otroci; in sicer družina vse Zemlje«²⁰.

Naj to ponazorim z nekim dogodkom iz moje mladosti. Nekega dne mi je oče naročil, naj polakiram lesena tla. Odločil sem se začeti pri vratih in se premikal v notranjost sobe. Ko sem že skoraj končal, sem spoznal, da si nisem pustil izhoda. Na drugi strani ni bilo ne okna ne vrat. Dobesedno sem se zalakiral v kot. Obtičal sem.

Za tiste, ki so obtičali v duhovnem kotu, v duhovnem ujetništvu, je pot ven, vendar je za to potrebno delati. Prav kakor kesanje tudi obračanje in koraki čez pravkar polakiran parket pomeni ponovno brušenje in lakiranje! Vrnitev h Gospodu ni lahka, vendar se spleča.

Če razumemo izziv kesanja, cenimo blagoslove Svetega Duha, da nas vodi pri odločitvah, in nebeškega Očeta, ki nas krepi in nas podpira pri odločanju za to, kar je prav. Prav tako razumemo, kako poslušnost zapovedim navsezadnje varuje našo svobodno voljo. Na primer, če prisluhnemo Besedi modrosti, se izognemo ujetništvu slabega zdravja in zasvojenosti s substancami, ki nas dobesedno oropajo zmožnosti, da bi se sami odločali. Če smo poslušni nasvetu, naj se sedaj izogibamo in rešimo dolgovi, prejmemo svobodo, da s svojim razpoložljivim prihodkom pomagamo in blagoslovimo druge. Če sledimo nasvetu prerokov, naj imamo družinski večer, družinsko molitev in družinsko preučevanje svetih spisov, naš dom postane inkubator duhovne rasti naših otrok. Tam jih učimo o evangeliju, pričujemo, izražamo ljubezen in jih poslušamo, ko spregovorijo o tem, kaj občutijo in doživljajo. S svojimi pravnimi odločitvami jih osvobajamo teme, tako da imajo vse več svobodne volje, da hodijo v luči.

Svet o svobodni volji uči veliko zmot. Veliko jih misli, ki mislijo takole: »Jejte, pijte in se veselite; [...] in če bo tako, da bomo malo krivi, nas bo Bog natepel z nekaj udarci in na koncu bomo odrešeni.«²¹ Drugi se zatečejo k posvetnosti in zanikajo Boga. Prepričajo se, da je v »vsem nasprotje«²² in zato »kar koli človek stori, ni zločin«²³. To »[izniči] Božjo modrost in njegove večne namene«²⁴.

Sveti spisi nas vedno znova učijo, da se lahko odločamo, in da to, za kar se odločimo, vedno vpliva na svobodno voljo, ki jo imamo. Na primer, preko preroka Samuel je Gospod jasno zapovedal kralju Savlu: »Gospod me je poslal, da te mazilim za kralja, [je rekel Samuel]. [...] Poslušaj zdaj [Gospodov] glas! Zdaj torej pojdi in udari Amáleka! Pokončajte z zakletvijo vse, kar je njegovega!«²⁵

Toda Savel ni sledil Gospodovim zapovedim. Živel je po tem, kar imenujem »selektivna poslušnost«. Zanašajoč se na lastno modrost, je kralju Agagu prizanesel pri življenju in privedel nazaj najboljše ovce, govedo in druge živali.

Gospod je to razodel preroku Samuelu in ga poslal, da bi Savla odstranil s prestola. Ko je prerok prišel, je Savel rekel: »Blagoslovljen bodi od Gospoda! Izpolnil sem Gospodovo besedo.«²⁶ Toda prerok je poznal resnico in rekel: »Kaj pa je potem to meketanje drobnice v mojih ušesih in mukanje goveda, ki ga slišim?«²⁷

Savel se je izgovarjal, tako da je krivil druge, rekoč, da so ljudje redili živali, da bi žrtvovali Gospodu. Prerok je odgovoril: »So žgalne in klavne daritve Gospodu všeč bolj kakor poslušnost Gospodovemu glasu? Glej, poslušnost je boljša od klavne daritve, pokorščina boljša od maščobe ovnov.«²⁸

Savel je naposled priznal, rekoč: »Grešil sem, ker sem prestopil Gospodov ukaz in tvoje besede, kajti bal sem se ljudstva in poslušal njegov glas.«²⁹ Ker Savel ni pozorno prisluhnil - ker se je odločil za »selektivno poslušnost« - je bil ob priložnost - svobodno voljo - da bi bil kralj. Moji bratje in sestre, ali pozorno prisluhujemo glasu Gospoda in njegovih prerokov? Ali pa kakor Savel udeležujemo *selektivno poslušnost* in se bojimo človeške sodbe?

Priznam, da vsi delamo napake. Sveti spisi nas učijo: »Saj so vsi grešili in so brez Božje slave.«³⁰ Tisti, ki ste se znašli v ujetništvu preteklih, nepravičnih odločitev in ste obtičali v kotu brez vseh blagoslovov svoje svobodne volje, rečem: radi vas imamo. Vrnite se! Pridite iz kota. Tudi če morate čez mokra in lepljiva tla, je vredno. Zaupajte, da »se lahko reši ves človeški rod, [tudi vi], preko Kristusove odkupne daritve s pokoravanjem evangelijskim zakonom in uredbam«³¹.

Potem ko je nad Odrešenika prišla ura odkupne daritve, je izrekel svojo plemenito posredniško molitev in govoril o vsakem od nas, rekoč: »Oče, hočem, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali moje veličastvo, ki si mi ga dal.«³² »Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa.«³³

Rad bi vam posebej pričeval, da živita. Če svojo svobodno voljo uporabljamo pravično, ju spoznamo, jima postanemo bolj podobni in se pripravimo za dan, ko »[se bo] vsako koleno upognilo in vsak jezik priznal«³⁴, da Jezus je naš Odrešenik. Molim, da bi še naprej sledili Jezusu in našemu večnemu Očetu, kakor smo jima v začetku, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. LDS.org (Agency).
2. 2 Ne 2:27.
3. Hymns, št. 240.
4. Gl. Moses 4:1.
5. Gl. Moses 4:2.
6. Gl. Moses 4:2.
7. Gl. NaZ 29:36.
8. G. Moses 4:3.
9. 2 Ne 2:27, 2 Ne 9:9.
10. Lk 2:49.
11. 3 Ne 27:13.
12. Lk 22:42-43.
13. Gl. Lk 23:34.
14. Mt 27:46; Mr 15:34.
15. Jn 19:30.
16. Heb 4:15.
17. Al 12:32.
18. Gl. 1 Mz 1:28; Moses 2:28.
19. Gl. 2 Mz 2:17; Moses 3:17.
20. 2 Ne 2:20.
21. 2 Ne 28:8.
22. 2 Ne 2:11.
23. Al 30:17.
24. 2 Ne 2:12.
25. 1 Sam 15:1, 3.
26. 1 Sam 15:13.
27. 1 Sam 15:14.
28. 1 Sam 15:22.
29. 1 Sam 15:24.
30. Rim 3:23.
31. Členi vere 1:3.
32. Jn 17:24.
33. Jn 17:3.
34. Moz 27:31.

BODI SVETLOBA!

starešina Quentin L. Cook
član zbora dvanajstih apostolov

*V našem vse bolj nepravničnem svetu je bistveno,
da se v javnosti razpravlja o vrednotah,
zasnovanih na verskih prepričanjih.*

Prejšnji mesec sem praznoval rojstni dan. Žena Mary mi je za darilo dala zgoščenko s pesmimi o upanju in veri v izvedbi slavne britanske pevke po imenu Vera Lynn, ki je svoje poslušalce navdihovala v težkih dneh druge svetovne vojne.

To darilo mi je žena dala zaradi neke zgodbe. Bombardiranje Londona septembra 1940 se je začelo dan pred mojim rojstvom¹. Moja mama, ki je v bolniški sobi po radiu poslušala poročilo o napadu na London, se me je odločila poimenovati po radijskem napovedovalcu, ki se je imenoval Quentin.

Vokalistka Vera Lynn je sedaj stara 93 let. Lani je izšlo nekaj njenih pesmi iz vojnega časa in so se takoj povzpele na vrh glasbenih lestvic v Britaniji. Tisti, ki ste nekoliko starejši, se boste spomnili pesmi, kot je »The White Cliffs of Dover« (Bele doverske čeri).

Globoko se me je dotaknila neka pesem z naslovom »When the Lights Go on Again All over the World« (Ko se po vsem svetu spet prižgejo luči). Pesem mi je v misli priklicala dvoje: prvič, preroške besede britanskega politika: »Luči so se po vsej Evropi ugasnile. V našem času jih ne bomo več videli,«² in drugič, bombni napadi na London in na druga britanska mesta so se nadaljevali. Zato da bi napadalski bombniki težje našli tarčo, so uvedli zatemnitve. Luči so bile ugasnjene in okna zatemnjena.

Pesem je odražala optimistično upanje, da se bosta svoboda in svetloba vrnili. Tisti, ki razumemo vlogo Odrešenika in Kristusove luči³ v trajajočem sporu med dobrim in zlim, je vzporednica med tisto vojno in današnjim moralnim sporom jasna. S Kristusovo lučjo vse človeštvo lahko »[loč] dobro od zla«⁴.

Svobode in luči nikdar ni bilo lahko doseči ali ohranjati. Od vojne v nebesih so zle sile uporabile vsakršno možno sredstvo, da bi uničile svobodno voljo in pregnale svetlobo. Napad na moralna načela in versko svobodo nikdar ni bil močnejši.

Kot sveti iz poslednjih dni moramo narediti vse, zato da bomo ohranili svetlobo in zaščitili naše družine ter skupnosti pred tem napadom na moralnost in versko svobodo.

Družino nenehno ogroža silni napad zlih sil, za katerega se zdi, da prihaja iz vseh strani. Čeprav morajo biti naša prva prizadevanja to, da si prizadevamo za svetlobo in resnico, bi bilo modro, če bi svoj dom zatemnili pred smrtonosnimi bombami, ki pogubljajo duhovni razvoj in rast. Zlasti pornografija je orožje za masovno moralno uničevanje. Njen vpliv je v prvi bojni črti pri načenjanju moralnih vrednot. Enako smrtonosni so nekateri televizijski programi in spletne strani. Te zle sile svetu jemljejo svetlobo in upanje. Stopnja propada se pospešuje⁵. Če svojega doma in življenja ne

zatemnimo pred zlom, ne bodimo presenečeni, če uničujoče moralne eksplozije razbijejo mir, ki je nagrada za pravično življenje. Dolžni smo biti v svetu, a ne od sveta.

Poleg tega moramo močno povečati versko življenje doma. Vsakotedenski družinski večeri, vsakodnevna družinska molitev in preučevanje svetih spisov so bistveni. V dom moramo pripeljati vsebino, ki je krepostna, ljubka ali na dobrem glasu ali hvalevredna. Če dom napravimo za sveti kraj, ki nas varuje pred zlom, bomo zaščiteni pred sovražnimi posledicami, ki jih napovedujejo sveti spisi.

Poleg varovanja lastne družine bi morali biti vir svetlobe pri varovanju svoje skupnosti. Odrešenik je rekel: »Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«⁶

Naš dan je opisan kot »čas obilja in obdobje dvoma«⁷. Osnovna vera v Božjo moč in polnomočje ni le pod vprašajem, temveč je tudi očrnjena. Kako naj v teh okoliščinah spodbujamo vrednote tako, da bodo odmevale pri nevernih in brezbržnih in pomagale odpraviti spiralno drsenje v nasilje in zlo?

To vprašanje je velikanskega pomena. Spomnite se preroka Mormona in njegove tesnobe, ko je izjavil: »Kako ste mogli zavrniti tistega Jezusa, ki je stal razprtih rok, da bi vas sprejel!«⁸ Mormonova tesnoba je bila upravičena in njegov sin Moroni je ostal sam, zato da je opisal »žalostno zgodbo o propadu [njegovega] ljudstva«⁹.

Zaradi svojih osebnih življenjskih izkušenj in srečanj z ljudmi po vsem svetu sem optimističen. Verjamem, da bosta svetloba in resnica v našem času ohranjeni. V vseh narodih je veliko ljudi, ki častijo Boga in se čutijo odgovorne pred njim za svoje ravnanje. Nekateri opazovalci verjamemo, da se ljudje po svetu vračajo k veri¹⁰. Kot cerkveni voditelji smo se sestali z voditelji drugih veroizpovedi in smo spoznali, da obstaja skupni moralni temelj, ki presega teološke razlike in nas združuje pri naših željah po boljši družbi.

Ugotavljamo tudi, da večina ljudi še vedno spoštuje osnovne moralne vrednote. Toda naj vas to ne zapelje: so tudi takšni ljudje, ki so odločeni, da uničijo tako vero kot zavrnejo vsakršni verski vpliv v družbi. Drugi zlobni ljudje družbo izkoriščajo, manipulirajo in uničujejo z drogami, pornografijo, spolnim izkoriščanjem, preprodajo ljudi, ropanjem in nepoštenim poslovnim ravnanjem. Moč in vpliv teh ljudi sta zelo velika, četudi jih je po številu relativno malo.

Vedno je bila stalna bitka med vernimi ljudmi in tistimi, ki bi vero in Boga najraje izbrisali iz javnega življenja¹¹. Veliko voditeljev, ki oblikujejo javno mnenje, zavrača moralni vidik sveta, zasnovanega na judokrščanskih vrednotah. Iz njihovega vidika ni objektivnega moralnega reda¹². Verjamejo, da se moralnim ciljem ne bi smelo dajati prednosti¹³.

Vseeno si večina ljudi prizadeva, da bi bili dobri in spoštovanja vredni. Kristusova luč, ki se razlikuje od Svetega Duha, obvešča njihovo zavest. Zaradi svetih spisov vemo, da je Kristusova luč duh, ki razsvetljuje vsakega človeka, ki pride na svet¹⁴. Ta luč se daje za dobro vsega sveta¹⁵. Predsednik Boyd K. Packer je učil, da je to »vir navdiha, ki ga ima vsak od nas tako kot vsi drugi člani človeške družine«¹⁶. Zato številni sprejmejo moralne vrednote, čeprav so osnovane na verskih prepričanjih, katerih pa sami ne podpirajo. Kot beremo v Mozijevi knjigi v Mormonovi knjigi, da »ni v navadi, da bi glas ljudstva želel kar koli v nasprotju s tem, kar je prav; je pa v navadi za manjši del ljudstva, da želi, kar ni prav«. Mozija nato svari, da »če pride čas, ko bo glas ljudstva izbral krivičnost, potem je čas, da bodo nad vas prišle Božje sodbe«¹⁷.

V našem vse bolj nepravničnem svetu je bistveno, da se v javnosti razpravlja o vrednotah, zasnovanih na verskih prepričanjih. Moralna stališča, ki jih osvetljuje verska zavest, morajo dobiti enak dostop do javnih debat. V ustavah večine držav verski zavesti nemara ne dajejo prednosti, vendar je niti ne bi smeli prezreti.

Versko prepričanje je shramba luči, znanja in modrosti ter koristi za družbo na dramatičen način, ko se verski pripadniki k moralnemu obnašanju zavežejo, ker se čutijo odgovorne pred Bogom¹⁹. To točko ponazarjata dve verski načeli.

Trinajsti člen vere se začne: »Verujemo v poštenje.« Poštenje je načelo, na katerem temeljijo verska prepričanja, in je eno od Božjih osnovnih zakonov.

Ko sem pred veliko leti imel pravno pisarno v Kaliforniji, je k meni prišel prijatelj in stranka, ki ni bil član naše veroizpovedi, in mi z velikim navdušenjem pokazal pismo, ki ga je prejel od škofa SPD iz bližnjega oddelka. Škof je napisal, da je neki član njegovega občestva, nekdanji delavec moje stranke, vzel material z delovišča moje stranke, ker si je mislil, da gre za presežek. Toda potem, ko je ta zaposleni postal predani sveti iz poslednjih dni in si je prizadeval slediti Jezusu Kristusu, je spoznal, da je bilo tisto njegovo dejanje nepošteno. V pismu je bila denarna vsota, ki ni le pokrila stroškov materiala, temveč tudi obresti. Moja stranka je bila osupla nad tem, da je Cerkev z laičnim vodstvom temu človeku pomagala pri njegovih prizadevanjih, da bi se spravil z Bogom.

Spomnite se svetlobe in resnice, ki jo ima skupna vrednota poštenosti v judokrščanskem svetu. Pomislite, kako bi vplivalo na družbo, če mladi ne bi goljufali v šoli, če bi bili odrasli pošteni na delovnem mestu in bi bili zvesti svojim zakonskim zaobljubam. Naše pojmovanje osnovnega poštenja je zakoreninjeno v Odrešenikovem življenju in naukih. Poštenje je cenjena lastnost tudi pri številnih drugih veroizpovedih in v zgodovinski literaturi. Pesnik Robert Burn je rekel: »Pošten človek je plemenito Božje delo.«²⁰ Skoraj v vsakem primeru se verni ljudje čutijo odgovorne pred Bogom, zato da so pošteni. Zato se je mož v Kaliforniji pokesal za svoje prejšnje nepošteno dejanje.

V otvoritvenem nagovoru je Clayton Christensen, harvardski profesor in cerkveni voditelj, lani pripovedoval o resnični zgodbi strokovnega kolega iz neke druge države, ki je preučeval demokracijo. Ta prijatelj je bil presenečen, kako bistvenega pomena je vera za demokracijo. Poudaril je, da bodo v družbah, v katerih se državljane v mladosti uči, naj se čutijo odgovorne pred Bogom zato, da so pošteni in imajo integriteto, živeli po pravilih in običajih, ki, čeprav uradno nezapisani, spodbujajo demokratične ideale. V družbah, kjer temu ni tako, ni nikoli dovolj policistov, da bi zagotovili pošteno obnašanje²¹.

Jasno je, da moralne vrednote, ki spoštujejo poštenost, lahko igrajo pomembno vlogo pri vzpostavljanju svetlobe in resnice in izboljševanju družbe ter bi jih morali ceniti tisti, ki ne verjamejo v Jezusa Kristusa.

Drugi primer tega, kako versko prepričanje koristi družbi in doprinaša svetlobo v svet, je vloga vere pri tem, da z vsemi Božjimi otroki ravnamo kot z brati in sestrami.

Veliko ustanov, zasnovanih na veri, je bilo v zadnjih dveh stoletjih v prvih vrstah, ko so pomagale in reševale ljudi, ki so trpeli v krutih okoliščinah, ker so verjele, da so vsi ljudje ustvarjeni po Božji podobi²². Čudovit primer je William Wilberforce, britanski politik, ki je bil osrednji akter pri ukinitvi trgovine s sužnji v Veliki Britaniji²³. Ganljiva hvalnica *O, Milost, glej* in navdihujoči istoimenski film upodabljata občutje na začetku devetnajstega stoletja ter opisujeta zgodbo o njegovem junaškem

prizadevanju. Wilberforceva neutrudna prizadevanja so bila med prvimi koraki pri odpravljanju te strašne, zatirajoče, krute in skorumpirane navade. Del njegovega prizadevanja je bilo, da si je z drugimi voditelji zadal, da bo reformiral javno moralnost. Verjel je, da morata izobraževanje in politika temeljiti na morali²⁴. »Živel je za moralni in duhovni napredek, naj je bilo v bran ureditve zakona, pri napadu izvajanja trgovine s sužnji ali pa je izrazito branil nedeljo.«²⁵ Z veliko močjo je pomagal mobilizirati moralne in družbene voditelje v državi vsedržavnem boju proti pokvarjenosti²⁶.

V zgodnji zgodovini naše Cerkve je velika večina članov suženjstvu nasprotovala²⁷. To je bil pomemben razlog, skupaj z našimi verskimi prepričanji, za sovražnost in nasilje drhali, ki so jo doživeli, ki je imela svoj višek v ukazu o izgonu, ki ga je izdal guverner Boggs v Misuriju²⁸. Joseph Smith je leta 1833 prejel razodetje, ki je navajalo, da ni prav, da bi bil kdor koli komur koli suženj²⁹. Naša zavezanost verski svobodi in temu, da z vsemi ljudmi ravnamo kot z Božjimi sinovi in hčerami, je v središču našega nauka.

To sta bila samo dva primera, kako vrednote, zasnovane na veri, podpirajo načela, ki v veliki meri blagoslovijo družbo. Še veliko več jih je. Sodelovati bi morali tako sami kot podpirati ljudi z značajem in integriteto pri ponovnem postavljanju moralnih vrednot, ki bodo blagoslovile celotno skupnost.

Naj bom jasen, da se morajo na javnih trgih slišati vsi glasovi. Utišati ne bi smeli ne verskih ne posvetnih glasov. Še več, ne bi smeli pričakovati, da bodo zato, ker nekateri naši pogledi izvirajo iz verskih načel, sprejeti ali jim bo dan prednostni položaj. Toda jasno je tudi, da so takšni pogledi in vrednote upravičeni, da se jih pregleda na podlagi njihovih odlik.

Moralni temelj našega nauka je lahko svetloba svetilnika svetu in je lahko združitvena sila tako za moralnost kot vero v Jezusa Kristusa. Varovati moramo svoje družine in biti v prvih vrstah skupaj z vsemi ljudmi dobre volje pri vsem tem, kar lahko naredimo za ohranitev svetlobe, upanja in moralnosti v naših skupnostih.

Če po teh načelih živimo in jih oznanjamo, bomo sledili Jezusu Kristusu, ki je prava luč svetu. Lahko smo sila pravičnosti pri pripravah na drugi prihod našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa. Veselimo se tistega lepega dne, ko »bodo osvobojena srca pela, ko se bodo luči povsod po svetu spet prižgale«³⁰. V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Hough, Richard in Richards, Denis, *The Battle of Britain*, W.W. Norton & Co., okrog leta 1989, str. 268.
2. Sir Edward Gray, Wikipedia, »When the Lights Go On Again«.
3. Gl. NaZ 88:11-13. Kristusova luč je »luč, ki je v vsem, ki daje življenje vsemu, ki je zakon, po katerem se vse ravna.« Za poglobljeno razumevanje Kristusove luči in razlike med Kristusovo lučjo in Svetim Duhom gl. Boyd K. Packer, »The Light of Christ«, *Ensign*, april 2005, str. 8-14.
4. Mor 7:19.
5. Barzun, Jacques, *From Dawn to Decadence*, Harper Collins, založniki, 2000, str. 798.
6. Mt 5:16.
7. Porter, Roger B., profesor na harvardski univerzi, »Seek Ye First the Kingdom of God«, govor v oddelku Univerze Cambridge, kol Cambridge Massachusetts, 13. sep. 2009.
8. Mrn 6:17.
9. Mrn 8:3.
10. Micklethwait, John in Wooldridge, Adrian, *God is Back: How the Global Revival of Faith is Changing the World*, Penguin Press, str. 2009.
 11. Bass, Diana Butler, »Peace, Love and Understanding«, tedenska izdaja Washington Post, 27. julij - 2. avgust 2009, str. 39. (Recenzija *God is Back* Johna Micklethwaita in Adirana Wooldridga, Penguin Press)
12. Kirkpatrick, David D., »The Right Hand of the Fathers«, *The New York Times Magazine*, 20. dec. 2009, str. 27. (zgodba in navedek Roberta P. Georga, profesorja prava na Univerzi Princeton)
13. Ibid. R. P. George uči, da bodisi razmišljamo moralno in se svobodno odločamo, ali pa imamo nemoralnost in determinizem.
14. Gl. NaZ 84:46.
15. Gl. NaZ 84:48.
16. Packer, Boyd K., »The Light of Christ«, *Ensign*, apr. 2005, str. 8.
17. Moz 29:26-27.
18. Gl. Margaret Somerville, ustanovna direktorica centra za medicino, etiko in pravo, McGill University (<http://www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-polic>).
19. Gl. Xiao, Zhao, kitajski vladni ekonomist, »Market Economies With Churches and Market Economies Without Churches«, 2002. Trdi, da je moralna podpora potrebna, zato da ljudje ne lažejo in ne prizadenejo drugih.
20. Burns, Robert, Poems by Robert Burns, natisnjeno za zaupnike pokojnega Jamesa Morisona, John Moir, Royal Bank Close, Edinburgh, 1811, *The Cotter's Saturday Night*, 19. kitica, str. 191.
21. Christensen, Clayton M., »The Importance of Asking the Right Questions«, začetni govor na Univerzi v Južnem Novem Hampshiru, 16. maj 2009.
22. 2 Ne 26:33.
23. Hague, William, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner*, Harcourt, Inc., 2007, str. 353-356..
24. Ibid., str. 104-105.
25. Ibid., str. 513.
26. Ibid., str. 107 in 111.
27. Gl. James B. Allen in Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2. izdaja, revidirana in dopolnjena (Salt Lake City: Deseret Book, 1992), str. 81-93, 104-110, 120-130, 202.
28. Gl. Leonard J. Arrington in Davis Bitton, *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 2. izdaja (Urbana, Illinois: University of Illinois Press, 1992), str. 48-51. Gl. tudi *The Oxford History of the American West*, str. 362, [...] »prosuženjski naseljenci in politiki so jih neusmiljeno preganjali«.
29. Gl. NaZ 101:79.
30. Zadnja vrstica pesmi »When the Lights Go On Again All Over the World«.

VERA - ODLOČITEV JE VAŠA

ŠKOF RICHARD C. EDGLEY
prvi svetovalec v predsedujočem škofovstvu

*Namesto dvoma izberite vero, namesto strahu vero,
namesto neznanega in nevidnega izberite vero in
namesto črnogledosti izberite vero.*

Živimo v enem od najpomembnejših razdobij vseh časov, ki so ga nekdanji preroki z veseljem pričakovali, o njem prerokovali in, tudi verjamem, po njem hrepeneli. Toda ob vseh nebeških blagoslovih, ki smo jih deležni, je Satan vselej tako resničen, vselej zelo dejaven, nasprotujoča si sporočila pa nas nenehno napadajo. Angel Moroni je mladega preroka Josepha Smitha posvaril, da bo njegovo ime po svetu znano za dobro in slabo. Izpolnitev te prerokbe nikoli ni bila očitnejša. Prerok je za svoje pričevanje dal življenje in napadi na Cerkev in celo na Odrešenika samega se nadaljujejo še danes. Izpodbija se resničnost Odrešenika, njegove odkupne daritve in njene vsesplošne uporabe, ki se jo pogosto opisuje kot mit oziroma neutemeljeno upanje slabotnega in neukega uma. Nadalje, še naprej se izpodbija dejanskost evangelijske obnove v teh zadnjih dneh. Nenehno bombardiranje s takšnimi sporočili lahko povzroči zmedo, dvom in črnogledost. Vse to napada osnovne temeljne resnice, v katere verjamemo, našo vero v Boga ter upanje v prihodnost.

To je lahko dejanskost našega sveta, toda še vedno se lahko odločimo, kako se bomo nanjo odzvali. Ko se izpodbija naše svete nauke in prepričanja, je to priložnost, da Boga spoznamo na najbolj osebni in zaupen način. To je naša priložnost, da se odločimo.

Zaradi nasprotij in izzivov, s katerimi se danes soočamo, želim predlagati eno samo odločitev, in sicer odločitev miru in zaščite, odločitev, ki je primerna za vse. Ta odločitev je vera. Zavedajte se, da vera ni brezplačni dar, dan brez misli, želje oziroma truda. Ne pride tako kot rosa, ki pade iz nebes. Odrešenik je rekel: »Pridite k meni,« in »Trkajte in se vam bo odprlo!« »Pridite« in »trkajte« sta glagola dejanja in sta odločitvi. Pravim torej, odločite se za vero. Namesto dvoma se odločite za vero, namesto za strah za vero, namesto za neznanost in nevidnost za vero in namesto za črnogledost za vero.

Almova znana razprava o veri, kot je zapisana v dvaintridesetem poglavju Almove knjige v Mormonovi knjigi, je vrsta odločitev, da bi omogočila razvoj in obstoj naše vere. Alma nam je dal napotek za odločanje. Njegove besede o dejanjih so sledile odločitvam. Uporabil je besede, kot so *prebuditi*, *predramiti*, *preizkusiti*, *udejanjiti*, *verjeti*, *delovati* in *napraviti*. Alma je nato pojasnil, da nam bo potem, če bomo te odločitve sprejeli in semena ne izvrgli s svojo nevero, »v prsih začelo kaliti (Al 32:28)«.

Da, vera je odločitev in zanjo si moramo prizadevati in jo razvijati. Potemtakem smo za lastno vero odgovorni. Odgovorni smo tudi za pomanjkanje vere. Odločitev je vaša.

Veliko je tega, česar ne vem. Ne poznam podrobne ureditve snovi v čudoviti svet, v katerem živimo. Ne razumem zapletenosti odkupne daritve, s katero lahko Odrešenikova žrtev očisti vse skesane ljudi, oziroma kako je Odrešenik lahko trpel bolečine vsega človeštva (gl. NaZ 18:11). Ne vemo, kje se je nahajalo mesto Zarahemla, ki je omenjeno v Mormonovi knjigi. Ne vem, zakaj so si včasih moja prepričanja v nasprotju z domnevnim znanstvenim oziroma posvetnim znanjem.

Morda so to stvari, ki jih je nebeški Oče opisal kot »skrivnosti nebeškega kraljestva«, ki bodo razodete v kasnejšem obdobju.

Toda, četudi ne vem vsega, vem to, kar je pomembno. Poznam preproste in enostavne evangelijske resnice, ki vodijo v odrešitev in povzdignjenje. Vem, da je Odrešenik trpel bolečine vsega človeštva in da se lahko vsi skesani ljudje očistijo grehov. In česar ne vem oziroma ne razumem docela, z močno pomočjo vere ta prepad premostim in grem naprej in sem deležen evangelijskih obljub in blagoslovov. In potem, kot uči Alma, nas vera pripelje do popolnega védenja (gl. Al 32:34). Nadaljevanje poti v neznano, ko smo oboroženi le z upanjem in željo, je dokaz vere in vdanosti Gospodu.

Sledimo Almovemu vzorcu in se odločimo! Odločimo se za vero!

- Če vas v mislih bremenita zmeda in brezupnost, *se odločite*, da se boste prebudili in predramili svoje sposobnosti. Gospodu ponujeno strto srce in skesan duh je pot k resnici in je Gospodova luč, znanje in mir.
- Če je vaše pričevanje nedozorelo, nepreizkušeno in negotovo, *se odločite*, da boste »udejanjili delček vere«, odločite se, da boste »preizkusili [njegove] besede«. Odrešenik je pojasnil: »Če hoče kdo spolnjevati njegovo voljo, bo spoznal, ali je to, kar učim, od Boga, ali govorim sam od sebe.« (Jn 7:17)
- Ko logika, razume oziroma up pridejo v nasprotje s svetim poučevanjem in nauki, oziroma nasprotujoča si sporočili kot ognjenimi puščicami, ki jih je opisal apostol Pavel, napadajo vaše verovanje, *se odločite*, da semena s svojo nevero ne boste zavrgli. Pomnite, da pričevanja ne boste prejeli prej, kakor šele po preizkusu svoje vere. (gl. Et 12:6)
- Če je vaša vera preizkušena in zrela, *se odločite*, da jo boste negovali z vso skrbnostjo. Čeprav je naša vera močna, lahko zaradi napada mešanih sporočil postane tudi zelo šibka. Potrebuje stalno nego z nenehnim preučevanjem svetih spisov, molitvami in udejanjanjem Gospodove besede.

Ko so učenci Jezusa vprašali, zakaj sami niso mogli izgnati hudiča, kot je to storil Jezus, jim je odgovoril: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: 'Prestavi se od tod tja!', in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogoče.« (Mt 17:20) Nikoli nisem bil priča, da bi se premaknila gora. Toda zaradi vere sem videl, kako sta goro dvoma in obupa nadomestila upanje in optimizem. Zaradi vere sem bil priča, kako se je gora greha nadomestila s kesanjem in odpuščanjem. In zaradi vere sem bil priča, kako so mir, upanje in hvaležnost izpodrinili goro bolečine. Da, videl sem, kako so se gore premikale.

- Zaradi vere sem usposobil duhovniško moč, ki jo imam, in bil deležen sladkosti evangelija in sprejel odrešilne uredbe.
- Zaradi vere grem skozi težave v življenju mirno in samozavestno
- Zaradi vere sem vprašanja in celo dvome spremenil v zagotovila in razumevanje.
- Zaradi vere se neznanih, nevidnih in nepojasnjenih stvari lotimo z nedvoumnim zaupanjem.

- In zaradi vere z mirom in hvaležnostjo, celo v navidezno najtežjih časih, spoznamo, da je to najboljše.

Ko se odločimo za vero in jo nato negujemo, da postane »popolno védenje« o Gospodovih stvari, potem uporabimo besedi »pričujem« oziroma »vem«. Sam sem v svoje srce posadil seme in ga v življenju trudil negovati, da je postalo »popolno védenje«. Ko sedaj stojim tukaj za govorniškimi pultom, pričujem, da Jezus je Kristus, Odkupitelj sveta. Nadalje pričujem, da je bil Joseph Smith Božji prerok in živo orodje, ki ga je Gospod uporabil, da je na Zemljo zopet prinesel popolni in pravi evangelij Jezusa Kristusa. Pričujem, da je predsednik Thomas S. Monson današnji Gospodov prerok. Izbira vere je vaša. Odločite se za vero! V imenu Jezusa Kristusa, amen.

NAŠE LASTNO PREŽIVETJE

STAREŠINA KEVIN R. DUNCAN
član prvega zbora sedemdeseterih

Da bi bili modri, da bi zaupali in sledili nasvetu živih prerokov in apostolov!

Leta 1848 je bila zima za pionirske naseljence v Dolini Salt Lake težka in polna izzivov. Poleti leta 1847 je Brigham Young oznanil, da so sveti končno prišli na cilj. »To je pravi kraj,« je rekel predsednik Young, ki mu je bilo v videnju pokazano, kje naj se sveti naselijo. Prvi člani Cerkve so med evangelijsko obnovo prestali strašne nadloge. Bili so izgnani s svojih domov, nadlegovali so jih in jih preganjali. Ko so šli čez planjave, so trpeli nepopisne težave. Sedaj pa so končno bili na »pravem kraju«.

Pa vendar je bila zima leta 1848 zelo huda. Bilo je tako mrzlo, da so nekateri dobili hude ozeblin na nogah. Svete je počasi prevzemal duh notranjega nemira. Nekaj članov Cerkve je izjavilo, da si hiše ne bodo postavili v dolini. Hoteli so ostati v svojih vozovih, saj so bili prepričani, da jih bodo cerkveni voditelji vodili na boljšo lokacijo. S seboj so prinesli seme in sadike sadnega drevja, vendar jih niso upali zapraviti s tem, da bi jih posadili v pusti neobdelani divjini. Jim Bridger, znani raziskovalec tistega časa, je Brigham Youngu rekel, da bo dal tisoč dolarjev za prvi korec koruze, ki bo zrasla v Dolini Slanega jezera, ker je trdil, da se to ne bo zgodilo.¹

Zaradi zlata, ki so ga odkrili v Kaliforniji, je vse postalo težje. Nekateri člani Cerkve so si predstavljali, da bo življenje enostavnejše in bogatejše, če bodo šli naprej v Kalifornijo v iskanju za bogastvom in boljšim podnebjem.

Brigham Young je v tem času nezadovoljstva nagovoril člane Cerkve. Dejal je: »Ta dolina je kraj, ki ga je Bog namenil svojemu ljudstvu. Z dežja so nas vrgli pod kap, s kapi na suho in tu smo in tu bomo ostali. Bog mi je pokazal, da je to kraj, kjer bo naselil svoje ljudstvo in tukaj bodo uspevali. Za dobro svetih bo pomiril prvine, grajal bo zmrzal in nerodovitnost zemlje in dežela bo postala rodovitna. Bratje, pojdite torej in posejte seme!« Predsednik Young je poleg teh blagoslovov oznanil, da bo Dolina Salt Lake postala znana kot prometna cesta narodom. Deželo bodo obiskali kralji in cesarji. Najboljše od vsega pa je, da bo Gospodu zgrajen tempelj².

To so bile izredne obljube. Veliko članov Cerkve je verovalo v prerokbe Brigham Younga, medtem ko so drugi dvomili in šli za tem, kar so mislili, da bo boljše življenje. Vendar zgodovina kaže, da se je vsaka prerokba, ki jo je razglasil Brigham Young, uresničila. Dolina je uspevala in obrodila. Sveti so uspevali. Gospod je zimo leta 1848 izkoristil, da je svoje ljudi naučil dragocene lekcije. Spoznali so to, kar moramo spoznati vsi, da je edina gotova in varna pot do varnosti v tem življenju, če zaupamo in smo poslušni nasvetom Božjega preroka.

Eden največjih blagoslov članstva v tej Cerkvi je zagotovo ta, da nas vodi živi Božji prerok. Gospod je izjavil, da na Zemlji ni nikoli istočasno več kot enega, kateremu sta podeljena ta moč in ključ tega duhovništva.³ Thomas S. Monson, današnji prerok in predsednik Cerkve, prejema Božjo besedo za vse člane Cerkve in za svet. Poleg tega tudi svetovalca v Prvem predsedstvu in člane zbora dvanajstih apostolov podpiramo kot preroke, vidce in razodevalce.

Z ozeblimi nogami in v nerodoviti divjini so ti prvi sveti zagotovo potrebovali vero, da so preroku zaupali. Njihovo preživetje in življenje je bilo v nevarnosti. Vendarle je Gospod nagradil njihovo poslušnost in blagoslovil tiste, ki so sledili njegovemu govorniku, da so uspevali.

Danes to Gospod počne tudi za vas in zame. Svet je poln tako imenovanih priročnikov za samopomoč, toliko samooklicanih strokovnjakov, toliko teoretikov, učiteljev in filozofov, ki vam lahko svetujejo pri vseh zadevah. Z današnjo tehnologijo so s klikom na tipkovnico na voljo podatki o neštetihih témah. Zlahka se lahko ujamemo v past, ko se po nasvet glede vsega - od tega, kako naj vzgajamo otroke, pa do tega, kako naj poiščemo srečo - zatekamo k »roki iz mesa«. Čeprav so nekatere informacije dobre, imamo kot člani Cerkve dostop do vira čiste resnice, in sicer do samega Boga. Uspevali bomo, če bomo odgovore na svoje težave in vprašanja našli tako, da bomo raziskali, kaj je Gospod razodel po svojih prerokih. S to isto današnjo tehnologijo imamo na dosegu rok dostop do prerokovih besed na skoraj vsako témo. Kaj nas Bog po svojih prerokih uči o zakonski zvezi in družini? Kaj nas po svojih prerokih uči o izobrazbi in varčnem življenju? Kaj nas po svojih prerokih uči o osebni sreči in izpolnitvi?

Morda se to, kar preroki učijo, nekaterim zdi zastarelo, nepriljubljeno in celo nemogoče. Toda Bog je Bog reda in uvedel je sistem, s katerim lahko poznamo njegovo voljo. »Da, Gospod Bog ne stori ničesar, ne da bi svoj sklep razodel svojim služabnikom prerokom.«⁴ Gospod je na začetku tega razdobja polnosti časov ponovno zatrdil, da se bo z nami sporazumeval po svojih prerokih. Rekel je, da se bo njegova beseda vsa izpolnila, vseeno je, najsi po njegovem glasu ali po glasu njegovih služabnikov.⁵

Zaupati v preroka in hoditi za njim je več kot le blagoslov in privilegij. Predsednik Ezra Taft Benson je izjavil, da je »naša odrešitev odvisna od tega ali sledimo preroku«. Opisal je to, kar je imenoval »Štirinajst načel hoje za prerokom«. V dopoldanskem delu konference nas je starešina Claudio Costa iz predsedstva sedemdeseterih tako zgovorno poučil o teh štirinajstih načelih. Ker so tako zelo pomembna, jih bom ponovil.

1. Prerok je edini, ki v vsem govori za Gospoda.
2. Živi prerok je za nas pomembnejši od standardnih del.
3. Živi prerok je za nas pomembnejši od mrtvega.
4. Prerok ne bo Cerkve nikoli vodil po napačni poti.
5. Od preroka se ne zahteva, da bi imel kakšno določeno posvetno usposabljanje oziroma priporočila, da bi kadar koli govoril o kakšni takšni témi oziroma deloval glede kakšne zadeve.
6. Preroku ni treba reči: 'Tako govori Gospod,' da nam da svete spise.
7. Prerok nam pove to, kar moramo vedeti, ne vedno tega, kar želimo vedeti.
8. Preroka ne omejuje človeško dojemanje.
9. Prerok lahko prejme razodetje o kateri koli zadevi, posvetni ali duhovni.
10. Prerok je lahko vpleten v državljanske zadeve.
11. Dve skupini, ki najtežje sledita preroku, sta: ponosni, ki so učeni, in ponosni, ki so bogati.
12. Ni nujno, da je prerok priljubljen v svetu oziroma pri posvetnih.
13. Prerok in njegova svetovalca sestavljajo Prvo predsedstvo - najvišji zbor v Cerkvi.
14. Sledite živemu preroku in Prvemu predsedstvu in boste blagoslovljeni, zavrnite jih in boste trpeli.⁶

Bratje in sestre, tako kot sveti leta 1848 se tudi mi lahko odločimo, da bomo sledili preroku oziroma se ne obračali na roko iz mesa. Da bi bili modri, da bi zaupali in sledili nasvetu živih prerokov in apostolov! Pričujem o njihovi dobroti in o tem, da jih je Bog poklical. Pričujem, da ni varnejše poti, kako se soočiti z življenjem, najti odgovore na težave, pridobiti mir in srečo v svetu in ubraniti odrešitev, kot tako, da smo poslušni njihovim besedam. To pričujem v svetem imenu Gospoda, Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. Bryant S. Hinckley, *The Faith of our Pioneer Fathers*, str. 9-19; in Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert, Gordon B. Hinckley, *Ensign*, okt. 2001, str. 70-72.
2. Gl. Hinckley, *The Faith of our Pioneer Fathers*, str. 9-19; in *Ensign*, okt. 2001, str. 70-72.
3. Gl. NaZ 132:7.
4. Am 3:7.
5. Gl. NaZ 1:38.
6. Fourteen Fundamentals in Following the Prophet, *1980 Devotional Speeches of the Year*, 1981, str. 29.

TEMPELJSKA OGLEDALA VEČNOSTI

STAREŠINA GERRIT W. GONG
član zbora sedemdeseterih

*Večni vidik evangelijske spreobrnitve in tempeljskih zaveze
nam lahko pomagajo uvideti bogate blagoslove
v vsakem rodu naših večnih družin.*

Dragi bratje in sestre, ko je bil najin sin v središču za usposabljanje misijonarjev v Provu, je sestra Gong njemu in njegovim misijonarskim družabnikom poslala sveže pečen kruh. Tukaj je nekaj zahvalnih sporočil, ki jih je prejela. »Sestra Gong, ta kruh je imel okus po domu.« »Sestra Gong, rečem lahko le super. Ta kruh je po mamini enchiladi najboljše, kar sem jedel.« Najljubši pa mi je tale: »Sestra Gong, kruh je bil čudovit. Spomnite se me, če se med vama z g. Gongom ne bo obneslo.«

Radi imamo misijonarje - vsako sestro, starešino, starejši par. Večno bomo hvaležni posebnemu misijonarju, ki nam je prvi prinesel obnovljeni evangelij Jezusa Kristusa. Hvaležno pričujem, da nam lahko, če na evangelijsko spreobrnitev in tempeljske zaveze gledamo z vidika večnosti, pomaga, da v vsakem rodu naše večne družine vidimo bogate blagoslove.

V naši družini se je v Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni prva spreobrnila moja mama Jean Gong. Kot najstnica v Honoluluju na Havajih je slišala sporočilo, vedela, da govori resnico, se krstila in so jo potrdili. Še vedno verno vztraja. Zvesti člani Cerkve so moji mami pomagali, da je imela prijatelje v evangeliju, cerkvene poklice in da so jo nenehno hranili z dobro Božjo besedo. Danes bi rekli, da vsak novi spreobrnjenec, mladi samski, tisti, ki ponovno postanejo dejavni v Cerkvi, in drugi blagoslovijo rodove, ko postanejo sosveti v Božji hiši.¹

Družina Gerrita de Jonga ml. je bila tista, ki je skrbela za mojo mamo. Dedek de Jong, jezikoslovec, ki je imel rad jezik srca in Duha, je v meni, kot dečku, zbudil domišljijo, ko je govoril: »Robidnice, ko so rdeče, so zelene.« Danes, ko govorim o elektronskih ročnih napravah, mladim prijateljem pravim: »Zaradi uporabe Blackberryja v cerkvi so neizkušeni škofje žalostni.«

Moja starša, Walter in Jean Gong, sta se poročila trikrat - po kitajskem obredu za družino, ameriškem za prijatelje in v Gospodovi hiši za čas in večnost. Pesem Osnovne pravi: »Rad opazujem tempelj. Nekoč odšel bom tja.«² Naši mladi obljubijo, da bodo prejeli tempeljske uredbe³.

Nedavno sem bil v Gospodovi hiši z vrednim parom, da bi tam z zavezo prejela blagoslove. Pozval sem ju, naj imata naslednjih petdeset let prve medene tedne, po petdesetih letih pa naj gresta na druge medene tedne.

Gledal sem ta čudoviti par v tempeljskih ogledalih - eno ogledalo na eni strani, drugo na drugi. Tempeljski ogledali skupaj odsevata podobe, za katere se zdi, da segajo v večnost. Tempeljski ogledali večnosti nas opominjajo, da ima vsak človek »božansko naravo in poslanstvo«⁴, da »svete uredbe in zaveze, ki so na razpolago v svetih templjih, posameznikom omogočajo, da se vrnejo v Božjo prisotnost, družinam pa, da so združene za večno«⁵, in da lahko otrokom, če bomo ljubeči in zvesti, damo korenine in krila.

V tempeljskih ogledalih večnosti sem si predstavljal prvega Zmaja Gongga, ki se je rodil leta 837 po Kristusu (konec Tangove dinastije) na južnem Kitajskem, in sledil rodovom družine Gong vse do mojega očeta, našega dvaintridesetega zabeleženega rodu. Moj brat, sestra in jaz smo v naši družini trintrideseti rod, moji sinovi in njihovi bratrance ter sestrične so štiriintrideseti rod, naš vnuk pa je petintrideseti zabeležen rod družine Gong. V tempeljskih ogledalih večnosti nisem videl ne začetka ne konca rodov.

Tedaj si nisem predstavljal le nadaljevanja rodov, ampak tudi nadaljevanje družinskih odnosov. V eni smeri sem se videl kot sin, vnuk, pravnuk, nazaj do prvega Zmaja Gongga. V ogledalih v drugo smer sem se videl kot oče, dedek, pradedek. Videl sem svojo ženo Susan kot hčerko, vnukinjo, pravnukinjo, v drugi smeri pa kot mamo, babico, prababico.

Zazrt v tempeljska ogledala večnosti sem pričeval ženo in sebe dojemati kot otroka najinim staršem in starša najinim otrok, kot vnuka najinim starim staršem in stara starša najinim vnukom. Velike lekcije tu na Zemlji se nam usidrajo v srce, ko spoznavamo in se učimo v večnih vlogah, ki jih imamo kot otrok in starš, starš in otrok.

Sveti spisi Odrešenika opisujejo kot Očeta in Sina. Odrešenik, ki je bival v mesu, a je meso pokoril Očetovi volji,⁶ ve, kako nam, svojemu ljudstvu, pomagati v bolečinah, stiskah, skušnjavah, boleznih in celo smrti⁷. Ker se je Odrešenik spustil pod vse⁸, lahko prenaša naše bridkosti in nosi našo potrnost. Ranjeni zaradi naših prestopkov, strti zaradi naših krivd bomo ozdravljeni po Odrešenikovih ranah⁹.

Odrešenik je od nebeških svétov želel le izpolnjevati Očetovo voljo. Ta vzorec Očeta in Sina pomaga pojasniti trditev »kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel«.¹⁰ Svet si brez predsodka prizadeva za sebičnost. Vendar nam ni dana moč, da bi se rešili. Te moči nimamo. Gospod pa jo ima. Le Odrešenikova odkupna daritev, ki je neskončna in večna,¹¹ presega čas in prostor, da premaga smrt, jezo, zagrenjenost, nepravico, osamljenost in srčno bolečino.

Včasih gredo stvari narobe, čeprav smo naredili najbolje, kot smo lahko. Jagnje, nedolžno in čisto, naš Odrešenik joče z nami in za nas. Če se ga bomo vselej spominjali¹², bo lahko z nami »ob vsakem času in v vsem in na vsakem kraju, kjer bi utegnili biti«¹³. Njegova zvestoba je močnejša od spon smrti¹⁴. Ko se Odrešeniku približamo, nas tudi privede k nebeškemu Očetu. Čeprav so nekatere stvari na Zemlji nepopolne, lahko zaupamo, da bo nebeški Oče izpolnil veliki načrt odkupitve, kjer so pravica, ljubezen in milost združene v božanski ubranosti¹⁵.

Čudež podob, ki jih opazimo v tempeljskih ogledalih večnosti, je, da se lahko spremenimo. Ko sta Jean in Walter Gong sklenila novo in večno zavezo, sta svojim prednikom, kot je prvi Zmaj Gong, omogočila, da sta bila pečatena, potomcem pa, da se rodijo v zavezi. Prosim, pomnite: če bomo pomagali vsaki sestri oziroma bratu, bomo blagoslovili rodove.

Svet je v nemiru¹⁶, toda v Gospodovi edini pravi in živi Cerkvi¹⁷ je vera in ni strahu. Resno pričujem z besedami apostola Pavla: »Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, [...] ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu.«¹⁸ Ponižno pričujem: Bog živi. Z oči nam bo obrisal vse solze¹⁹ - razen solz radosti, ko bomo v tempeljskih ogledalih večnosti videli in našli pot domov neomadeževani in čisti, svoje družinske rodove, pečatene z duhovniškim polnomočjem v ljubezni, da bomo vzklikali hozana, hozana, hozana. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Ef 2:19.
2. Rad opazujem tempelj, *Children's Songbook*, str. 95.
3. Vodilo Mladenk, *Osebni napredek Mladenk: Biti Božje priče*, str. 3.
4. Razglas o družini, 1995.
5. Razglas o družini, 1995.
6. Gl. Moz 15:2.
7. Gl. Al 7:11-12.
8. Gl. NaZ 88:6; 122:5-8.
9. Gl. Iz 53:3-4.
10. Mt 10:39.
11. Gl. Al 34:14.
12. Gl. NaZ 20:77, 79.
13. Gl. Moz 18:9.
14. Gl. NaZ 121:44.
15. How Great the Wisdom and the Love, *Hymns*, str. 195.
16. Gl. NaZ 88:91; 45:26.
17. Gl. NaZ 1:30.
18. Rim 8:38-39.
19. Gl. Raz 21:4.

NIKDAR GA NE ZAPUSTITE

STAREŠINA NEIL L. ANDERSEN
član zbora dvanajstih apostolov

Če se boste odločili, da ne boste užaljeni ali se sramovali, boste čutili Božjo ljubezen in odobravanje. Vedeli boste, da mu postajate vse bolj podobni.

Moji ljubi bratje in sestre po vsem svetu, globoko vas občudujem zaradi vaše vere in poguma, ki ju vidim v vašem življenju. Živimo v nadvse izjemnem času - vendar tudi času izzivov. Gospod nas pri našem prizadevanju, da bi se vrnili k njemu, ni pustil samih. Poslušajte njegove svarilne besede, ki nas opozarjajo na bližajoče se nevarnosti: »Pazite in bedite.«¹Varujte se, da ne boste zapeljani². Bodite čuječi in previdni³. »Varujte se, [...] da ne odpadete od svoje utrjenosti.«⁴

Nihče ni imun pred vplivi sveta. Gospodov nasvet nas ohranja na preži. Spomnili se boste, kaj se je zgodilo Jezusu v Kafarnaumu, ko učenci, ki so sledili Odrešeniku, niso hoteli sprejeti, da je Božji Sin. V svetih spisih preberemo: »Po tistem je mnogo njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim.«⁵ Jezus se je nato obrnil k dvanajsterim in vprašal: »Ali hočete tudi vi oditi?«⁶

V mislih sem si pogosto odgovoril na to vprašanje: »Nikakor ne! Jaz že ne! Jaz ga ne bom nikdar zapustil! Vedno bom z njim!« Vem, da je tudi vaš odgovor tak.

Toda vprašanje »Ali hočete tudi vi oditi?« nam da misliti o naši lastni ranljivosti. Življenje ni duhovni piknik. V mislih tiho zaslišim besede apostolov v neki drugi situaciji: »Saj nisem jaz, Gospod?«⁷

V krstne vode stopimo z radostjo in pričakovanjem. Odrešenik nam kliče, »pridite k meni«⁸, mi pa se odzovemo in prevzamemo njegovo ime. Niti eden od nas noče, da bi bilo to potovanje kratko spogledovanje z duhovnostjo ali celo pomembno, vendar zaključeno poglavje. Pot učenca ni za duhovne strahopetce. Jezus je rekel: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem.«⁹ »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.«¹⁰

Ko sledimo Odrešeniku, se bomo nedvomno soočali z izzivi. Če se s temi očiščujočimi izkušnjami soočimo z vero, nam prinesejo globljo spreobrnitev o Odrešenikovi dejanskosti. Če se z njimi soočimo na posveten način, nam te iste izkušnje zameglijo pogled in oslabijo odločnost. Nekaterim, ki jih imamo radi in jih občudujemo, spodsne na tesni in ozki poti in »nič več ne hodijo z Gospodom«.

Kako ostanemo zvesti Odrešeniku, njegovemu evangeliju in uredbam njegovega duhovništva? Kako razvijemo vero in moč, da ga nikoli ne zapustimo? Jezus je rekel: »Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!«¹¹ Potrebujemo verno srce otroka.

Preko moči njegove odkupne daritve naj bi postali »kot otrok, ubogljiv, krotak, ponižen, potrpežljiv, poln ljubezni, pripravljen podvreči se vsemu, kar se Gospodu zdi prav mu zadati, prav kakor se otrok podvrže svojemu očetu«¹². To je mogočna sprememba srca¹³.

Kmalu vidimo, zakaj se moramo v srcu spremeniti. Dve besedi nakazujeta nevarnost pred nami: to sta biti užaljen in sramovati se.

Jezus je tiste, ki so se spraševali o Odrešenikovi božanskosti, vprašal: »To vam je v spotiko?«¹⁴ Jezus je v priliki o sejalcu posvaril: »Je nestanoviten. Ko nastane zaradi besede stiska ali preganjanje, se takoj pohujša.«¹⁵

Užaljenost pride v veliko preoblekah in si vedno znova utre pot na oder. Ljudje, v katere verjamemo, nas razočarajo. Imamo nepričakovane težave. V življenju se nam stvari ne obrnejo ravno tako, kot smo pričakovali. Delamo napake, čutimo se nevedne in nas skrbi, ali nam bo odpuščeno. Sprašujemo se o pomenu nauka. Izvemo nekaj, kar je bilo pred sto petdesetimi leti izgovorjeno za govorniškimi pultom in nas moti. Z našimi otroki ravnajo nepošteno. Ne opazijo nas in ne cenijo. Lahko bi bilo še sto drugih stvari in vsaka v nekem trenutku za nas zelo resnična¹⁶.

V naših šibkih trenutkih si nam nasprotnik prizadeva ukrasti duhovne obljube. Če ne bedimo, se bo naš ranjeni, otroški duh umaknil v mrzlo, temno lupino našega prejšnjega ega in bo zapustil toplo, zdravilno Odrešenikovo luč.

Ko so Parleyju P. Prattu leta 1835 nepošteno sodili, zaradi česar so se nanj in na njegovo družino zgrnile težave in sramota, mu je prerok Joseph Smith svetoval: »[Parley], [...] takšne stvari pohodi... [in] Bog Vsemogočni bo s teboj.«¹⁷

Še en primer: leta 1830 se je krstil Frederick G. Williams, priznani zdravnik. Nemudoma je Cerkev podaril svoje talente in bogastvo. Postal je voditelj v Cerkev. Imetje je daroval za Tempelj Kirtland. Leta 1837 je Frederick G. Williams, ki so ga zajele težave tistega časa, naredil resne napake. Gospod je v razodetju izjavil, da mu je bil zaradi prestopkov prejšnji položaj v vodstvu Cerkve odvzet¹⁸.

Lepa lekcija, ki se je naučimo od Fredericka G. Williamsa, je, da je imel, »ne glede na njegove šibkosti, moč značaja, da je spet postal vdan Gospodu, preroku in Cerkev, ko bi tako zlahka lahko zapadel v zagrenjenost¹⁹. Spomladi 1840 je prišel na generalno konferenco in ponižno prosil za odpuščanje za svoje ravnanje v preteklosti ter izrazil svojo odločenost, da bo v prihodnje delal po Božji volji. O njegovem primeru je poročal Hyrum Smith in takoj mu je bilo odpuščeno. Umrli je kot zvesti član Cerkve.

Nedavno sem srečal predsednika brazilskega Tempelja Recife, ki se imenuje Frederick G. Williams. Pripovedoval mi je, kako je odločitev njegovega praprageda blagoslovila njegovo družino in na stotine njegovih potomcev. Užaljenost ima razjedalskega spremljevalca, ki se imenuje sram.

V Mormonovi knjigi izvemo za Lehijevo videnje drevesa življenja. Videnje govori o tistih plemenitih dušah, ki so se »[prebijali dalje in] prišli so in zgrabili za konec droga iz železa« in prišli so in »jedli od sadu drevesa«.²⁰ Nefi je drevo opisal kot Božjo ljubezen²¹, ki je obrodilo sad, ki je dušo navdal s silno veliko radostjo²².

Potem ko je Lehi sad okusil, je videl veliko in prostorno zgradbo, ki so jo napolnjevali ljudje, tako stari kot mladi, moški in ženske; in njihova obleka je bila izvrstna in zasmehovali ter s prstom zaničevanja²³ so kazali na tiste, ki so jedli od sadu.²⁴ Angel je pojasnil, da zasmehovanje, porogljivost in kazanje s prstom zaničevanja predstavlja ponos in modrost sveta²⁵ Nefi pa je jasno izjavil: »Mi se nismo zmenili zanje.«²⁶

Na žalost pa so bili takšni, ki so izgubili pogum. V svetih spisih beremo: »In potem ko so bili sad okusili, jih je bilo sram zavoljo tistih, ki so se jim rogali; in odpadli so na prepovedane poti in se izgubili.«²⁷

Kot Kristusovi učenci se od sveta oddaljimo. Nemara se včasih počutimo neprijetno, ko s prstom zaničevanja zasmehujejo in naženejo to, kar nam je sveto²⁸. Predsednik Monson je svetoval: »Če korenine vašega pričevanja niso globoko vsajene, se boste stežka zoperstavili posmehu tistih, ki bodo izzvali vašo vero.«²⁹ Nefi je rekel, naj jim ne prisluhemo.³⁰ Pavel je svaril: »Bog nam ni dal duha boječnosti. [...] Ne sramujte se pričevanja za Gospoda.«³¹ Nikdar ga ne zapustimo.

Ko sem lani predsednika Uchtdorfa spremljal v Vzhodno Evropo, sem se čudil veri in pogumu svetih. Neki duhovniški voditelj v Ukrajini nam je povedal, da so ga v predsedstvo veje poklicali spomladi 1993, samo šest mesecev po krstu. Za to bi bilo potrebno vero javno priznati in pomagati, da bi cerkev registrirali v mestu Dnipropetrovsk. To je bilo v času negotovosti v Ukrajini in odkrito priznanje vere v Kristusa in obnovljeni evangelij bi lahko pomenilo težave; lahko bi tudi izgubil svojo službo pilota.

Ta duhovniški voditelj nam je povedal: »Molil sem in molil. Imel sem pričevanje in sklenil sem zavezo. Vedel sem, kaj je Gospod hotel, da naredim.«³² Z ženo sta pogumno še naprej hodila v veri, ne da bi se sramovala evangelija Jezusa Kristusa.

Nekateri se sprašujejo: »Ali moram biti tako drugačen od drugih?« »Ali ne morem biti Kristusov učencev, ne da bi toliko mislil na svoje obnašanje?« »Mar ne morem imeti Kristusa rad, ne da bi spolnjeval zakon čistosti?« »Mar ga ne morem imeti rad in v nedeljo delati, kar hočem?« Jezus je preprosto odgovoril: »Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi.«³³

Nekateri sprašujejo: »Ali ni veliko drugih ver, ki izpovedujejo ljubezen v Kristusa?« Seveda jih je! Vendar kot člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni, ker imamo pričevanje o Božji dejanskosti, ne le iz Svetega pisma, temveč tudi iz Mormonove knjige, ker vemo, da je bilo Božje duhovništvo na Zemlji obnovljeno, ker smo se sveto zavezali, da mu bomo sledili in prejeli dar Svetega Duha, ker smo bili obdarjeni z močjo v svetem Božjem templju in ker sodelujemo v pripravah na njegovo slavno vrnitev na Zemljo, ne moremo primerjati tega, kar naj bi postali, s tistimi, ki teh resnic še niso prejeli: od tega, komur je veliko dano, se veliko zahteva³⁴.

Gospod je rekel, da se lahko sami odločamo³⁵. Obljubljam vam, da boste, če se boste odločili, da ne boste užaljeni ali se sramovali, čutili Božjo ljubezen in odobravanje. Vedeli boste, da mu postajate vse bolj podobni³⁶.

Ali bomo razumeli vse? Seveda ne. Nekaj vprašanj bomo odložili na polico in jih bomo razumeli kasneje. Ali bo vse pošteno? Ne bo. Sprejeli bomo nekaj stvari, ki jih ne moremo popraviti, in drugim odpustili, ko boli. Ali bomo občasno občutili, da smo drugačni od ljudi okrog sebe? Seveda. Ali bomo včasih osupli, ko bomo videli jezo³⁷ nekaterih, ki jo čutijo do Gospodove Cerkve in, in njihova prizadevanja, da bi zatrli pešajočo vero šibkih? Da. Toda to ne bo zaustavilo rasti in usode Cerkve, niti ne bo oviralo duhovnega napredka vsakega od nas kot učencev Gospoda Jezusa Kristusa.

Všeč so mi naslednje besede priljubljene hvalnice:

»Ko skozi trpljenje spet vodi te pot,
nikar ne pozabi, da tu je Gospod.

Očistil te greha bo, ki te teži,
z njim varno boš hodil, z njim varno boš hodil,
z njim varno boš hodil do konca poti.«³⁸

Popolnosti ne bomo dosegli v tem življenju, vendar udejanjamo vero v Gospoda Jezusa Kristusa in spolnujemo svoje zaveze. Predsednik Monson je obljubil: »Če boste svoje pričevanje stalno hranili, vas bo obvarovalo.«³⁹ Svoje duhovne korenine poženimo globoko, tako da se vsak dan gostimo s Kristusovimi besedami v svetih spisih. Zaupamo besedam živih prerokov, ki so pred nami, da bi nam pokazale pot. Molimo in molimo in poslušamo tihi glas Svetega Duha, ki nas vodi in nam v duši govori z mirom. Naj pridejo še takšni izzivi, ga nikdar, nikdar ne zapustimo.

Odrešenik je apostole vprašal: »Ali hočete tudi vi oditi?«⁴⁰ Peter je odgovoril: »Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti, Božji.«⁴¹

Tudi jaz imam to pričevanje. Tako pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Mr 13:33.
2. Gl. NaZ 46:8.
3. Gl. NaZ 42:76.
4. 2 Pt 3:17.
5. Jn 6:66.
6. Jn 6:67.
7. Mt 26:22.
8. 3 Ne 9:14.
9. Mt 22:37.
10. Mr 8:34.
11. Mt 18:3, gl. Mr 10:15, Lk 18:17, 3 Ne 9:22; 11:37-38.
12. Moz 3:19.
13. Gl. Al 5:14.
14. Jn 6:61.
15. Mt 13:21.
16. Gl. David A. Bednar, »And Nothing Shall Offend Them«, *Ensign*, nov. 2006.
17. Avtobiografija Parleyja P. Pratta (Salt Lake City, Utah: Deseret Book, 1985), str. 95.
18. Joseph Smith, *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 7 knjig, uvod in opombe: B. H. Roberts, 3. knjiga, str. 54.
19. BYU Studies, knjiga št. 12 #3, pomlad 1972, str. 261.
20. 1 Ne 8:24.
21. Gl. 1 Ne 11:25.
22. Gl. 1 Ne 8:12.
23. Gl. 1 Ne 8:33.
24. Gl. 1 Ne 8:26-27.
25. Gl. 1 Ne 11:35-36.
26. 1 Ne 8:33.
27. 1 Ne 8:28, podčrtano dodano.
28. Predsednik Boyd K. Packer je rekel: »Namesto da bi gledali v tisto prostorno zgradbo, večinoma zaradi televizije [in spleta] dejansko živimo v njej.« (gl. Boyd K. Packer, »Lehi's Dream and You«, BYU Speeches, 2007)
29. V istem govoru je predsednik Thomas S. Monson rekel: »Ogromna in mogočna zgradba v Lehijevem videnju predstavlja tiste v svetu, ki se rogajo Božji besedi in ki zasmehujejo tiste, ki jo sprejmejo in ki imajo radi Odrešenika in živijo po zapovedih.« (Thomas S. Monson, »May You Have Courage«, *Ensign*, maj 2009, str. 123-127)
30. Gl. 1 Ne 8:33.
31. 1 Tim 1:7-8.
32. Iz osebnega pogovora in prevedenih izvlečkov iz pripovedi Alexandra Davydova Orala, zabeleženo 16. julija 2010.
33. Jn 14:15.
34. Gl. NaZ 82:3.
35. Gl. Moses 3:17.
36. Gl. 1 Ne 19:9.
37. Gl. 2 Ne 28:20.
38. Kako trdno vero imate v Boga?, Hvalnice in otroške pesmi, str. 6.
39. Thomas S. Monson, »May You Have Courage«, *Ensign*, maj 2009, str. 123-127.
40. Jn 6:67.
41. Jn 6:68-69.

PREOBRAŽAJOČA MOČ VERE IN ZNAČAJA

STAREŠINA RICHARD G. SCOTT
član zbora dvanajstih apostolov

*Dosledno, pravično življenje prinaša
notranjo moč in silo, ki se lahko stalno upirata
uničujočim vplivom greha in prestopka.*

Če vero razumemo in uporabimo pravilno, ima drastične daljnosežne učinke. Takšna vera lahko življenje posameznika iz praznih, navadnih vsakdanjih dejavnosti preobrazi v simfonijo radosti in sreče. Udejanjanje vere je bistveno za načrt odrešitve, ki ga je pripravil Oče v nebesih. Toda prava vera, vera v odrešitev, je osredotočena na Gospoda Jezusa Kristusa, vero v njegove nauke in poučevanja, vero v preroško vodstvo Gospodovih maziljencev, vero v zmožnost odkrivanja skritih lastnosti, ki preobrazijo življenje. Vera v Odrešenika je zares načelo dejanj in moči.

Vera je temeljni gradnik stvarjenja. Prepričan sem, da Odrešenik Jezus Kristus vero uporablja z zmožnostjo, da deluje pod vodstvom Očeta v nebesih. Učenik jo je uporabil, da je ustvaril najbolj oddaljene galaksije, pa tudi da je uredil kvarke, najmanjše snovne delce, ki jih danes poznamo. Vendar verujem, da v čudežu stvaritve obstajajo še manjši snovni delci.

Vera v prihodnost je prikazana s parom, ki se je pečatil v templju. Razumeta, da bosta s poslušnostjo naukom Jezusa Kristusa in načrtu sreče nebeškega Očeta skupaj živela radostno. Zavedata se, da bosta takrat, ko pridejo izzivi, mišljeni kot priložnost za rast, našla načine, kot ju bo navdihnil Sveti Duh, da bosta izzive premagala učinkovito in tako, da si bosta okrepila značaj.

Vera in značaj sta tesno povezana. Vera v moč poslušnosti Božjim zapovedim bo utrdila moč značaja, ki vam bo na voljo takrat, ko bo to nujno potrebno. Takšnega značaja ne razvijemo v trenutkih velikega izziva oziroma skušnjave. Takrat naj bi ga uporabili. Če udejanjate vero v prava načela, utrijete značaj - trden značaj vam pogloblja zmožnost, da udejanjate še več vere. Zaradi tega si pridobite več zmožnosti in zaupanja, da boste življenjske težave premagali. Bolj trden značaj boste imeli, bolj se boste lahko okoristili z udejanjenjem moči vere. Odkrili boste, kako se vera in značaj med seboj krepita. Značaj je potrpežljivo stkan iz niti udejanjenih načel, nauka in poslušnosti.

Predsednik Hugh B. Brown je rekel: »V življenju se lahko človek velikih duhovnih vrednot, ki čakajo, polasti le z vero. Človek ne more živeti brez vere, kajti osrednji življenjski izziv je izgrajevanje značaja, ki ni rezultat logičnega razmišljanja, ampak vere v ideale in požrtvovalne predanosti slednjim.« Vero udejanjamo z dejanji. Joseph Smith je rekel, da je vera načelo dejanj in moči.

Takšni, kakršni želimo *biti*, postanemo, če smo vsak dan dosledno to, kar želimo *postati*. Pravični značaj je dragoceni odraz tega, kar postanete. Pravični značaj je dragocenejši od vsakega materialnega cilja, vsakršnega znanja, ki ste ga s študijem pridobili, oziroma katerih koli ciljev, ki ste jih dosegli, ne glede na to, kako jih človeštvo hvali. Vaš pravični značaj bo v prihodnjem življenju ocenjen, da se bo ugotovilo, kako dobro ste izrabili privilegije življenja na Zemlji.

Niti Satan niti nobena druga moč ne more oslabiti oziroma uničiti rasti vašega značaja. To lahko naredite le sami z neposlušnostjo. Popoln značaj se spremeni v ničvredne ruševine, ko ga spodkopljeta prevara oziroma prestopek.

Trden moralni značaj je posledica doslednih pravih odločitev v življenjskih preizkušnjah. Takšne odločitve so sprejete z zaupanjem v to, kar verjamemo, potrjene pa takrat, ko po njih delujemo.

Naštejmo nekaj velikih načel, na katerih temelji vera:

- Zaupanje v Boga in njegovo pripravljenost, da bo priskrbel pomoč, ko jo bomo potrebovali, ne glede na to, kako težke so okoliščine.
- Poslušnost njegovim zapovedim in življenje, ki dokazuje, da vam Gospod zaupa.
- Dojemljivost za tihi navdih Duha.
- Pogumno udejanjanje tega navdiha.
- Potrpežljivost in razumevanje, ko Bog pusti, da trpite, zato da rastete, in ko odgovori pridejo po delčkih in v daljšem obdobju.

»Vera [je] to, na kar upamo in ne vidimo; zatorej se ne prerekajte, ker ne vidite, kajti prej ne boste prejeli pričevanja kakor šele po preizkusu svoje vere.« (Etr 12:6). Tako boste vsakič, ko boste vero preizkusili - oziroma vredni delovali glede na navdih - prejeli potrjujoči dokaz Duha. Če boste dosegli mejo svojega razumevanja in šli v somrak negotovosti ter pri tem udejanjali vero, boste vodeni do rešitev, do katerih sami ne bi prišli. Tudi ko bo vaša vera najtrdnejša, vas Bog ne bo vselej takoj nagradil po vaših željah, ampak se bo odzval tako, kot je v večnem načrtu najbolje za vas, ko vam bo to prineslo največjo prednost. Bodite hvaležni, da včasih Bog pusti, da vam je dalj časa težko, preden pride odgovor. Zaradi tega bo vaša vera trdnejša, vaš značaj pa močnejši. Integriteta je temelj značaja. Dober značaj bo okrepil vašo zmožnost, da boste prepoznali vodstvo Duha in mu bili poslušni. Z doslednim udejanjanjem vere oblikujete trden značaj. Če boste Jezusa Kristusa in njegove nauke postavili v središče svojega življenja, boste položili varen temelj za rast svojega značaja.

Za vašo srečo na Zemlji kakor tudi večno odrešitev je potrebno veliko pravih odločitev, od katerih ni nobena težka. Te odločitve skupaj izoblikujejo značaj, ki se upira uničujočim vplivom greha in prestopka. Plemenit značaj je kakor dragoceni porcelan, izdelan iz izbranih neobdelanih snovi, obdelan z vero, spretno oblikovan z doslednimi pravičnimi dejanji in žgan v peči navdihujoče izkušnje. Je predmet velike lepote in neprecenljive vrednosti. Vendar se lahko s prestopkom v trenutku pokvari in zahteva boleče, dolgotrajno prizadevanje, da se ponovno zgradi. Pravičen značaj bo trajal za večno, če ga bomo zaščitili s samoobvladovanjem.

Materialne snovi same po sebi ne prinašajo sreče, zadovoljstva in radosti pridobivanja na Zemlji. Niti nas ne vodijo v povzdignjenje. Plemenitost značaja, tisti temelj notranje moči in prepričanja, stkana iz neštetihi pravičnih odločitev, je to, kar daje življenju smer. Dosledno, pravično življenje prinaša notranjo moč in silo, ki se lahko stalno upirata uničujočim vplivom greha in prestopka. Z vero v Jezusa Kristusa in poslušnostjo njegovim zapovedim si boste okrepili značaj, ki je merilo tega, kar postajate. To je dokaz tega, kako dobro izrabljate čas na Zemlji v tem obdobju zemeljske preizkušnje.

Osnovno načelo, ki ga vsi razumemo, je, da dobite, kar si zaslužite. To velja tudi za duhovne stvari. Dobite, kar si zaslužite s poslušnostjo, vero v Jezusa Kristusa, marljivim udejanjanjem naučenih resnic. To, kar dobite, je izoblikovanje značaja, večje zmožnosti in uspešna izpolnitev namena na Zemlji, ki je, da ste preizkušeni in da imate radost.

V življenju ne morete biti pasivni, ali pa bo sčasoma posvetni človek oslabil vaša prizadevanja, da bi živeli vredno. Postanete to, kar delate in o čemer razmišljate. Pomanjkanje značaja človeka pripelje do tega, da pod pritiskom zadovolji poželenje oziroma se skuša okoristiti. Šibkega značaja ne morete uspešno spodbujati pod pretvezo, da ste močni.

Sčasoma bo tisti, ki odločitve sprejema na osnovi okoliščin, lahko prepričan, da bo zakrivil resne prestopke. Ni železnega droga resnice, ki bi tega človeka obdržal na pravi poti. Neprestano se bo soočal s številnimi zahrbtnimi skušnjavami, ki ga oddaljujejo od zapovedi.

Te odločitve se opravičuje z razpravljanjem o tem, da niso tako slabe, da so za družbo sprejemljivejše in omogočajo večje število prijateljev. Domiselni človek brez temeljnih načel lahko občasno doseže prepričljive, začasne dosežke. Vendar je ta pridobitev podobna peščenemu gradu. Ko pride do preizkusa značaja, se sesuje in pogosto za seboj potegne tudi druge. Kljub temu, kako skrbno si prestopnik prizadevati, da bi kršitve zakonov ostale skrite, pa sčasoma skoraj vedno postanejo javno znane. Za to poskrbi sam Satan. On in njegovi klečeplazci so odločeni, da bodo vsakemu otroku nebeškega Očeta povzročili kar največ škode. Eno resno dejanje neposlušnosti oziroma kršitev zaupanja stalno poraja vprašanje, ali so še druga. Vera in zaupanje drugih v značaj tega posameznika sta spodkopana.

To zemeljsko življenje je kraj preizkušnje. Kako dobro se bomo z izzivi soočili, določa, kako trden bo naš značaj. Naša vera v Jezusa Kristusa in njegove nauke nam krepi značaj.

Sam sem preizkusil, da pojmi, kot so vera, molitev, ljubezen in ponižnost, nimajo nobene pomembnosti in ne povzročijo nobenega čudeža, če ne postanejo živi del nas tako da jih ponotranjimo s pomočjo prijetnega navdiha Svetega Duha. Že zelo zgodaj sem ugotovil, da se evangelijskih naukov lahko naučim z razumom ter da lahko z močjo razumevanja in analiziranja spoznam, da so zelo pomembni.

Vendar se njihova velikanska moč in sposobnost, da lahko presežem svoja pričakovanja in zmožnost, ni uresničila, dokler nisem s potrpežljivo, dosledno uporabo Svetemu Duhu omogočil, da je mojemu srcu razkril njihov pomen.

Ugotovil sem, da mi je Bog, ko sem iskreno služil drugim, oblikoval značaj. Dal je večjo sposobnost, da sem prepoznal vodstvo Duha. Posebnost evangelijskega načrta je, da s tem, ko delamo to, kar nam Gospod svetuje, prejemamo vsako razumevanje in vsako zmožnost, potrebno za mir in bogato izpolnitev v tem življenju. Prav tako smo deležni priprave, potrebne za večno srečo v Gospodovi navzočnosti.

Pričevanje utrdimo z duhovnimi občutki, ki potrjujejo nespornost nauka ali pravičnega dejanja. Takšno vodstvo pogosto spremljajo močna čustva, zaradi katerih se nam orosijo oči in ne moremo govoriti. Vendar pričevanje ni čustvo. Je samo bistvo značaja, stkanega iz niti neštetihih pravih odločitev. Te odločitve so sprejete s trdno vero v to, kar verjamemo in česar vsaj na začetku ne vidimo. Trdno pričevanje daje mir, tolažbo in zagotovilo. Povzroči prepričanje, da bo, če bomo nenehno poslušni Odrešenikovim naukom, življenje lepo, prihodnost gotova in da bomo zmožni premagovati življenjske izzive. Pričevanje raste z razumevanjem resnice, ki se jo učimo z molitvijo in razmišljanjem o nauku v svetih spisih. Negujemo ga tako, da živimo po teh resnicah z vero, zasidrano v gotovem zaupanju, do bomo dosegli obljubljen rezultate.

Vaše pričevanje bo močnejše, če se boste pripravljene pokoriti zakonu desetine in postnega darovanja, in Gospod vas bo za to bogato blagoslovil. Ker bo vaše pričevanje trdnejše, vas bo

Satan še bolj skušal. Uprite se njegovim prizadevanjem. Postali boste močnejši, njegov vpliv na vas pa šibkejši.

Satanov vedno večji vpliv v svetu omogoča vzdušje, v katerem se lahko dokažemo. Čeprav Satan danes povzroča zmedo, pa je Jezus Kristus z odkupno daritvijo in vstajenjem zapečatil njegovo usodo. Hudič ne bo zmagal. Celo sedaj mora delovati v mejah, ki jih je postavil Gospod. Ne more odvzeti nobenega blagoslova, ki si ga je nekdo zaslužil. Ne more spremeniti značaja, ki je nastal iz pravičnih odločitev. Nima moči, da bi uničil večne vezi, ki so bile med možem, ženo in otroki sklenjene v svetem templju. Ne more uničiti prave vere. Ne more vam odvzeti pričevanja. Da, vse to lahko izgubimo, če podležemo njegovim skušnjavam. Vendar nima moči, da bi jih uničil.

Povzemimo:

1. Bog za oblikovanje vašega značaja uporabi vašo vero.
2. Značaj je odraz tega, kar postajate.
3. Trden značaj je posledica doslednih pravih odločitev.
4. Integriteta je temelj značaja.
5. Bolj trden značaj boste imeli, bolj se boste lahko okoristili z udejanjanjem moči vere.

Ponižnost je tista lastnost, ki nam dopušča, da se nas uči z višav preko Duha oziroma z viri, ki izvirajo od Gospodovega navdiha, kot so sveti spisi in besede prerokov. Ponižnost je dragocena, rodovitna zemlja pravičnega značaja. V njej skalijo semena osebne rasti. Če bomo semena negovali z udejanjanjem vere, jih opleli s kesanjem in okrepili s poslušnostjo in dobrimi deli, bodo le-ta obrodila dragoceni sad duhovnosti. Tedaj bosta božanski navdih in moč povzročila navdih, da bomo poznali Gospodovo voljo, moč, ki nam da sposobnost, da bomo to navdihnjeno voljo izvršili.

Dovolite, da vam zaupam štiri načela, ki so mi v življenju prinesla najgloblje doživljanje miru in sreče. Gospod je te temelje uvedel v večnem načrtu in vsak je pomemben. Vsa delujejo usklajeno in druga drugo podpirajo. Če jih marljivo in dosledno udejanjamo, ustvarijo moč značaja, povečujejo sposobnost, da življenjske izzive za vedno spremenimo v odskočno desko do sreče. To so:

1. Vera v Gospoda Jezusa Kristusa in njegov program, da bomo dosegli moč za dosežke.
2. Kesanje, da bomo popravili posledice napak opustitve oziroma odgovornosti.
3. Poslušnost Gospodovim zapovedim, ki nam v življenju da moč in smer.
4. Nesebično služenje, da obogatimo življenje drugih.

Če ste se odločili, da boste živeli pravično, ne obupajte! Življenje se morda zdi težko, toda trdno se oprimate tistega železnega droga resnice. Napredujete, čeprav se tega ne zavedate. Ko ste poslušni zapovedim, si z naporu izoblikujete značaj, se obvladujete in pridobivate zaupanje v obljube nebeškega Očeta in Odrešenika. Naj vas Sveti Duh spodbuja, da boste vedno sprejemali odločitve, ki utrjujejo vaš značaj in prinašajo veliko radosti in sreče, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Duhovniški del

BODI VERNIM ZGLED

STAREŠINA RUSSELL M. NELSON
član zbora dvanajstih apostolov

*Naj smo redni misijonarji oziroma člani,
moramo biti dober zgled vernikov v Jezusa Kristusa.*

Dragi bratje, nocoj smo se zbrali na številnih krajih po vsem svetu. Med nami so čudoviti redni misijonarji. Vse bi rad pozval, naj vstanejo. Kjer koli ste, starešine in predsedstva misijonov, prosimo vstanite! Hvaležni smo za vas! Zahvaljujemo se vam! Radi vas imamo! Sedaj lahko sedete.

Občasno se moramo opomniti, zakaj imamo misijonarje. To je zaradi Gospodove zapovedi, ki pravi: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«¹

Ta zapoved je ena od mnogih, ki je bila prenovljena, kajti evangelij Jezusa Kristusa je bil obnovljen v vsej svoji polnosti. Misijonarji danes služijo prav kakor so služili v času Stare zaveze. Apostolska dela opisujejo prva misijonarska prizadevanja apostolov in drugih učencev, ki so sledili Gospodovemu zemeljskemu delovanju. V njej piše o izredni spreobrnitvi in krstu Savla iz Tarza,² ki je pred tem »besnel in grozil s smrtjo Gospodovim učencem«³ in preganjal člane novo ustanovljene cerkve. S takšnim začetkom je Savel postal spreobrnjeni Pavel, eden Gospodovih najboljših misijonarjev. Zadnjih petnajst poglavij Apostolskih del poroča o misijonarskem delu Pavla in njegovih družabnikov.

V pismu enemu svojih najzvestejših družabnikov je Pavel mlademu Timoteju napisal: »Nihče naj te ne prezira zaradi tvoje mladosti. *Bodi pa vernim zgled* v besedi, vedênju, ljubezni, [duhu], veri in čistosti.«⁴ Ta nasvet prav tako velja danes, kot je veljal tedaj. Nanaša se na redne misijonarje, nanaša pa se tudi na člane Cerkve. Naj smo redni misijonarji oziroma člani, moramo biti dober zgled vernikov v Jezusa Kristusa.

Redni misijonarji, okrog 52.000 ali več jih je, služijo v 340 misijonih po svetu. So verniki in predani Gospodovi služabniki. Njihov namen je, da vsem ljudem kličejo, naj pridejo h Kristusu, tako da jim pomagajo sprejeti obnovljeni evangelij preko vere v Jezusa Kristusa in njegove odkupne daritve, kesanja, krsta, daru Svetega Duha in vztrajanja do konca⁵.

Večina rednih misijonarjev je mladih fantov, kot je Timotej. Nekaj je sester, nekaj je starejših misijonarjev. Vse imamo radi! Misijonarji služijo, da bi izboljšali življenje Božjih otrok. Nebeški Oče ima rad vsakega od svojih otrok. Nenazadnje je njihov Oče. Želi jih blagosloviti z največjim darom, ki je večno življenje⁶. Misijonarji to učijo, kjer koli služijo. Ljudem pomagajo, da razvijejo vero v Gospoda, se pokesajo, krstijo, prejmejo Svetega Duha, sklenejo tempeljske uredbe in zvesto vztrajajo do konca. Božje delo in slava - človeku omogočiti nesmrtnost in večno življenje⁷ - je prav tako sveto delo in slava vsakega misijonarja.

Potrebujemo več misijonarjev - več vrednih misijonarjev. Ko je Gospod deloval na Zemlji, je učencem rekel: »Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.«⁸

Na duhovniškem delu generalne konference aprila lani je ljubljani predsednik Thomas S. Monson fantom v Cerkvu rekel: »Mladeniči, opominjam vas, da se pripravite, da boste služili kot misijonarji.«⁹

Modremu nasvetu predsednika Monsona dodajam svoje pričevanje: V svoji družini sem opazil blagoslove, ki jih je bil deležen vsak misijonar. Doslej je naših otrok, vnukov in njihov zakoncev, ki so bili poklicani na služenje rednega misijona, devetinštirideset (49) in ta številka se bo še naprej povečevala. V vsakem primeru sem pri vsakem misijonarju videl, da je postal bolj moder, zrel v presoji in trdnejši v veri. Tako kot številni rodovi pred njimi so se podali na služenje Bogu, da bi mu služili z vsem srcem, odločnostjo, umom in močjo¹⁰. Misijonarsko služenje jim je pomagalo, da so izoblikovali svojo božansko usodo.

Pavlov nasvet »Bodi vernim zgled« velja tudi za člane. Večina nikoli niso bili in morda nikoli ne bodo redni misijonarji. Vsi pa smo lahko misijonarji kot člani. Izjava me spominja na poročilo nekega šaljivega dogodka. Na velikem igrišču v središču za usposabljanje misijonarjev je bil napis. Na njem je pisalo: »Samo za misijonarje!« Ljudje, ki so tudi hoteli igrati na tem igrišču, so obesili nov napis, na katerem je pisalo: »Vsak član misijonar!«

Vsak član je lahko vernim zgled. Bratje, vsak od vas, ki ste privrženci Jezusa Kristusa, lahko živi v skladu z njegovimi nauki. Lahko ste čistega srca in čistih rok. V vaše obličje je lahko »vklesana Božja podoba«¹¹. Drugi »bodo videli vaša dobra dela«¹². Iz vaših oči bo žarela Gospodova luč.¹³ S tem sijajem, bodite pripravljene, da boste odgovarjali na vprašanja. Apostol Peter je takole svetoval: »Vselej bodite vsakomur pripravljene odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas.«¹⁴

Naj bo vaš odgovor iskren in radosten. Vaš odgovor naj temu posamezniku koristi. Pomnite, da je tudi on otrok Boga, prav tistega Boga, ki si zelo želi, da bi bil ta človek vreden večnega življenja in da bi se nekoč vrnil k njemu. Prav vi boste morda odprli vrata njegove odrešitve in razumevanja Kristusovega nauka.¹⁵

Bodite pripravljene, da boste po začetnem odzivu naredili naslednji korak. Povabite prijatelja, da bo šel z vami v cerkev. Veliko naših prijateljev ne ve, da so v naših cerkvenih zgradbah dobrodošli. »Pridite in [boste] videli« je bilo Odrešenikovo povabilo tistim, ki so o njem želeli izvedeti več¹⁶. Povabilo, naj se z vami udeležijo nedeljskega sestanka oziroma naj sodelujejo v cerkvenih družabnih dejavnostih ali služenju, bo pregnala zmotne mite, obiskovalci pa bodo med nami bolj sproščeni.

Kot člani Cerkve ponudite roko tistim, ki jih ne poznate, in jih iskreno pozdravite. Vsako nedeljo vsaj enemu človeku, ki ga ne poznate, ponudite roko prijateljstva. Vsak dan si prizadevajte, da boste povečali krog prijateljstva.

Povabite prijatelja, naj prebere Mormonovo knjigo. Pojasnite, da ni roman ali zgodovinska knjiga. Je še ena zaveza Jezusa Kristusa. Njen namen je, da »[prepriča] Jude in Nejudes, da Jezus je Kristus, večni Bog, ki se razkrije vsem narodom«¹⁷. V tej knjigi je moč, ki se lahko dotakne srca in življenja iskrenih iskalcev vere. Prijatelje prosite, naj knjigo berejo v duhu molitve.

Prerok Joseph Smith je rekel, »da je Mormonova knjiga najpravilnejša od vseh knjig na Zemlji in da je sklepnik naše vere in človek bo prišel, če bo živel po njenih navodilih, Bogu bliže kot s katerokoli drugo knjigo«¹⁸. Mormonova knjiga uči o odkupni daritvi Jezusa Kristusa in je orodje, s katerim bo Bog izpolnil svojo starodavno obljubo, da bo v teh poslednjih dneh zbral razkropljeni Izrael¹⁹.

Pred veliko leti sta me sodelavca - medicinska sestra in njen mož zdravnik - vprašala, zakaj živim, tako kot živim. Odgovoril sem: »Ker vem, da Mormonova knjiga izpričuje resnico!« Posodil sem jima svojo knjigo in ju prosil, naj jo prebereta. Teden dni kasneje sta mi z vljudnim »hvala lepa« knjigo vrnila.

Odgovoril sem: »Kaj mislita s tem, hvala lepa? Za tistega, ki je knjigo prebral, je tak odgovor popolnoma neprimeren. Nista je prebrala, kajne! Prosim, spet jo vzemita in jo preberita; potem pa jo bom rad vzela nazaj!«

Ko sta priznala, da sta jo le prelistala, sta sprejela mojo prošnjo. Ko sta se vrnila, sta v solzah rekla: »Mormonovo knjigo sva prebrala. Veva, da izpričuje resnico! Želiva vedeti več.« Izvedela sta več in imel sem to čast, da sem ju krstil.

Še en način razglašanja evangelija je, da domov povabite prijatelje, da se bodo srečali z rednimi misijonarji. Poklicani so in pripravljeni poučevati evangelij. Vaši prijatelji se lahko v udobju vašega doma in z vašim nenehnim zagotovilom odpravijo na pot, ki vodi v odrešitev in povzdignjenje. Gospod je rekel, da smo poklicani uresničiti zbiranje njegovih izvoljenih, kajti njegovi izvoljeni slišijo njegov glas in ne postanejo trdosrčni²⁰.

Sveti spisi nam povejo, da jih je na Zemlji še veliko, ki so pred resnico zadržani samo zato, ker ne vedo, kje naj jo iščejo²¹. Mar ni to vaša priložnost? Pomagajte jim odkriti resnico!

Sedaj v tem času interneta obstajajo novi in vznemirljivi načini, kako lahko opravljate misijonarsko delo. Prijatelje in sosede lahko povabite, naj obišejo novo spletno stran mormon.org. Če imate bloga in družabna spletna omrežja se lahko povežete z mormon.org. Tam lahko oblikujete svoj osebni profil. Vsak profil vključuje vero, izkušnje in pričevanje. Ker je to nova vsebina, je večina profilov na voljo v angleščini. Kasneje bodo na voljo tudi v drugih jezikih.

Ti profili imajo lahko pomemben trajni vpliv. Pred dvema mesecema je neki fant po imenu Zach - novinec na univerzi - po televiziji v Baton Rougu v Louisiani videl oglas za mormon.org. Povezal se je spletno stranjo in z zanimanjem bral profile članov Cerkve. Na naši spletni strani je našel povezavo, kjer je izvedel, kje se lahko udeleži cerkvenih sestankov. Naslednjo nedeljo je oblečen v belo srajco in s kravato prišel v cerkev, se seznanil z oddelčnimi člani in bil navzoč vse tri ure sestankov. Bil je povabljen na večerjo k nekemu članu domov, nakar je sledila prva misijonarska lekcija. V manj kot dveh tednih se je krstil in bil potrjen za člana Cerkve²².

Vsakdo, ki Jezusu Kristusu zgledno sledi, lahko postane učinkovit član misijonar. Člani in redni misijonarji lahko s skupnimi močmi prinašajo evangelijske blagoslove cenjenim prijateljem in bližnjim. Številni so od Izraela, ki se sedaj zbira, kot je obljubljeno. Vse to je del priprav na Gospodov drugi prihod²³. Gospod želi, da bi bil vsak od nas resnično vernim zgled.

Vem, da Bog živi. Jezus je Kristus. To je njegova Cerkev. Mormonova knjiga izpričuje resnico. Joseph Smith, ki jo je prevedel, je prerok tega zadnjega razdobja. Predsednik Thomas S. Monson je današnji Božji prerok. Tako pričujem v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Mt 28:19-20.
2. Gl. Apd 9:3-18.
3. Apd 9:1.
4. 1 Tim 4:12; poudarki dodani.
5. *Pridigajte moj evangelij*, str. 1.
6. Gl. NaZ 14:7.
7. Gl. Moses 1:39.
8. Lk 10:2.
9. Preparation Brings Blessings, *Ensign*, maj 2010, str. 64.
10. Gl. NaZ 4:2.
11. Al 5:19.
12. Mt 5:16; Al 7:24.
13. Gl. NaZ 88:11.
14. 1 Pt 3:15.
15. Gl. 2 Ne 31:2, 21.
16. Gl. Jn 1:39. Gl. tudi Raz 6:1, 3, 5, 7.
17. Naslovna stran Mormonove knjige.
18. Mormonova knjiga, uvod.
19. Gl. 3 Ne 21:1-7. Opomba: teh sedem verzov tvori en stavek!
20. Gl. NaZ 29:7.
21. Gl. NaZ 123:12.
22. Osebni pogovor z Williamom G. Woodsom, predsednikom misijona Louisaina Baton Rouge.
23. Gl. Mal 4:5; 3 Ne 25:5; NaZ 2:1; 110:14-16; 128:17; 138:46; Joseph Smith History 1:38.

PRIDI K MENI S TRDNIM NAMENOM V SRCU IN TE BOM OZDRAVIL

STAREŠINA PATRICK KEARON
član prvega zbora sedemdeseterih

*Naš Odrešenik je Knez Miru, veliki Zdravitelj, Edini,
ki nam lahko očisti pik greha in odvzame strup ponosa in
naše uporniško srce spremeni v spreobrnjeno srce zaveze.*

Nocoj bi rad govoril o tolažbi in ozdravljenju vsakemu, ki se počuti osamljenega ali zapuščenega, ki je izgubil mir v duši ali v srcu ali ki čuti, da je zavrgel svojo zadnjo priložnost. Popolno ozdravitev in mir je moč najti pri Odrešenikovih nogah.

Ko sem kot sedemletni deček živel na Arabskem polotoku, so mi starši neprestano govorili, naj vedno nosim čevlje, in razumel sem zakaj. Vedel sem, da mi bodo čevlji zaščitili noge pred številnimi nevarnostmi, ki prežijo v puščavi - pred kačami, škorpijoni in trnjem. Neko jutro sem, potem ko smo noč pretaborili v puščavi, hotel raziskati naokrog, vendar se mi ni dalo obuati čevljev. Rekel sem si, da se bom samo malo sprehodil in da bom ostal v bližini tabora. Zato sem namesto čevljev obul natikače. Rekel sem si, da to tudi natikači čevlji - neke vrste. Sicer pa, kaj bi se sploh lahko zgodilo?

Ko sem hodil po hladnem pesku - v natikačih - sem začutil, da se mi je nekaj kot trn zarilo. Uzrl sem se na tla in namesto trnja zagledal škorpijona. Ko sem se zavedel, da je škorpion, in sem spoznal, kaj se je pravkar zgodilo, se je bolečina pika začela dvigati od stopala po nogi navzgor. Močno sem prijel zgornji del noge in poskušal preprečiti, da bi se prebadajoča bolečina širila, ter zakričal na pomoč. Starša sta pritekla iz tabora.

Ko je oče škorpijona pobil z brisačo, mi je odrasli prijatelj, ki je taboril z nami, junaško poskusil strup izsesati iz noge. Tisti hip sem mislim, da bom umrl. Hlupal sem, ko sta me starša položila v avto in oddrvela čez puščavo do najbližje bolnice, ki je bila več kot dve uri stran. Bolečina je bila v vsej nogi neizprosna in vso tisto pot sem predpostavljal, da umiram.

Ko smo naposled prišli v bolnico, nam je zdravnik vseeno uspel zatrditi, da je pik tovrstnega škorpijona nevaren le za majhne otroke in za hudo podhranjene. Dal mi je anestetik, ki mi je nogo omrtvil in odvzel vsako zaznavanje bolečine. V štiriindvajsetih urah nisem imel nikakršnih posledic več zaradi škorpionovega pika. Toda naučil sem se pomembno lekcijo.

Vedel sem, da starši, ko mi rečejo, naj obujem čevlje, ne mislijo natikačev; dovolj sem bil star, da bi vedel, da natikači ne ščitijo enako kot par čevljev. Toda tisto jutro v puščavi nisem upošteval tega, kar sem vedel, da je prav - nisem upošteval tega, kar sta me starša neprestano učila. Bil sem len in nekoliko uporniški in za to sem plačal ceno.

Ko nagovarjam vas, hrabri fantje, vaše očete, učitelje, voditelje in prijatelje, izrekam spoštovanje vsem, ki si marljivo prizadevate postati to, za kar vas Gospod potrebuje in želi, da postanete. Toda na podlagi tega, kar sem doživel kot fant in kot mož, pričujem, da neupoštevanje tega, kar vemo, da je prav, naj bo zaradi lenobe ali uporništva, vedno prinese nezaželene in duhovno pogubne

posledice. Ne, škorpion na koncu ni ogrozil mojega življenja, vendar je povzročil hudo bolečino in nevšečnosti tako meni kot staršem. Ko pride do tega, kako živimo po evangeliju, se ne smemo odzvati z lenobo ali uporom.

Kot člani Cerkve Jezusa Kristusa in kot duhovniki poznamo zapovedi in merila, za katere smo se zavezali, da se jih bomo držali. Ko se odločimo za drugačno pot od tiste, za katero vemo, da je pravilna, kakor nas učijo starši in voditelji in kakor nam v srcu potrjuje Sveti Duh, je, kakor če bi po puščavskem pesku stopali v natikačih namesto v čevljih. Nato si svoje leno oziroma uporniško obnašanje prizadevamo opravičiti. Rečemo si, da nič ne delamo tako zares narobe, da v resnici ni važno in da iz tega ne bo nič tako slabega, če se bomo čisto malo oddaljili od železnega droga. Nemara se tolažimo z mislijo, da vsi delajo tako - ali še slabše - in nas negativne posledice sploh ne bodo doletele. Nekako se prepričamo, da smo izjema pravila in smo zato nedojemljivi za posledice, če ga prekršimo. Včasih zavestno nočemo biti »natančno poslušni«¹ - kakor pravi priročnik *Pridigajte moj evangelij* - in del svojega srca zadržimo pred Gospodom. Nato nas piči.

Sveti spisi nas učijo, da Gospod hoče srce, in zapovedano nam je, naj imamo Gospoda radi in mu služimo z vsem srcem³. Obljubljeno nam je, da bomo potem poslednji dan lahko stali pred Bogom brez greha⁴ in se vrnili v njegovo navzočnost.

Anti-nefi-lehijci iz Mormonove knjige so odložili bojno orožje in ga zakopali globoko v zemljo ter se zavezali, da nikdar več ne bodo prijeli za orožje proti svojim bratom. Vendar so šli še dlje. »Postali so pravično ljudstvo,« ker so »odložili [...] orožje svojega upora, da se niso nič več borili proti Bogu«⁵. Njihova spreobrnitev je bila tako popolna in tako globoka, da niso nikoli odpadli⁶.

Toda spomnite se, kakšno je bilo njihov stanje pred spreobrnitvijo - živeli so v tem, kar sveti spisi imenujejo odkriti upor proti Bogu⁷. Njihova uporniška srca so jih obsodila, da so živeli »v stanju, ki je v nasprotju z naravo sreče«, ker so delovali »v nasprotju z Božjo naravo«⁸.

Ko so odložili orožje upora, so bili pripravljene na Gospodovo zdravljenje in mir. Odrešenik je zatrdil da se bomo, če ne bomo postali trdosrčni in trdovratni zoper njega, spreobrili in nas bo ozdravil«⁹. Vselej kliče, naj se vrnemo in pokesamo in pridemo k njemu »s trdnim namenom v srcu in [vas] bom ozdravil«¹⁰.

To čudežno ozdravljenje primerjajte s tem, kar se zgodi, če si prizadevamo svoje grehe prikriti ali se povzdigovati v ponosu [ali] puhlemu častihlepju, saj se nebesa odmaknejo in je Gospodov Duh užalostčen in ostanemo sami, da silimo z glavo skozi zid in se borimo proti Bogu¹¹.

Bratje, ozdravitev in olajšanje prejmemo le, če pademo k nogam Velikega Zdravitelja, našega Odrešenika Jezusa Kristusa. Odložiti moramo svoje orožje upora (in vsak sam ve, kaj to je). Odložiti moramo svoje grehe, nečimrnost in ponos. Opustiti moramo želje, da bi sledili svetu ter da bi nas svet spoštoval in hvalil. Prenehati se moramo boriti proti Bogu in mu namesto tega dati vse svoje srce in se pri tem nič ne zadrževati. Nato nas lahko ozdravi. Nato nas lahko očisti strupenega pika greha. »Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.«¹³

Predsednik James E. Faust je učil: »Če poslušnost postane naš cilj, ni več moteča; namesto spotike postane gradbene opeka. [...] Poslušnost vodi v pravo svobodo. Bolj smo poslušni razodeti resnici, bolj postajamo osvobojeni.«¹⁴

Prejšnji teden sem srečal nekega dvaindevetdesetletnika, ki je bil vpleten v več večjih bojnih pohodov druge svetovne vojne. Bil je trikrat ranjen, enkrat zato, ker je njegov džip, v katerem je potoval, zapeljal na mino, pri čemer je voznik umrl. Spoznal je, da moraš, če hočeš na minskem polju preživeti, voziti točno po sledih vozila pred sabo. Vsako odstopanje na levo ali desno je lahko - in je tudi bilo - usodno.

Naši preroki in apostoli, voditelji in starši neprestano opozarjajo na sledi, ki jim moramo slediti, če se hočemo izogniti eksploziji, pogubni za našo dušo. Poznajo pot, ki je varno očiščena min (ali seveda škorpionov), in nas neumorno prosijo, naj hodimo za njimi. Tako veliko je pogubnih pasti, ki nas izvabljajo s poti. Če bomo zatavali v droge, alkohol, pornografijo ali nemoralno obnašanje bodisi preko interneta ali video iger, bomo drveli naravnost v eksplozijo. Odmik na desno ali levo z varne sledi pred nami je lahko usoden za naše duhovno življenje. To pravilo ne pozna izjem.

Če smo sled zapustili, se lahko premislimo, lahko se vrnemo, spet lahko dobimo radost in notranji mir. Odkrili bomo, da nam bo to, če se bomo vrnili na sledi, s katere so bile mine odstranjene, prineslo neverjetno olajšanje. Na minskem polju nihče ne more najti miru.

Naš Odrešenik je Knez Miru, veliki Zdravitelj, Edini, ki nam lahko očisti pik greha in odvzame strup ponosa in naše uporniško srce spremeni v spreobrnjeno srce zaveze. Njegova odkupna daritev je neskončna in zaobjame vse nas.

Povabilo, ki so ga dobili Nefijci, ko je deloval med njimi kot vstali Kristus, še vedno velja za vas in zame: »Ali je med vami kdo, ki je bolan? Prinesite jih semkaj. Ali imate koga, ki je hrom ali slep ali šepav ali pohabljen ali gobav ali ki je sušičen ali ki je gluha ali ki je na nek način prizadet? Prinesite jih semkaj *in ozdravil jih bom.*«¹⁵

Niti eden od vas svoje priložnosti ni zavrgel. Lahko se spremenite, lahko se vrnete, lahko se sklicujete na milost. Pridite k Edinemu, ki vas lahko ozdravi, in našli boste mir. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. *Pridigajte moj evangelij*, notranja stran hrbtna platnice.
2. Gl. NaZ 64:34; poudarek dodan.
3. Gl. NaZ 4:2; 59:5; poudarek dodan.
4. Gl. NaZ 4:2.
5. Al 23:7; poudarek dodan.
6. Gl. Al 23:6.
- Gl. Moz 2:37; Al 3:18; Mmr 2:15.
8. Al 41:11.
9. Gl. NaZ 112:13; poudarek dodan.
10. 3 Ne 18:32.
11. Gl. NaZ 121:37, 38.
12. V Donald L. Staheli, »Obedience - Life's Great Challenge«, *Ensign*, maj 1998, str. 82.
13. Jn 3:17.
14. James E. Faust, »Obedience: The Path to Freedom«, *Ensign*, maj 1999, str. 47, 45.
15. 3 Ne 17:7; poudarek dodan.

UČI NAS, NAJ ODLOŽIMO POSVETNEGA ČLOVEKA

STAREŠINA JUAN A. UCEDA
član prvega zbora sedemdeseterih

*Pričujem o dejanskosti in moči Odrešenikove odkupne daritve,
da nas očisti, ko se trudimo odvreči posvetnega človeka
in mu slediti ter nas in naš dom napravi svete.*

Nekega jutra se je družina zbrala, da bi kot ponavadi preučevala svete spise. Ko so se zbrali, je oče začutil, da vlada negativno vzdušje: nekateri družinski člani niso bili ravno navdušeni nad tem, da bi sodelovali. Izrekli so družinsko molitev. Ko so začeli brati svete spise, je oče opazil, da ena od hčerk ni imela svojih svetih spisov. Prosil jo je, naj gre v sobo in jih prinese. Nerada je šla in ko se je čez nekaj časa, ki se je zdel kot večnost, vrnila, se je usedla in rekla: »Ali moramo to res početi sedaj?« Oče je pomislil, da sovražnik vse pravičnosti želi ustvariti težave, da ne bi preučevali svetih spisov. Poskušal je ostati miren. Rekel je: »Da, to moramo narediti sedaj, ker je to tisto, kar Gospod želi, da delamo.« Odgovorila je: »Tega sedaj res nočem početi!« Oče je nato izgubil potrpežljivost, povzdignil glas in rekel: »To je moj dom in v mojem domu bomo vselej brali svete spise!« Ton in glasnost njegovih besed so hči prizadele in s svetimi spisi v roki je zapustila družinski krog, stekla v svojo sobo in zaloputnila vrata. Tako se je končalo družinsko preučevanje svetih spisov. Čutiti je bilo zelo malo ljubezni in nič složnosti. Oče je vedel, da ni ravnal prav, zato je šel v spalnico in pokleknil k molitvi. Za pomoč je prosil Gospoda, ker je vedel, da je užalil enega od njegovih otrok, in sicer hčerko, ki jo je imel zares rad. Gospoda je milo prosil, da bi bilo doma zopet čutiti ljubezen in složnost in da bi jim omogočil, da bodo kot družina še naprej preučevali svete spise. Ko je molil, se mu je porodila misel: »Pojdi in se opraviči.« Nadaljeval je z iskreno molitvijo in prosil, da bi se v njegov dom vrnil Gospodov duh. Misel se je ponovno pojavila: »Pojdi in se opraviči.«

Resnično je želel biti dober oče in narediti prav, zato je vstal in šel do hčérine spalnice. Nekajkrat je blago potrkal na vrata, a odgovora ni bilo. Zato je vrata počasi odprl in na postelji zagledal svojo deklico, ki je krčevito jokala. Pokleknil je poleg nje in z mehkim in blagim glasom rekel: »Žal mi je. Opravičujem se za to, kar sem storil.« In nato je iz otrokovih ust prišla lekcija, katero ga je Gospod želel naučiti. Ponovil je: »Žal mi je. Rad te imam in ne želim te prizadeti.« Prenehala je jokati in po krajšem molku je v roke vzela svete spise in začela iskati verze. Oče je gledal, kako so tiste čiste in nežne roke obračale stran za stranjo. Ustavila se je pri verzih, ki jih je iskala, in jih z blagim glasom začela počasi brati: »Posvetni človek je Bogu sovražnik in je bil od Adamovega padca in bo na veke vekov, če se ne preda očarljivostim Svetega Duha in ne odvrže posvetnega človeka in postane sveti preko odkupne daritve Gospoda Kristusa in postane kot otrok, ubogljiv, krotak, ponižen, potrpežljiv, poln ljubezni, pripravljen podvreči se vsemu, kar se Gospodu zdi prav mu zadati, prav, kakor se otrok podvrže očetu.«¹ Ko je še vedno klečal ob njeni postelji, ga je prevzela ponižnost in pomislil je: »Ti verzi so bili napisani zame. Naučila me je pomembne lekcije.« Nato ga je pogledala in rekla: »Žal mi je... Očka, žal mi je.« Tisti trenutek je oče spoznal, da tega verza ni prebrala, da bi se on poistovetil z njim, temveč ga je prebrala zato, da bi se z njim poistovetila sama. Razprostrl je roke in jo objel. Ljubezen in složnost sta se v tem posebnem trenutku sprave, ki je izšla iz Božje besede in Svetega Duha, obnovila. Ta verz, ki se ga je hčerka spomnila, ko je sama preučevala svete spise, se ga je v srcu dotaknil z ognjem Svetega Duha.

Bratje, dom mora biti kraj, kjer lahko biva Sveti Duh: »Le dom se lahko primerja s templji in svetostjo.«² V domu ni prostora za posvetnega človeka. Posvetni človek se nagiba k temu, da si prizadeva prikriti svoje grehe ali opravičevati svoj ponos, svoje nečimrno častihlepje ali v kakršni koli meri nepravilnosti izvajati nadzor oziroma oblast oziroma pritisk nad dušami človeških otrok, glejte, se bodo nebesa umaknila; Gospodov Duh je užaloščen; in ko se umakne, je konec duhovništvu oziroma polnomočju človeka³.

Mi, ki imamo Aronovo in Melkizedekovo duhovništvo, bi si morali za vselej zapomniti, da se nobene moči oziroma vpliva na duhovništvo ne more oziroma se ne bi smelo obdržati drugače, kakor le s prigovarjanjem, z veliko potrpežljivostjo, z ljubeznivostjo in krotkostjo in z nehlinjeno ljubeznijo, s prijaznostjo in čistim spoznanjem, kar bo močno razmahnilo dušo brez hinavščine in brez zvijačnosti⁴.

Če se bomo trudili udeležati te Kristusove lastnosti, bo prepir zapustil naš dom in življenje. »In tudi vi si boste med seboj odpuščali prestopke; kajti resnično vam povem, ta, ki ne odpusti prestopkov svojemu bližnjemu, ko reče, da se kesa, ta si je nakopal obsodbo.«⁵ »Žal mi je... Očka, žal mi je.«

Gospod Jezus Kristus, ki je Knez miru, nas uči, kako, naj doma ustvarimo mir. Uči nas, naj bomo ubogljivi oziroma drugače rečeno, naj se predamo Gospodovi volji oziroma moči. »Pojdi in se opraviči.« Uči nas, naj bomo krotki, oziroma drugače rečeno, naj bomo »[mirni, poslušni in ponižni]«.⁶ Uči nas, naj bomo ponižni oziroma drugače rečeno »[majhni, skromni, preprosti]«. »Žal mi je. Opravičujem se za to, kar sem storil.«

Uči nas, naj bomo potrpežljivi oziroma drugače rečeno: »Ki se mirno obnaša do koga, mirno ravna z njim kljub neprijetnostim« oziroma »ki prenaša kaj neprijetnega, neugodnega brez izražanja nejevolje«.⁹ Uči nas, naj bomo polni ljubezni. »Rad te imam, nočem te prizadeti.«

Da, uči nas, naj odvržemo posvetnega človeka, kot je to storil oče v tej zgodbi, ko je Gospoda prosil za pomoč. Da, prav kakor je oče hčerko objel z ljubečimi rokami, tako tudi Odrešenik steguje roke, da bi nas objel ko se iskreno pokesamo.

Uči nas, naj postanemo sveti preko odkupne daritve Gospoda Kristusa. Nato se bomo spravili z Bogom in postali njegovi prijatelji. Pričujem o dejanskosti in moči Odrešenikove odkupne daritve, da nas očisti, ko se trudimo odvreči posvetnega človeka in mu slediti ter nas in naš dom napravi svete.

On je Božje Jagnje¹⁰, Sveti in Pravični¹¹ in »imenuje se: Čudoviti Svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, Knez miru«¹². V imenu Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Moz 3:19.

2. Gl. Bible Dictionary, LDS izdaja, maj 2008.

3. Gl. NaZ 121:37.

4. gl. Nauk in zaveze 121:41-42.

5. Moz 26:31.

6. Slovar slovenskega knjižnega jezika, 1994, str. 460.

7. Slovar slovenskega knjižnega jezika, 1994, str. 916.

8. Slovar slovenskega knjižnega jezika, 1994, str. 951.

9. Slovar slovenskega knjižnega jezika, 1994, str. 951.

10. Jn 1:29.

11. Apd 3:14.

12. Iz 9:6.

PONOS IN DUHOVNIŠTVO

PREDSEDNIK DIETER F. UCHTDORF
drugi svetovalec v Prvem predsedstvu

Ponos je stikalo, s katerim se duhovniško moč izključi.

Moji dragi bratje, hvala, ker ste se po vsem svetu zbrali na tem duhovniškem delu generalne konference. Vaša navzočnost izraža vašo predanost, da ste, kjer koli ste, s svojimi brati, ki imajo sveto duhovništvo, in služite ter izkazuje čast Gospodu in Odrešeniku, Jezusu Kristusu.

Svoje življenje pogosto označujemo z dogodki, ki pustijo sledi v naših mislih in srcu. V mojem življenju je veliko takšnih dogodkov, eden od teh pa se je zgodil leta 1989, ko sem slišal brezčasno pridigo predsednika Ezre Tafta Bensaona »Varujte se ponosa«. V uvodu je bilo omenjeno, da je ta téma predsednika Bensaona nekaj časa močno težila v duši¹.

Podobno breme čutim sam v zadnjih mesecih. Šepet Svetega Duha me je rotil, naj dodam svoj glas kot še ena priča sporočila, ki ga je predsednik Benson predal pred enaindvajsetimi leti.

Vsak smrtnik ima vsaj občasen, če ne globok odnos z grehom ponosa. Nihče se mu ni izognil; le redki so ga premagali. Ko sem ženi povedal, da bo to téma mojega govora, se je nasmehnila in rekla: »Tako dobro je, da govoriš o stvareh, ki jih tako dobro poznaš.«

Spomnim se tudi še enega stranskega učinka vplivnega govora predsednika Bensaona. Za nekaj časa je skoraj postalo tabu med člani Cerkve, da so »ponosni« na svoje otroke ali na svojo deželo ali da se »ponašajo« s svojim delom. Zdi se, da je bila beseda *ponos* izvržena iz našega besednjaka.

V svetih spisih najdemo veliko primerov dobrih in pravičnih ljudi, ki so se radostili nad pravičnostjo in obenem slavili v Božji dobroti. Sam nebeški Oče je svojega ljubljenega Sina predstavil z besedami »nad katerim imam veselje«².

Alma je slavil ob misli, da bi lahko bil »orodje v Božjih rokah«³. Apostol Pavel je slavil v zvestobi članov Cerkve⁴. Veliki misijonar Amon je slavil nad uspehom, ki ga je z brati doživel kot misijonar⁵. Verjamem, da je razlika med tem, da si na določene stvari ponosen, in tem, da si ošaben. Sam sem ponosen na veliko stvari. Ponosen sem na svojo ženo. Ponosen sem na svoje otroke in vnuke.

Ponosen sem na mlade v Cerkvi in radostim se nad njihovo dobroto. Ponosen sem na vas, moji dragi in zvesti bratje. Ponosen sem, da lahko z ramo ob rami stojim z vami kot nekdo, ki ima sveto Božje duhovništvo.

Kakšna je torej razlika med tovrstnim ponosom in tistim ponosom, ki ga je predsednik Benson imenoval »univerzalni greh«? Ponos je grešen, kot je tako nepozabno učil predsednik Benson, ker s seboj nosi sovraštvo oziroma sovražnost in nas postavlja v opozicijo z Bogom in bližnjimi. V svojem bistvu je ponos greh primerjanja, ker čeprav se ponavadi začne s »poglej, kako čudovit sem in kako velike stvari sem naredil«, se zdi, da se vedno konča z »zato sem boljši od tebe«.

Če nam srce navdaja ponos, hudo grešimo, ker kršimo dve veliki zapovedi⁶. Namesto tega, da bi častili Boga in imeli radi bližnje, razkrijemo pravi predmet našega čaščenja in ljubezni - podobo, ki jo vidimo v ogledalu.

Ponos je velik greh samopovzdigovanja. Za tolike je osebni Rameuptom, sveto stojišče, ki opravičuje zavist, pohlep in nečimernost⁷. V nekem smislu je ponos izvorni greh, kajti pred nastankom te Zemlje je ponos ogrozil Luciferja, sina jutra, ki je imel v Božji navzočnosti polnomočje⁸. Če lahko ponos uniči nekoga, ki je tako sposoben in obetaven kot je bil on, mar ne bi morali premotriti tudi lastne duše?

Ponos je smrtonosni rak. Pomeni široka vrata greha, ki vodijo do vojske drugih človeških slabosti. Pravzaprav bi se lahko reklo, da je vsak drugi greh v bistvu odraz ponosa. Ta greh ima veliko obrazov. Nekatere vodi, da se razkrijejo v svojem zaznavanju lastne vrednosti, dosežkov, talentov, zdravja in položaja. Te blagoslove imajo kot dokaz, da so »izvoljeni«, »superiorni« ali »pravičnejši« od drugih. To je greh, ko rečemo: »Hvala Bogu, da sem bolj poseben od tebe.« V svojem bistvu gre za željo, da bi nas občudovali ali nam zavidali. To je greh samopoveličevanja.

Pri drugih se ponos obrne v zavist: z grenkobo gledajo na tiste, ki imajo boljši položaj, več talentov ali ve imetja, kot ga imajo sami. Prizadevajo si raniti, pomilovati ali raztrgati druge v napačno vodenem in nevrednem poizkusu, da bi povzdignili sebe. Ko se tisti, ki jim zavidajo, spotaknejo ali trpijo, se po tistem radostijo.

Nemara ni boljšega laboratorija za opazovanje greha in ponosa kot je svet športa. Vedno sem rad sodeloval in se udeleževal športnih dogodkov. Toda priznam, da so trenutki, ko me pomanjkanje olike v športu spravlja v zadrego. Kako je mogoče, da so navadno prijazna in sočutna človeška bitja lahko tako nestrpna in navdana s sovraštvom do nasprotnega moštva ali njegovih oboževalcev?

Športne privržence sem opazoval poniževati in demonizirati svoje tekmece. Poiščejo vsakršno napakico in jo povečajo. Svoje sovrašтво opravičujejo z velikim posploševanjem in ga uporabijo pri vsakem, ki je povezan z drugim moštvom. Ko nasprotniki nimajo sreče, se radostijo.

Bratje, na žalost danes prepogosto vidimo, da tovrstni odnos in obnašanje prevlada tudi v javnih debatah v politiki, med narodi in med verami. Moji dragi bratje v duhovništvu, moji ljubi součenci blagega Kristusa, mar sami ne bi morali imeti višjih meril? Kot duhovniki se moramo zavedati, da nosijo vsi Božji otroci iste barve majice. Naše moštvo je bratovščina ljudi. To zemeljsko življenje je naše igrišče. Naš cilj je, da bi se naučili ljubezni do Boga in da bi to isto ljubezen dajali ljudem. Tu smo, da bi živeli po njegovi postavi in da bi postavljali Božje kraljestvo. Tu smo, da krepimo, povzdigujemo, ravnamo pošteno z in spodbujamo vse otroke nebeškega Očeta.

Ko so me poklicali za generalno osebnost, sem bil blagoslovljen, da me je usposabljal veliko bolj izkušenih bratov v Cerkvi. Nekoč sem imel priložnost, da sem predsednika Jamesa E. Fausta peljal na kolsko konferenco. V urah, ki sva jih preživela v avtu, si je predsednik Faust vzel čas, da me je učil o nekaterih pomembnih načelih o moji zadolžitvi. Pojasnil je, kako milostljivi so člani Cerkve, zlasti do generalnih osebnosti. Rekel je: »Do tebe bodo zelo prijazni. O tebi bodo govorili prijazno.« Malo se je nasmehnil in nato rekel: »Dieter, za to bodi hvaležen. Toda tega nikoli ne vdihni.«

To je dobra lekcija za vse nas, bratje, v vsakem poklicu ali življenjskem položaju. Lahko smo hvaležni za zdravje, bogastvo, imetje ali položaj, toda ko to začnemo vdihovati - ko postanemo obsedeni s svojim statusom, ko se osredotočimo na lastno pomembnost, moč ali slavo, ko smo

zagledani v svojo javno podobo in verjamemo lastnim časopisnim izrezkom - takrat se začnejo težave, takrat začne ponos kvariti.

V svetih spisih je ogromno svaril pred ponosom: »Puhloglavec z ošabnostjo povzroča prepir, pri teh, ki sprejemajo nasvet, pa je modrost.«⁹ Apostol Peter je svaril, da se »Bog [...] prevzetnim upira ponižnim pa daje milost«¹⁰. Mormon je pojasnil: »Bog drugega ne sprejme kakor krotkega in ponižnega v srcu.«¹¹ Gospod po pravilu izbere »slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno«¹². Gospod to naredi, da bi pokazal svojo roko v svojem delu, da ne bi zaupali roki iz mesa¹³.

Mi smo služabniki našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa. Duhovništvo nam ni dano zato, da bi sprejemali poklone in se sončili v hvali. Tu smo, da zavijamo rokave in gremo na delo. Pred nami ni nobene navadne naloge. Poklicani smo, da svet pripravimo za prihod našega Gospoda in Odrešenika, Jezusa Kristusa. Ne iščemo lastne časti, temveč dajemo hvalo in slavo Bogu. Vemo, da je prispevek, ki ga lahko damo, majhen; vendar če duhovniško moč izvajamo pravično, lahko Bog napravi, da naša prizadevanja rodijo veliko in čudovito delo. Spoznati moramo, tako kot je Mojzes, da je človek sam po sebi nič¹⁴, toda da je »pri Bogu vse mogoče«¹⁵.

V tem, kot v vsem, je Jezus Kristus naš popolni vzor. Medtem ko je Lucifer Očetov načrt odrešitve poskusil spremeniti, da bi dobil čast sam, je Odrešenik rekel, naj se zgodi Očetova volja in naj gre slava njemu za vekomaj¹⁶. Odrešenik je bil navzlic svojim sijajnim sposobnostim in dosežkom vedno krotak in ponižen.

Bratje, imamo sveto duhovništvo po redu Božjega sina¹⁷. To je moč, ki jo je Bog podelil moškim na Zemlji, da delujejo v njegovem imenu. Zato da bi lahko udeleženi njegovo moč, si moramo prizadevati, da bi bili kot Odrešenik. To pomeni, da si pri vsem prizadevamo delati Očetovo voljo, prav kakor si je Odrešenik¹⁸. To pomeni, da dajemo vso slavo Očetu, prav kakor jo je Odrešenik¹⁹. To pomeni, da sebe izgubimo v služenju drugim, prav kakor se je Odrešenik.

Ponos je stikalo, s katerim se duhovniško moč izključi²⁰. Ponižnost je stikalo, s katerim se jo vključi. Kako torej premagamo ta greh ponosa, ki je tako razširjen in poguben? Kako postanemo ponižnejši? Skoraj nemogoče je, da bi se povzdigovali v ponosu, če naše srce navdaja dobrotljivost. Nihče ne more pomagati pri tem delu, če ni ponižen in navdan z ljubeznijo²¹. Ko svet okrog sebe zagledamo skozi oči čiste Kristusove ljubezni, začnemo razumevati ponižnost.

Nekateri predpostavljajo, da je ponižnost to, da sebe potlačimo. Ponižnost ne pomeni, da se prepričamo, da smo ničvredni, nepomembni ali malovredni. Niti ne pomeni, da zanikamo ali zadržimo talente, ki nam jih je dal Bog. Ponižnosti ne odkrijemo, če imamo sebe za *manj*; ponižnost odkrijemo, če *o sebi* premišljujemo manj. Spoznamo jo, če opravljamo svoje delo tako, da služimo Bogu in bližnjim.

Ponižnost našo pozornost in ljubezen usmerja k drugim in k namenom nebeškega Očeta. Ponos dela nasprotno. Ponos energijo in moč vleče iz globokih vodnjakov sebičnosti. Tisti trenutek, ko se nehamo ukvarjati s seboj in se izgubimo v služenju drugim, se naš ponos začne manjšati in izginjati.

Moji dragi bratje, toliko je ljudi v stiski, na katere bi lahko mislili namesto nase. Toliko je načinov za služenje. Nimamo časa, da bi premišljevali samo o sebi.

Nekoč sem imel pisalo, ki sem ga uporabljal v službi kot kapitan letala. Če sem zavrtel držalo, sem lahko izbiral med štirimi barvami. Pisalo se ni pritoževalo, ko sem hotel uporabiti rdečo barvo

namesto modre. Ni mi reklo: »Raje ne bi pisalo po deseti zvečer, v gosti megli ali na visokih višinah.« Pisalo mi ni reklo: »Uporabi me samo na pomembnih dokumentih, ne za vsakdanje dnevne naloge.« Z veliko zanesljivostjo je izvedlo nalogo, za katero sem ga potreboval, ne glede kako pomembna ali nepomembna je bila. Vedno je bilo pripravljeno služiti.

Podobno smo tudi mi orodje v Božjih rokah. Če imamo srce na pravem mestu, se ne pritožujemo, da je naloga, ki nam je dodeljena, nevredna naših sposobnosti. Hvaležno služimo, kjer se nas zaprosi. Če to delamo, nas Gospod lahko uporabi na načine, ki presega naše razumevanje, da dovršimo njegovo delo.

Naj zaključim z besedami navdihnjenega sporočila predsednika Ezre Tafta Bensona izpred enaindvajsetih let: »Ponos je velik kamen spotike v Sionu. Notranjo posodo moramo očistiti tako, da premagamo ponos.²² Podvreči se moramo 'očarljivostim Svetega Duha' odložiti ponosno 'človeško naravo', postati 'sveti preko odkupne daritve Gospoda Kristusa' in postati 'kot otrok, podložni, krotki in ponižni'. Bog želi imeti ponižno ljudstvo. [...] Blagor tem, ki so ponižni, ne da bi bili primorani postati ponižni.'²³ Odločimo se, da bomo ponižni. To zmoremo. Vem, da zmoremo²⁴.«

Moji ljubi bratje, sledimo vzoru našega Odrešenika in začnimo služiti, namesto da iščemo hvalo in čast ljudi. Molim, da bomo v svojem srcu prepoznali in izkoreninili nepravilni ponos in da ga bomo nadomestili s pravičnostjo, pobožnostjo, vero, ljubeznijo, potrpežljivostjo [in] krotkostjo²⁵. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. Conference Report, apr. 1989, str. 3-7; ali *Ensign*, maj 1989, str. 4-7.
2. 3 Ne 11:7.
3. Al 29:9.
4. Gl. 2 Tes 1:4.
5. Gl. Al 26.
6. Gl. Mt 22:36-40.
7. Gl. Al 31:21.
8. Gl. NaZ 76:25.
9. Prg 13:10.
10. 1 Pt 5:5.
11. Mor 7:44.
12. 1 Kor 1:27.
13. Gl. NaZ 1:19.
14. Gl. Moses 1:10.
15. Mt 19:26.
16. Gl. Moses 4:1-2.
17. Gl. NaZ 107:3.
18. Gl. Jn 8:28-29.
19. Gl. Jn 17:4.
20. Gl. NaZ 121:34-37.
21. Gl. NaZ 12:8.
22. Gl. Al 6:2-4; Mt 23:25-26.
23. Moz 3:19; gl. tudi Al 13:28. V Conference Report, apr. 1989, str. 7; ali *Ensign*, maj 1989, str. 7.
24. V Conference Report, apr. 1989, str. 6; ali *Ensign*, maj 1989, str. 6-7.
25. Gl. 1 Tim 6:11.

SLUŽITE Z DUHOM

PRESEDNIK HENRY B. EYRING
prvi svetovalec v Prvem predsedstvu

Naredimo vse, kar je potrebno, da nas bo lahko spremljal Sveti Duh, potem pa pojdimo neustrašno naprej, da bomo prejeli moč, da bomo naredili vse, za kar nas bo Gospod poklical.

Hvaležen sem za priložnost, da sem z vami, ki vas je Bog počastil, da imate njegovo duhovništvo. Poklicani smo bili, da božansko moč uporabimo za služenje otrokom nebeškega Očeta. To, kako dobro bomo izpolnjevali to obveznost, bo imelo večne posledice za tiste, katerim smo poklicani služiti, za nas in še nerojene rodove.

S spoštovanjem se spominjam dveh duhovniških bratov, ki sta bila vredna, da ju je pri delu, na katerega ju je Gospod poklical, spremljal Božji Duh. Sama sta obnovljeni evangelij našla v Ameriki. Bila sta Gospodova služabnika, ki sta o tem evangeliju najprej govorila mojima prednikoma.

Ena od teh prednikov je bilo dekle, ki je živelo na majhni kmetiji v Švici. Drugi pa je bil fant, sirota, ki se je iz Nemčije priselil v Združene države in živel v St. Louisu v Misuriju. Oba sta duhovniškega brata slišala pričevati o obnovljenem evangeliju; dekle ob ognjišču njenega majhnega doma v Švici, fant pa, ko je sedel na balkonu najemniške sobe v Ameriki. Po Duhu sta vedela, da je sporočilo, ki sta jima ga starešini posredovala, izpričevalo resnico.

Fant in dekle sta se odločila, da se bosta krstila. Prvič sta se srečala leta kasneje, ko sta hodila po prašni poti na stotine kilometrov daleč proti gorovju zahodne Amerike. Ko sta hodila, sta se pogovarjala o čudežnem blagoslovu: da sta ju Božja služabnika med vsemi ljudmi na svetu našla. In še več, da sta vedela, da njuno sporočilo izpričuje resnico.

Zaljubila sta se in se poročila. Zaradi pričevanja Duha, ki sta ga začutila, ko sta slišala besede duhovniških bratov pod vplivom Svetega Duha, sta se z duhovniško močjo pečatila za večnost. Sem eden med deset tisoči potomcev tistega fanta in dekleta, ki hvalijo ime dveh duhovniških bratov, ki sta, ko sta se povzpela na hrib v Švici in govorila na tistem srečanju v St. Louisu, s seboj prinesla vpliv Božjega Duha.

To srečno zgodbo in na milijone tej podobnih pripovedujejo po svetu in jih bodo še veliko rodov. Za nekatere bo zgodba o mladem hišnem učitelju, ki je izrekel besede, ki so v vašem dedku vzbudile željo, da se vrne v Cerkev. Za druge so to tolažilne besede in blagoslov patriarha, ki so vašo mamo spodbujale, ko jo je tragedija skoraj premagala.

Te zgodbe bodo imele skupno témo. Ta bo o moči duhovniškega brata, da služi in blagoslavlja, povečičan z močjo Svetega Duha. Moje nocojšnje sporočilo je torej naslednje: Naredimo vse, kar je potrebno, da nas bo lahko spremljal Sveti Duh, potem pa pojdimo neustrašno naprej, da bomo prejeli moč, da bomo naredili vse, za kar nas bo Gospod poklical. Ta rast v moč za služenje bo nemara prišla počasi, nemara z majhnimi koraki, ki jih težko opazite, vendar bo prišla.

Nocoj bom naštel nekaj predlogov za to, da boste v svojih duhovniških poklicih vredni, da vas spremlja Sveti Duh. Potem bom navedel nekaj primerov duhovniškega služenja, v katerih boste videli, da so se vaše sposobnosti služenja z vplivom Duha okrepile.

Vemo, da smo s potrditvijo v Cerkev dobili dar Svetega Duha. Toda vodstvo Svetega Duha, dokazovanja le-tega v našem življenju in služenju od nas zahteva, da življenje spravimo v red, da ga bomo vredni.

Duhovne darove razvijamo tako, da spolnujemo zapovedi in poskušamo živeti brez greha. To zahteva vero v Jezusa Kristusa, da se pokesamo in smo zaradi odkupne daritve očiščeni. Kot duhovniški voditelji torej ne smemo nikoli zamuditi priložnosti, da srčno sodelujemo pri obljubi, dani na vsakem zakramentnem sestanku za člane obnovljene Cerkve, da bomo voljni prevzeti ime Božjega Sina in se ga vselej spominjati in izpolnjevati njegove zapovedi, ki nam jih je dal, zato da nas bo vselej spremljal njegov Duh.¹

Prav kakor moramo biti čisti greha, da bi nas spremljal Duh, moramo biti pred Bogom dovolj ponižni, da bomo prepoznali, da moramo to narediti. Učenci vstalega Odrešenika so to ponižnost dokazali, kot je zapisano v Mormonovi knjigi.

Odrešenik naj bi jih kmalu zapustil. Pokleknilo so na zemljo, da bi molili. Takole piše: »In molili so za to, kar so si najbolj želeli; in želeli so, da bi jim bil dan Sveti Duh.«² Krstili so se tako, kot ste se vi. Zapis pravi, da so bili v odgovor na svojo prošnjo navdani s Svetim Duhom in z ognjem.

Odrešenik je molil naglas, da se je Očetu zahvalil, ker je dal Svetega Duha tistim, ki jih je izvolil zaradi njihove vere vanj. Potem pa je Odrešenik molil za duhovni blagoslov za tiste, ki so služili. Gospod je Očeta prosil: »Prosim te, da bi dal Svetega Duha vsem, ki bodo verjeli v njihove besede.«³

Kot Odrešenikovi ponižni služabniki bi morali moliti, da bomo mi, ko bomo služili, in tisti, katerim služimo, deležni navdiha Svetega Duha. Ponižna molitev k nebeškemu Očetu z globoko vero v Jezusa Kristusa je bistvena pri tem, da postanemo vredni Svetega Duha.

Ponižnost in vero, ki prinašata duhovne darove, poglobljamo z branjem, preučevanjem in razmišljanjem o svetih spisih. Vsi smo te besede že slišali. Vendar morda vsak dan preberemo nekaj vrstic oziroma strani svetih spisov in upamo, da bo dovolj.

Vendar branje, preučevanje in razmišljanje ni isto. Besede beremo in morda se nam porodi zamisel. Preučujemo in odkrivamo vzorce in povezave različnih odlomkov. Ko pa razmišljamo, po Duhu prejemamo razodetja. Pri meni je to premišljevanje razmišljanje in molitev po branju in pozornem preučevanju svetih spisov.

Predsednik Joseph F. Smith mi je dal zgled, kako lahko premišljevanje pritegne Božjo luč. Zapisan je v 138. razdelku Nauka in zavez. Prebral in preučeval je veliko odlomkov in poskušal razumeti, kako bodo vplivi Odrešenikove odkupne daritve dosegli tiste, ki so umrli, ne da bi kdaj slišali Gospodovo sporočilo. Rekel je, da so se mu, ko je razmišljal o tem, kar je bilo zapisano, odprle oči razumevanja in se je nanj spustil Gospodov Duh in videl je množice umrlih, tako majhne kot velike.⁴

Kesanje, molitev in premišljevanje o svetih spisih so bistveni del tega, da smo vredni darov Duha pri duhovniškem služenju. Ko se bomo odzvali z vero, da bomo vztrajali v svojem poklicu s Svetim Duhom, da nam bo pomagal, bomo imeli več moči za služenje.

Predsednik Monson je rekel takole: »Kaj pomeni povečati [svoj] poklic? To pomeni, da mu dajemo dostojanstvo [...], da ga povečamo in okrepimo, da skozenj posije nebeška luč, da jo vidijo ljudje. In kako človek poklic poveča? Preprosto tako, da v njem služi.«⁵

Predlagal bom dvoje služenj, na katera smo vsi poklicani. Če jih boste izvrševali pod vplivom Duha, boste vi in drugi videli, da ste okrepili in povečali svojo moč za služenje.

Prvič, kot njegov predstavnik učite in pričujte drugim namesto njega. Gospod je v ta poklic za služenje vključil najmlajše in najmanj izkušene Aronove duhovnike. Potem ko je opisal duhovniške dolžnosti v Aronovem duhovništvu, je rekel, da niti učitelji niti diakoni nimajo polnomočja za krščevanje, blagoslavljanje zakramenta in polaganje rok.

Vendar naj svarijo, pojasnjujejo, opominjajo in učijo in vabijo vse, naj pridejo h Kristusu.⁶

Ta teden bo nekje na svetu predsednik zbora diakona prosil, naj na njihov sestanek povabi nekega člana zbora, ki ga še nikoli prej niso videli. Trinajstletni predsednik verjetno ne bo uporabil besed »posvari«, »pojasni« in »uči«, ko bo odposlal fanta s povabilom. Vendar to Gospod pričakuje od diakonov, ki so zadolženi za reševanje.

Diakonu, ki prejme ta poziv, obljubljam troje. Prvič, ko boste molili za pomoč, vam bo Duh pomiril strahove. Drugič, presenečeni boste, da boste vedeli, kaj reči, ko boste prišli k njemu domov in ko boste hodili do cerkve. To, kar boste rekli, se vam bo morda zdelo neumno. Toda čutili boste, da so vam bile besede dane v trenutku, ko ste jih potrebovali. In tretjič, čutili boste, da Gospod, ki vas je preko vašega predsednika poklical, odobrava vaše ravnanje ne glede na izid.

Ne morem vam obljubiti, kakšen bo končni uspeh, kajti vsak človek se svobodno odloča, kako se bo odzval Božjemu služabniku. Toda diakon, s katerim ste govorili za Gospoda, se bo spomnil, da ste prišli k njemu. Poznal sem fanta, sedaj je že mož in v Cerkvi še vedno ni dejaven, ki je svojemu dedku povedal o takšnem obisku pred dvajsetimi leti. In tudi imenoval je diakona, ki je prišel. Dedek me je prosil, naj poiščem in se zahvalim diakonu, ki je bil poklican, da kliče, opominja in uči. V življenju tega dečka je bil to le en dan, toda dedek in Gospod se spominjata besed, ki jih je deček izrekel z navdihom, pa tudi njegovega imena.

Vse nas, mlade in stare, ki smo poklicani, da govorimo na sestanku v Gospodovem imenu, rotim, da preženemo dvom vase in občutke nezadostnosti. Ni nam treba uporabljati prefinjenih besed ali izražati globokih misli. Zadostovale bodo preproste besede pričevanja. Duh vam bo dal besede, ki jih boste povedali, in jih bo ponesel v srce ponižnih ljudi, ki iščejo Božjo resnico. Če bomo še naprej poskušali govoriti za Gospoda, bomo nekega dne presenečeni spoznali, da smo, da bi blagoslovili druge, svarili, opominjali, učili in klicali s pomočjo Duha, daleč preko moči, ki jo imamo mi sami.

Gospod nas bo poleg tega, da nas je pozval, naj učimo, prosil, naj podpiramo tiste, ki so v stiski. To je še eno duhovniško služenje, kjer bomo čutili, da vpliv Duha povečuje našo moč za služenje. Ugotovili boste, da ste bolj sposobni prepoznati bolečino in skrb z obrazov ljudi. V mislih se vam bodo porajala imena in videli boste obraze ljudi vašega zbora in čutili, da so v stiski.

Škofje to občutijo ponoči in vsakič, ko sedijo na podiju in opazujejo oddelčne člane oziroma razmišljajo o tistih, ki jih ni tam. To se jim zgodi, ko se znajdejo v bližini bolnišnice ali doma ostarelih. Večkrat sem ob prihodu v prostor slišal besede: »Vedel sem, da boš prišel!«

Ni nam treba skrbeti, ali bomo znali povedati ali narediti prav, ko bomo prišli tja. Božja ljubezen in Sveti Duh bosta dovolj. Ko sem bil še fant me je bilo strah, da ne bom vedel, kaj naj naredim oziroma rečem, da bom pomagal ljudem v stiski.

Nekoč sem bil v bolnišnici pri postelji mojega očeta, ko se je zdelo, da umira. Zaslišal sem razburjenost med medicinskimi sestrami na hodniku. Nenadoma je v sobo vstopil predsednik Spencer W. Kimball in se usedel na stol na drugi strani postelje. Pomislil sem: »Sedaj imam priložnosti opazovati in prisluhniti mojstru v obiskovanju tistih, ki so v bolečini in ki trpijo.«

Predsednik Kimball je izrekel nekaj pozdravnih besed, očeta vprašal, če je prejel duhovniški blagoslov in prerok se je, potem ko mu je oče pritrtil, spet usedel. Čakal sem na prikaz veččin tolažbe, za katere sem menil, da jih nimam, da pa jih zelo potrebujem. Potem ko sem ju morda kakih pet ali deset minut opazoval, kako sta se le tiho nasmihala drug drugemu, je predsednik Kimball vstal in rekel: »Henry, mislim, da bom šel, preden te preveč utrudiva.«

Pomislil sem, da lekcije nisem dojel, a sem jo kasneje. Po tistem pogovoru z očetom, potem ko je dovolj okreval, da je šel domov, je pogovor nanesel na obisk predsednika Kimballa. Oče je tiho rekel: »Od vseh obiskov, ki sem jih imel, mi je njegov najbolj povzdignil duha.«

Predsedniku Kimballu ni bilo treba izreči veliko tolažilnih besed, vsaj da bi jih jaz slišal. Potolažil je z Gospodovim Duhom kot s svojim spremljevalcem. Sedaj vem, da je ponazarjal lekcijo, ki jo je učil predsednik Monson: »Kako človek poveleča poklic? Preprosto tako, da izvaja služenje, ki ga vključuje.«

To drži, bodisi, da smo poklicani, da evangelij učimo po Duhu ali da se s Svetim Duhom odpravimo k tistim s klecavimi koleno in rokami, ki so povešene. Okrepili bomo duhovniško služenje, blagoslovili ljudi in nebeška luč bo prisotna.

Nebeška luč bo tam za nas in tudi za tiste, katerim služimo. Morda bomo utrujeni. Naše in družinske težave bodo nemara večje. Vendar za tiste, ki služijo pod vplivom Duha, obstaja blagoslov spodbude.

Predsednik George Q. Cannon je bil v letih duhovniškega služenja deležen velike žalosti, nasprotja in preizkušenj. Prav tako je čutil ob sebi Svetega Duha, ki ga je spremljal v težkih časih in težkem služenju. Sledi njegovo zagotovilo nam v duhovniškem služenju, v Cerkvi in naših družinah. Ko sem v svojem duhovniškem služenju občutil Duha, je bila ta obljuba pristna.

»Kadar koli naše misli zagrne tema, lahko vemo, da nas ni obsedel Božji Duh. [...] Ko nas navdaja Božji Duh, smo ne glede na okoliščine navdani z radostjo, mirom in srečo, kajti to je duh veselja in sreče. Gospod nam je dal dar Svetega Duha. Privilegirani smo, da imamo Svetega Duha, ki biva z nami, da bomo od jutra do večera in od večera do jutra radostni, da bomo imeli luč in razodetje.«⁷

Podimo pozorni na blagoslov sreče in radosti, ki bo prišel, ko ga bomo potrebovali v težkih časih, ko bomo v duhovništvu zvesto služili.

Pričujem, da nas je Bog poklical po prerokbi. To je prava Cerkev Jezusa Kristusa, obnovljena preko preroka Josepha Smitha. Bog živi in sliši vse naše molitve. Jezus je vstali Kristus in naš Odrešenik. Da je to res, lahko veste z močjo Svetega Duha, ki bo prišel k vam v vašem služenju. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. NaZ 20:77.
2. 3 Ne 19:9.
3. 3 Ne 19:21.
4. Gl. NaZ 138:11.
5. Predsednik Thomas S. Monson, Priesthood Power, *Ensign*, nov. 1999, str. 49.
6. Gl. NaZ 20:58-59.
7. Collected Discourses, 4. knjiga, George Q. Cannon, 26. avg., 1894.

TRI VRSTE ODLOČITEV

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON
predsednik Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni

*Vsak od nas je na Zemljo prišel z orodjem, ki je potrebno,
da se bomo pravilno odločali.*

Moji dragi duhovniški bratje, nocoj iskreno molim, da bom lahko deležen pomoči nebeškega Očeta, ko vam bom govoril o stvareh, za katere čutim, da vam jih moram povedati.

Nedavno sem razmišljal o odločitvah in njihovih posledicah. Skoraj ne mine ura, da se nam ne bi bilo treba za kaj odločiti. Nekatere odločitve so vsakdanje, nekatere imajo daljnosežne učinke. Nekatere ne bodo, če gledamo z vidika večnosti, spremenile nič, druge pa bodo spremenile vse.

Ko sem razmišljal o različnih vidikih odločitev, sem jih razvrstil v tri skupine: Prvič, *pravica* do odločitve, drugič, *odgovornost* za odločitev, in tretjič, *posledice* odločitve. To imenujem tri stopnje odločitve.

Najprej bi omenil *pravico* do odločitve. Nebeškemu Očetu sem zelo hvaležen, da nam je dal svobodno voljo oziroma pravico do odločanja. Predsednik David O. McKay, deveti predsednik Cerkve, je rekel: »Največje Božje darilo človeku je poleg življenja pravica, da to življenje vodimo.«¹

Vemo, da smo imeli svobodno voljo, preden je obstajal ta svet, in da nam jo je Lucifer poskušal odvzeti. Ni zaupal v načelo svobodne volje v nas in je zagovarjal prisilno odrešitev. Vztrajal je, da z njegovim načrtom ne bo nihče izgubljen, toda ni uvidel - morda mu je bilo vseeno - da poleg tega, nihče ne bi bil modrejši, močnejši, sočutnejši ali bolj hvaležen, če bi sledili njegovemu načrtu.

Mi, ki smo se odločili za Odrešenikov načrt, smo vedeli, da se bomo podali na tvegano, težko potovanje, kajti delamo posvetne stvari, grešimo in se opotekamo, kar nas oddaljuje od Očeta. Toda Prvorojeni po Duhu se je ponudil kot žrtev, da bo odkupil grehe vseh. Z nepojmljivim trpljenjem je postal veliki Odkupitelj, Odrešenik vsega človeštva, in tako omogočil, da se bomo lahko uspešno vrnili k Očetu.

Prerok Nefi nam pove: »Zatorej so ljudje po mesu svobodni; in dano jim je vse, kar je potrebno človeku. In svobodno lahko izbirajo prostost in večno življenje preko velikega Posrednika vseh ljudi oziroma izberejo ujetništvo in smrt po ujetništvu in moči hudiča; kajti prizadeva si, da bi bili vsi ljudje nesrečni, kakor je sam.«²

Bratje, v kakršnih koli okoliščinah se že znajdemo, bomo vselej imeli *pravico* do odločanja. S *pravico* do odločitve pride *odgovornost* do odločanja. Ne moremo biti nevtralni. Srednje poti ni. Gospod to ve. Lucifer to ve. Dokler bomo živeli na tej Zemlji, Lucifer in njegova vojska ne bosta nikdar opustila upanja, da bi se polastila duš.

Nebeški Oče nas ni poslal na večno potovanje, ne da bi prej priskrbel sredstva, s katerimi bi lahko od njega prejeli vodstvo, ki bi nam pomagalo, da bi se na koncu življenja varno vrnili k njemu. Govorim o molitvi. Govorim tudi o mirnem, tihem glasu, ki je v nas, in nisem spregledal svetih spisov, ki so jih napisali pomorščaki, ki so uspešno prepluli morja, ki jih moramo prepluti tudi mi.

Vsak od nas je na Zemljo prišel z orodjem, ki je potrebno, da se bomo pravilno odločali. Prerok Moroni nam pove: »Kristusov Duh je dan vsakomur, da bi prepoznal dobro od zla.«³

Obdajajo nas - včasih tudi bombardirajo - nasprotnikova sporočila. Nekaj jih poslušajte - nedvomno so vam znana: »Saj je samo tokrat! Ne skrbi, nihče ne bo vedel! S kajenjem ali s pitjem, z jemanjem drog lahko prenehaš kadar koli. To delajo vsi, zato ne more biti tako slabo.« Laži je neskončno.

Čeprav se bomo na potovanju srečali z razcepi in zavoji, si ne moremo privoščiti obvoza, s katerega se morda ne bomo nikoli vrnili. Lucifer, tisti spretni lovec na podgane, igra svojo veselo melodijo in nič hudega sluteče izvablja proč od izbrane varne poti, proč od ljubečih staršev in varnosti Gospodovih nauk. Ne išče le tako imenovanih človeških izvržencev, temveč vse nas, vključno z Božjimi Izvoljenimi. Kralj David je poslušal, omahoval in nato sledil ter padel. Enako je v zgodnjem obdobju storil Kajin in kasneje Juda Iškarjot. Njegovi načini so prekanjeni, njegove žrtve številne.

O njem v Drugi Nefijevi knjigi beremo: »In druge bo pomiril in jih zazibal v meseno varnost.⁴ Druge odpelje z laskanjem in jim govori, da pekla ni, [...] dokler jih ne zgrabi s svojimi strašnimi verigami, od koder ni rešitve.«⁵ »In tako hudič goljufa njihove duše in jih oprezno vodi proč v pekel.«⁶

Kako naj se odločimo, ko se soočamo s pomembnimi odločitvami, ko smo pred pomembno odločitvijo? Ali podležemo obljubam trenutnih užitkov? Nagonom in strastem? Pritisku vrstnikov? Ne bodimo tako omahljivi, kot je Alica v znani pripovedki Lewisa Carrolla *Alica v čudežni deželi*. Spomnite se, kako pride do križpotja, kjer sta pred njo dve poti in vsaka gre v svojo smer. Alica sreča mačko režalko in jo vpraša: »Po kateri poti naj grem?« Mačka odgovori: »To je odvisno od tega, kam želiš iti. Če ne veš, kam želiš, ni važno, po kateri poti greš.«

V nasprotju z Alico vsi vemo, kam želimo, in pomembno je, kam gremo, kajti z izbiro poti si izberemo tudi cilj. Ves čas se moramo odločati. Da bi se odločali modro, moramo za to, da rečemo »ne« in da rečemo »da«, imeti pogum. Usoda je odvisna od odločitev.

Prosim vas, da se sedaj tukaj odločite, da ne boste šli s poti, ki nas bo pripeljala do našega cilja - večnega življenja z nebeškim Očetom. Ob poti te ravne in prave poti so drugi cilji: misijonarsko služenje, tempeljska poroka, dejavnosti v Cerkvi, preučevanje svetih spisov, molitev in tempeljsko delo. Nešteto je vrednih ciljev, ki jih lahko dosežemo, ko gremo skozi življenje. Če jih želimo izpolniti, se moramo obvezati.

Bratje, nazadnje bom govoril o *posledicah* odločitve. Vse naše odločitve prinašajo posledice. Nekatere nimajo nič z večno odrešitvijo, druge pa vse.

To, da ste oblečeni v zeleno ali modro majico, dolgoročno nima nobenega pomena. Toda to, da se odločite, da na računalniku pritisnete na gumb, ki vas bo pripeljala do pornografije, v življenju spremeni vse. S tem bi naredili en korak z ravne, varne poti. Če vas prijatelj sili k pitju alkohola ali v drogo in temu pritisku podležete, ste skrenili s poti, na katero se morda ne boste več vrnili. Bratje, ne glede na to, ali smo dvanajstletni diakoni ali zreli veliki duhovniki, smo dovzetni za te vplive. Oči, srce in odločenost osredotočimo na tisti cilj, ki je večni in vreden kakršne koli cene, ki jo bomo ne glede na našo žrtev morali plačati, da bi ga dosegli.

Nobena skušnjava, pritisk ali vaba nas ne bo premamila, če se ji ne bomo pustili. Če se bomo odločili napak, ne moremo kriviti nikogar drugega kot sebe. Predsednik Brigham Young je nekoč

izrazil to resnico, s katero se je poistovetil. Rekel je: »Če bo brat Brigham šel po napačni poti in ne bo mogel v nebeško kraljestvo, ne bo kriv noben drug kot brat Brigham. Sem edino bitje v nebesih, na Zemlji ali v peklu, ki ga lahko krivite.« Nadaljeval je: »To velja tudi za vse svete iz poslednjih dni. Odrešitev je osebno delo.«⁷

Apostol Pavel nam je zagotovil: »Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati.«⁸

Vsi smo se že kdaj narobe odločili. Če teh odločitev še nismo popravili, vam zagotavljam, da obstaja način, kako to lahko naredite. Postopek se imenuje kesanje. Prosim vas, da popravite napake. Odrešenik je umrl, zato da bi nam omogočil ta blagoslovljeni dar. Čeprav pot ni lahka, je obljuba resnična: »Če so vaši grehi rdeči kakor škrlat, bodo beli kakor sneg.«⁹ Odrešenik je rekel, da se grehov nič več ne spominja.¹⁰ Ne ogrozite svojega večnega življenja. Prej ko se boste vrnili na pot, po tem ko ste grešil, prej boste našli sladki mir in radost, ki prideta zaradi čudeža odpuščanja.

Bratje, imate plemenito rojstno pravico. Vaš cilj je večno življenje v Očetovem kraljestvu. Takega cilja ni moč doseči z enim veličastnim poskusom, temveč je to posledica pravičnega življenja, skupek modrih odločitev, doslednost namena. Kot z vsem drugim, kar je res vrednega, nagrada večnega življenja zahteva trud.

V svetih spisih jasno piše: »Skrbite torej, da boste delali, kakor vam je zapovedal GOSPOD, vaš Bog! Ne odstopajte ne na desno ne na levo! Hodite povsem po poti, ki vam jo je zapovedal Gospod, vaš Bog!«¹¹

Na koncu, bi vam rad povedal primer nekoga, ki se je zgodaj v življenju odločil, kakšni bodo njegovi cilji. Govorim o bratu Claytonu M. Christensenu, članu Cerkve, ki je profesor poslovne ekonomije na poslovni šoli na Univerzi Harvard.

Ko je bil brat Christensen star šestnajst let, se je med drugim odločil, da se ob nedeljah ne bo športno udeleževal. Leta kasneje, ko je hodil na Univerzo Oxford v Angliji, je igral center za košarkarsko moštvo. Tisto leto so bili neporaženi in napredovali so na britansko košarkarsko prvenstvo, kar je enakovredno ameriškemu košarkarskemu prvenstvu NCAA.

Na prvenstvu so dokaj lahko zmagovali in prišli do polfinala. Takrat je brat Christensen pogledal na urnik in na svojo grozo ugotovil, da naj bi se finalna tekma odvijala na nedeljo. S soigralci se je zelo trudil, da bi prišli tako daleč in igral je center v prvi postavi. Po nasvet se je obrnil na trenerja. Trener je bil neusmiljen in je bratu Christensenu rekel, da od njega pričakuje, da bo igral.

Vendar se je pred finalom odvijal polfinale. Na žalost si je rezervni center izpahnil ramo, zaradi česar je bil pritisk na brata Christensena še večji. Šel je v hotelsko sobo in pokleknil ter nebeškega Očeta prosil, če bi bilo v redu, da bi le tokrat igral na nedeljo. Rekel je, da je preden je zaključil s molitvijo, prejel odgovor: »Clayton, za kaj me pravzaprav sploh prosiš? Odgovor poznaš.«

Šel je do trenerja in mu rekel, kako žal mu je, da ne bo mogel igrati v finalu. Medtem ko je moštvo igralo brez njega, je šel v krajevni oddelek na nedeljske sestanke. Molil je za njihov uspeh. Zmagali so.

Do tiste usodne, težke odločitve je prišlo pred več kot tridesetimi leti. Brat Christensen je rekel, da je čez čas spoznal, da je to bila ena najpomembnejših odločitev v njegovem življenju. Tako lahko bi bilo reči: »Veš, na splošno je čaščenje nedelje prava zapoved, toda v mojih olajševalnih okoliščinah je v redu, če tega samo enkrat ne naredim. Toda rekel je, da se je v življenju stalno pojavljala vrsta olajševalnih okoliščin in da je le tistikrat moral prestopiti črto. Ko se je naslednjič nekaj pojavilo, kar je bilo zahtevno in zelo pomembno, je bilo dosti lažje prestopiti to črto. Lekcija, ki se jo je naučil, je, da je lažje spolnjevati zapovedi sto odstotno kot pa osemindeset odstotno.¹²

Moji dragi bratje, da bi bili neizmerno hvaležni za *pravico* do odločitve, sprejeli *odgovornost* zanjo in se vselej zavedali njenih *posledic*. Kot duhovniki združeni v eno, smo lahko vredni vpliva nebeškega Očeta, če se bomo pazljivo in pravilno odločali. Vključeni smo v delo Gospoda Jezusa Kristusa. Prav kakor starodavni smo se tudi mi odzvali na njegov klic. On nam je zaupal nalogo. V resnem nalogi naj bomo čisti, ker smo Gospodove posode, bomo uspeli¹³. Moja sveta in ponižna molitev je, da bi bilo tako. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. *Gospel Ideals*, 1953, str. 299.

2. 2 Ne 2:27.

3. Mor 7:16.

4. 2 Ne 28:21.

5. 2 Ne 28:22.

6. 2 Ne 28:21.

7. *Discourses of Brigham Young*, str. 390.

8. 1 Kor 10:13.

9. Iz 1:18.

10. Gl. NaZ 58:42.

11. 5 Mz 5:32-33.

12. Clayton M. Christensen, duhovna prireditelj na Univerzi Brigham Younga v Idahu, 8. jun. 2004.

13. Iz 52:11.

Nedeljski dopoldanski del

ZAUPAJTE V BOGA, NATO POJDITE IN NAREDITE

PREDSEDNIK HENRY B. EYRING
prvi svetovalec v Prvem predsedstvu

*Svoje zaupanje mu izkažete s tem, ko poslušate z namenom,
da bi se učili, se pokesali in na to šli in naredili to,
za kar vas prosi.*

Moji dragi bratje in sestre, v čast mi je, da vas to nedeljo lahko nagovorim. Ponižen sem zaradi naloge, da govorim milijonom svetih iz poslednjih dni in našim prijateljem po svetu. Ko sem se pripravil na to sveto priložnost, sem molil in razmišljal, da bi izvedel, kakšne so vaše potrebe in kakšno sporočilo Gospod želi, da ga posredujem.

Vaše potrebe so velike in različne. Vsak od vas je edinstveni Božji otrok. Bog vas pozna vsakega posebej. Pošilja sporočila spodbude, opomina in vodstva, ki odgovarjajo vam in vašim potrebam.

Da bi ugotovil, kaj Bog želi, da dodam tej konferenci, sem v svetih spisih in v prejšnjih konferencah prebral sporočila njegovih služabnikov. Ko sem prebral besede Alma, velikega Gospodovega služabnika iz Mormonove knjige, sem prejel odgovor na molitev: »O, da bi bil angel in bi se mi izpolnila srčna želja, da bi šel in govoril z Božjo trobento, z glasom, ki bi pretresel zemljo, in klical vse narode h kesanju! Da, vsaki duši bi razglašal, kakor z glasom groma, kesanje in načrt odkupitve, da bi se pokesali in prišli k Bogu, da bi več ne bilo potrtosti po vsem obličju Zemlje. A glej, človek sem in v svoji želji grešim; kajti moral bi se zadovoljiti s tem, kar mi je Gospod dodelil.«¹

In nato sem v Almovem razmišljanju našel vodstvo, za katerega sem molil: »Kajti glejte, Gospod da vsem narodom, glede na njihovo narodnost in jezik, da se poučuje njegovo besedo, da, v modrosti, vse, kar se mu zdi primerno, da bi imeli; zato vidimo, da Gospod svetuje v modrosti, glede nato, kar je pravično in resnično.«²

Ko sem prebral to sporočilo Božjega služabnika, je moja naloga postala jasna. Bog svojim otrokom pošilja sporočila in pooblaščne sle. Jaz naj bi utrdil zaupanje v Boga in njegove služabnike toliko, da bomo šli in spolnjevali njegove zapovedi. To želi, ker nas ima rad in si želi, da bi bili srečni. In ve, da pomanjkanje vere vanj prinaša žalost.

To pomanjkanje zaupanja je otrokom nebeškega Očeta prineslo žalost že pred stvaritvijo sveta. Zaradi Božjih razodetij preroku Josephu Smithu vemo, da je mnogo naših bratov in sester v predzemeljskem obstoju zavrnilo načrt, ki sta ga za življenje na Zemlji predstavila nebeški Oče in njegov najstarejši Sin Jahve.

Vseh razlogov za Luciferjev neverjetni uspeh v spodbujanju tistega upora ne poznamo. Toda en razlog je jasen. Tisti, ki so izgubili blagoslov, da bi prišli na Zemljo, niso dovolj zaupali v Boga, da bi se večni bedi izognili.

Žalostni vzorec pomanjkanja zaupanja v Boga traja že od stvaritve. Zelo bom previden, ko bom podal primere iz življenja Božjih otrok, ker ne poznam zadosti razlogov za njihovo pomanjkanje

vere, ker ni bila dovolj velika, da bi mu zaupali. Veliko vas je preučevalo njihove težavne življenjske trenutke.

Jona, na primer, ni le zavrnil Gospodovega sporočila, da bi šel v Ninive, temveč je šel celo v drugo smer. Naamán ni mogel zaupati navodilu Gospodovega preroka, naj se umije v reki in Gospodu dovoli, da ga ozdravi gobavosti, ker je čutil, da je nekaj tako enostavnega pod njegovim dostojanstvom.

Odrešenik je Petra poklical, naj zapusti varnost čolna in po vodi pride do njega. Ko beremo to poročilo, sočustvujemo z njim in vidimo svoje lastne potrebe po večjem zaupanju v Gospoda: »Ob četrtni nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim. Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: Prikazen je.' Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!' Peter mu je odgovoril in rekel: Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.' On mu je dejal: Pridi!' In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: Gospod, reši me!' Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: Malovernež, zakaj si podvomil?'«³

Zaradi dejstva, da je Peter kasneje dovolj zaupal v Gospoda, da je zvesto služil vse do Petrove mučeniške smrti, smo lahko opogumljeni. Mladi Nefi iz Mormonove knjige v nas vzbudi željo, da bomo razvili zaupanje v Gospoda in spolnjevali njegove zapovedi, ne glede na to, kako težke se nam zdijo.

Nefi se je soočal z nevarnostjo in verjetno smrtjo, ko je izrekel te besede zaupanja, ki jih mi lahko in moramo vztrajno čutiti v svojem srcu: »Šel bom in storil, kar je Gospod zapovedal, kajti vem, da Gospod človeškim otrokom ne da nobene zapovedi, ne da bi jim pripravil pot, da lahko izvršijo, kar jim zapove.«⁴

To zaupanje pride iz poznavanja Boga. Zaradi veličastnih dogodkov obnove evangelija bolj kot vsi ljudje na Zemlji čutimo mir, ki ga Gospod ponuja svojemu ljudstvu z besedami: »Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog.«⁵ Moje srce je polno hvaležnosti za to, kar je Bog razodel o sebi, zato da mu lahko zaupamo.

Zame se je to začelo leta 1820 z nekim fantom v gozdu na kmetiji v državi New York. Fant, Joseph Smith ml. je šel v gozd do odmaknjenega kraja. Pokleknil je k molitvi s popolnim zaupanjem, da bo Bog odgovoril na njegovo prošnjo, da bi vedel, kaj naj naredi, da bo očiščen in odrešen zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa.

Vsakič, ko preberem ta zapis, se moje zaupanje v Boga in njegove služabnike poveča: »Natanko nad svojo glavo sem zagledal snop svetlobe, ki je bil svetlejši od sonca, ki se je počasi spuščal, dokler me ni obsijal. Tisti hip sem bil rešen sovražnika, ki me je zvezal. Potem ko se je svetloba spustila name, sem zagledal dve osebi, katerih sijaja in slave ni moč opisati, ki sta stali nad menoj v zraku. Eden od njiju mi je spregovoril, me poklical po imenu in rekel, pokazujoč na drugega: »To je moj ljubljeni Sin. Prisluhni mu!«⁶

Oče nam je razodel, da živi, da je Jezus Kristus njegov ljubljeni Sin in da nas ima tako rad, da je tega Sina poslal, da reši nas, ki smo njegovi otroci. In ker imam pričevanje, da je tega neukega fanta poklical kot apostola in preroka, zaupam njegovim današnjim apostolom in prerokom ter tistim, ki jih pokličejo, da služijo Bogu.

To zaupanje je blagoslovilo mene in mojo družino. Pred leti sem slišal predsednika Ezra Taft Bensonova govoriti na konferenci, kot je ta. Svetoval nam je, naj naredimo vse, kar lahko, da poravnamo dolgove, in naj se ne zadolžujemo. Omenil je hipoteke. Rekel je, da morda to ni mogoče, toda najboljše bi bilo, če bi odplačali vso hipoteko.

Po sestanku sem se obrnil k ženi in vprašal: »Misliš, da to lahko narediva?« Sprva tega nisva mogla. Potem pa sem se proti večeru spomnil posesti, ki sva jo imela v drugi zvezni državi. Leta sva se trudila, da bi jo prodala, toda brez uspeha. Ker pa sva zaupala Bogu in nekaj besedam, ki jih je v svojem govoru izrekel njegov služabnik, sva v ponedeljek zjutraj poklicala moškega v San Francisco, ki je imel na seznamu prodaje najino posest. Poklical sem ga nekaj tednov pred tem in takrat je rekel: »Že leta se nihče ni zanimal za vašo posest.«

Toda v ponedeljek po konferenci sem zaslišal odgovor, ki mi do danes krepi zaupanje v Boga in njegove služabnike. Rekel je: »Presenečen sem, da ste me poklicali. Danes je k nam prišel moški, ki je spraševal, če bi lahko kupil vašo posest.« Vprašal sem: »Koliko je ponudil?« Bilo je nekaj dolarjev več, kot je znašala najina hipoteka.

Nekdo bi lahko rekel, da je bilo to le naključje. Toda odplačala sva hipoteko. Moja družina še vedno posluša besede iz prerokovega sporočila, ki bi lahko bile poslane, da nam povedo, kaj naj naredimo, da bomo našli varnost in mir, ki nam ga želi dati Bog.

Takšno zaupanje v Boga lahko blagoslovi tako skupnosti kot družine. Odraščal sem v mestecu v New Jerseyju. Naša veja je imela manj kot dvajset članov, ki so redno prihajali v cerkev. Med njimi je bila starejša, zelo ponižna spreobrnjenka v Cerkvi. Bila je priseljenka, ki je govorila z močnim norveškim naglasom. V svoji družini je bila edina članica Cerkve in edina članica v mestu, v katerem je živela.

Gospod jo je po mojem Očetu, ki je bil predsednik veje, poklical za predsednico Društva za pomoč veje. Ni imela priročnika, kjer bi pisalo, kaj naj naredi. V bližini, kjer je živela, ni bilo nobenega drugega člana Cerkve. Vedela je le, da Gospod skrbi za tiste, ki potrebujejo pomoč, in poznala nekaj besed iz mota Društva za pomoč: »Dobrotljivost nikoli ne mine.«

To je bilo v času velike gospodarske krize. Na tisoče jih je izgubilo službo in jih bilo brezdomcev. Ker je čutila, da ima nalogo, ki jo je prejela od Gospoda, je sosede prosila za stara oblačila. Oblačila je oprala, jih zlikala in jih dala v kartonaste škatle ter jih postavila na teraso. Ko so moški brez denarja potrebovali oblačila in njene sosede spraševali za pomoč, so rekli: »Pojdite do hiše na koncu ulice. Tam živi mormonka, ki vam bo dala, kar potrebujete.«

Gospod ni vodil tega mesta, je pa del njega spremenil na bolje. Poklical je ženičko, ki mu je dovolj zaupala, da je poizvedela, kaj želi, da naredi, in je šla in to naredila. Zaradi zaupanja v Gospoda je lahko v tem mestu pomagala na stotine otrokom nebeškega Očeta, ki so potrebovali pomoč.

To isto zaupanje v Boga lahko blagoslovi narode. Spoznal sem, da lahko zaupamo v Boga, da bo izpolnil obljubo, ki jo je dal Almu: »Kajti glejte, Gospod da vsem narodom, glede na njihovo narodnost in jezik, da se poučuje njegovo besedo, da, v modrosti, vse, kar se mu zdi primerno, da bi imeli.«⁷

Bog narodom ne vlada, vendar zanje skrbi. On lahko in tudi postavlja ljudi na vplivne položaje, ki hočejo tisto, kar je najboljše za ljudi, in ki zaupajo v Gospoda. To sem videl, ko sem potoval po

svetu. V mestu z več kot desetimi milijoni ljudi sem govoril na tisoče svetim iz poslednjih dni, ki so se zbrali na konferenci. Odvijala se je v veliki športni dvorani.

Pred začetkom sestanka sem opazil postavnega mladega moškega, ki je sedel v prvi vrsti. Obkrožali so ga moški, ki so bili kakor on, oblečeni bolje kot večina tistih okrog njih. Generalno osebnost Cerkve v bližini sem vprašal, kdo so ti moške. Zašepetal je, da je to župan mesta in njegovo osebje.

Ko sem šel do avta, sem bil presenečen, ko sem videl župana, obdanega s svojim osebjem, ki čaka, da bi me pozdravil. Stopil je naprej, iztegnil roko in rekel: »Hvaležen sem, ker ste prišli v naše mesto in našo državo. Hvaležen sem za to, kar delate, da krepite svoje ljudi. S takšnimi ljudmi in družinami bi lahko ustvarili složnost in blaginjo, ki ju želimo za naše ljudi.«

V tistem trenutku sem vedel, da je bil eden poštenih v srcu, ki ga je Bog med njegovimi ljudmi postavil na položaj. Smo majhna skupnost med državljani tega velikega mesta. Župan je vedel nekaj malega o našem nauku in poznal nekaj naših ljudi. Toda Gospod mu je poslal sporočilo, da bodo sveti iz poslednjih dni, pod zavezo, da bodo zaupali v Gospoda in njegove pooblaščne služabnike, postali luč njegovemu ljudstvu.⁸

Poznam Božje služabnike, ki bodo govorili na tej konferenci. Bog jih je poklical, naj posredujejo sporočila njegovim otrokom. Gospod je o njih rekel, da kar je rekel, je rekel in se ne opravičuje, in čeprav bosta nebesa in Zemlja prešla, njegova beseda ne bo, temveč se bo vse izpolnilo, najsi po njegovem glasu ali po glasu svojih služabnikov⁹.

Svoje zaupanje mu izkažete s tem, ko poslušate z namenom, da bi se učili, se pokesali in na to šli in naredili to, za kar vas prosi. Če Bogu dovolj zaupate, da poslušate njegovo sporočilo v vsakem govoru, pesmi in molitvi na tej konferenci, boste to našli. In če boste nato šli in naredili tisto, za kar vas je prosil, se bo vaše zaupanje vanj okrepilo in čez čas boste globoko ganjeni zaradi hvaležnosti, ko boste spoznali, da vam zaupa.

Pričujem, da Bog govori po svojih izbranih služabnikih v Cerkvi Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni. Thomas S. Monson je Božji prerok. Nebeški Oče in njegov Sin Jezus Kristus živita in nas imata rada. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Al 29:1-3.

2. Al 29:8.

3. Mt 14:25-31.

4. 1 Ne 3:7.

5. Ps 46:10.

6. Gl. Joseph Smith - History 1:16-17.

7. Al 29:8.

8. Gl. 2 Krn 36:22-23; Ezr 1:1-3; Iz 45:1, 13.

9. Gl. NaZ 1:38.

OČISTIMO NOTRANJOST TEMPLJA

PRESEDNIK BOYD K. PACKER
predsednik zbora dvanajstih apostolov

Radodarnost, prijaznost in Božja milostljivost niso nikjer očitnejši kot v ksanju.

Ta generalna konferenca je bila sklicana v času, ko je tolikšna zmeda in velika nevarnost, da se naši mladi sprašujejo, po kateri poti naj hodijo. Ker smo bili preko razodetij posvarjeni, da bo tako, je bilo prerokom in apostolom vedno pokazano, kaj naj storijo.

Gospod je preroku Josephu Smithu razodel, da bo vsak lahko govoril v imenu Boga Gospoda, in sicer Odrešenika sveta.¹ Z obnovo ključev je duhovniško polnomočje, ki ga prejmejo dedki, očetje in sinovi, prisotno v vsakem domu.

Pred petnajstimi leti, ko je v svetu vladal nemir, sta Prvo predsedstvo in zbor dvanajstih apostolov izdala razglas »Družina: razglas svetu«², peti razglas v zgodovini Cerkve. Glede na pojasnilo v svetih spisih se ga opredeljuje kot razodetje, vodič, ki bi članom koristil, če bi ga brali in udejanjali.

Del razglaša pravi: »Prvo predsedstvo in svet dvanajstih apostolov Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni svečano razglašamo, da je zakonsko zvezo med možem in ženo posvetil Bog in da je družina osrednji del Stvarnikovega načrta za večno usodo njegovih otrok.«

Bogovi so šli na Zemljo, da bi ustvarili človeka po svoji lastni podobi, da bi ga ustvarili po podobi Bogov, moškega in ženske. In Bogovi so rekli, da jih bodo blagoslovili. Povzročili bodo, da bodo plodni in da se bodo množili in napolnili Zemljo in si jo podvrgli.³

Ta zapoved ni bila nikoli razveljavljena. Preizkusili jih bodo, da bodo videli, ali bodo spolnjevali vse, kar jim bo Gospod Bog zapovedal.⁴ Mišljeno je, da bi bili srečni, kajti »ljudje so, da bi imeli radost«⁵. Lehi je učil, da so ljudje svobodni in morajo biti »svobodni, [...] da delujejo sami in ne da se deluje nanje, razen glede na kaznovanje po postavi na veliki in zadnji dan«⁶.

Stari pregovor: »Gospod glasuje zame, Lucifer pa glasuje proti meni, vendar je *moj* glas tisti, ki šteje,« opisuje doktrinarno gotovost, da je naša svobodna volja močnejša od nasprotnikove volje. Svobodna volja je dragocena. Lahko se ji nespametno, slepo odrečemo, vendar nam ne more biti odvzeta s silo.

Obstaja tudi prastari izgovor: »Hudič me je v to prisilil!« Nikakor! Lahko vas prevara in zavede, nima pa moči, da bi vas ali kogar koli prisilil v prestopke oziroma da bi vas tam zadržal.

To, da nam je zaupana moč ustvarjanja življenja, s seboj prinaša največje radosti in najnevarnejše skušnjave. Dar življenja na Zemlji in zmožnost, da ustvarimo druga življenja, je božanski blagoslov. Zaradi pravičnega udejanjanja te moči in nikakor drugače bomo prišli bližje Očetu v nebesih in izkusili polnost radosti. Ta moč ni postranski del načrta sreče. Je ključni del - zelo ključni!

Če bomo to moč uporabili, kot to zahtevajo večni zakoni, ali zavrnili njen božanski namen, bo za vedno vplivalo na to, kaj bomo postali. »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?«⁷

Zelo osvobajajoče je, ko se človek po svoji lastni volji odloči, da bo poslušen Očetu in Bogu in mu to pripravljenost izrazi v molitvi. Če smo poslušni, lahko te moči uživamo v poročni zavezi. Iz našega izvira življenja bodo prišli otroci, naša družina. Ljubezen med možem in ženo je lahko trajna in prinaša izpolnitev ter zadovoljstvo vse dni našega življenja. Če nekdo teh blagoslov ne bo prejel v tem življenju, je obljubljeno, da jih bo prejel v prihodnjem svetu.

Čista ljubezen predstavlja, da so le po dani obljubi večne zvestobe, zakonitem in veljavnem obredu, in kar je idealno, po tempeljski uredbi pečatenja, za popolno izražanje ljubezni proste tiste moči, ki ustvarjajo življenje. To je lahko le med moškim in žensko, možem in ženo, s tistim, ki je naš družabnik za večno. Evangelij je glede tega zelo jasen. Svobodno lahko prezremo zapovedi, toda ko razodetja govorijo tako odkrito, kot je »ne«, potem je bolje, da to upoštevamo.

Nasprotnik zavida vsem, ki imajo moč, da ustvarijo življenje. Satan življenja ne more ustvariti; tega ni zmožen. »Prizadeva si, da bi bili vsi ljudje nesrečni, kakor je sam.«⁸ Prizadeva si uničiti pravično uporabo moči, ki dajejo življenje, tako da vas zapeljuje v nemoralne odnose.

Gospod je izraz »je podobno« uporabil, da je ustvaril predstavo, ki bi jo njegovi privrženci lahko razumeli, kot je: »Nebeško kraljestvo je [...] podobno trgovcu.«⁹ »Nebeško kraljestvo [je] podobno mreži.«¹⁰ »Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu na njivi.«¹¹

Danes je uničujoči vpliv pornografije podoben kugi, ki se v svetu hitro širi in okuži enega tu in drugega tam ter neusmiljeno poskuša napasti vsak dom, najpogosteje preko moža in očeta. Učinek te kuge je na žalost pogosto duhovno usoden. Lucifer si prizadeva uničiti »veliki načrt odkupitve«,¹² »veliki načrt sreče«¹³. Pornografija bo vedno odvrčala Kristusovega Duha in bo prekinila sporazumevanje med nebeškim Očetom in njegovimi otroki ter uničila nežni odnos med možem in ženo.

Duhovništvo ima popolno moč. Zaščiti vas lahko pred kugo pornografije - in to je kuga - če podležete njenemu vplivu. Duhovništvo lahko poslušnemu pokaže, kako naj odpravi navado in celo zasvojenost. Duhovniki imajo to polnomočje in bi ga morali uporabiti, da bi pregnali zle vplive.

Dajemo znak za preplah in člane Cerkve svarimo, naj se prebudijo in dojamejo, kaj se dogaja. Starši, bodite čuječi, vedno pozorni, da ta hudobija ne bo ogrozila vaše družine. Učimo o merilu moralnega obnašanja, ki nas bo zaščitilo pred številnimi Satanovimi nadomestki oziroma ponaredki za zakonsko zvezo. Razumeti morate, da je vsakršno prepričevanje, da stopite v kakršen koli odnos, ki ni v skladu z evangelijskimi načeli, napačno. V Mormonovi knjigi izvemo, da »hudobija ni bila nikoli sreča«¹⁴.

Nekateri menijo, da so bili ustvarjeni taki in da ne morejo premagati tega, kar menijo, da so prirojena nagnjenja do nečistega in nenaravnega. Nikakor! Zakaj bi nebeški Oče to komu naredil? Pomnite, on je naš Oče.

Pavel je obljubil, da »Bog [...] ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati«¹⁵. Če hočete, lahko odpravite nagnjenja in premagate zasvojenost ter prenehate s tem, kar ni vredno nobenega člana Cerkve. Alma je posvaril, da moramo nenehno paziti in moliti¹⁶.

Izaija je posvaril: »Gorje njim, ki hudemu pravijo dobro, dobremu pa húdo, ki temo delajo za luč, luč pa za temo, ki grenko delajo za sladko, sladko pa za grenko!«¹⁷

Pred leti sem obiskal šolo v mestu Albuquerque. Učiteljica mi je povedala o fantu, ki je v razred prinesel mucka. Kot si lahko predstavljate je to premotilo vse. Rekla mu je, naj mucka drži pred drugimi otroki. Kar dobro je šlo, dokler ni eden od otrok vprašal: »Ali je mucek ali mucka?« Učiteljica, ki se ni hotela spustiti v ta pogovor, je rekla: »Saj ni važno! Saj je samo mucek!« Oni pa so vztrajali. Končno je eden od otrok rekel: »Vem, kako lahko izvemo.« Vedoč, da se temu ne bo mogla izogniti, je vprašala: »Kako?« Učenec pa je odgovoril: »Lahko glasujemo!«

Morda nas ta zgodba spravi v smeh, toda če ne bomo pozorni, med nami obstajajo tisti, ki ne le, da dopuščajo, ampak tudi zagovarjajo glasovanje, da bi spremenili zakone, ki bi legalizirali nemoralnost, kot bi glasovanje nekako spremenil namene Božjih zakonov in lastnosti. Nemogoče bi bilo uveljaviti zakon proti naravi. Na primer, ali mislite, da bi glasovanje za ukinitve zakona težnosti prineslo kaj dobrega?

Obstajajo tako moralni kot fizični zakoni, ki so bili nepreklicno odrejeni v nebesih pred nastankom tega sveta¹⁸, ki ne morejo biti spremenjeni. Zgodovina vedno znova dokazuje, da moralna merila ne morejo biti spremenjena ne z bojem ne z glasovanjem. Uzakoniti to, kar je v osnovi napačno oziroma zlo, ne bo preprečilo bolečine in kazni, ki bosta sledili tako zagotovo kot pride noč za dnevom.

Navkljub temu nasprotovanju smo odločeni, da bomo vztrajali. Držali se bomo načel in zakonov ter evangelijskih uredb. Če se jih napačno razume, bodisi nevede ali namerno, naj bo tako. Ne moremo jih spremeniti; ne bomo jih spremenili. Če smo neposlušni Božjim zakonom, hitro izgubimo pot. Če ne zaščitimo družine in zanjo ne skrbimo, morajo naša civilizacija in naše svoboščine propasti. Gospod je dejal, da ga veže obljuba, če delamo, kar reče, če pa ne delamo, kar reče, obljube nimamo.¹⁹

Vsaka duša, utesnjena v ječi greha, krivde oziroma izprijenosti, ima ključ od vrat. Ključ ima napis »kesanje«. Če ta ključ znate uporabljati, vas nasprotnik ne more držati. Dvojno načelo kesanja in odpuščanja v moči presega strašno moč skušnjavca. Če vas veže nagnjenje oziroma zasvojenost, ki je neprimerna, morate s škodljivim obnašanjem prenehati. Angeli vam bodo pomagali²⁰ in duhovniški voditelji vas bodo vodili skozi te težke čase.

Radodarnost, prijaznost in Božja milostljivost niso nikjer očitnejši kot v kesanju. Ali razumete dovršeno očiščujočo moč odkupne daritve, ki jo je izvršil Božji Sin, naš Odrešenik in Odkupitelj? Rekel je, da je on, Bog, vse to prenašal za vse, da ne bi trpeli, če se bodo pokesali.²¹ Odrešenik je s tem božanskim dejanjem ljubezni plačal kazen za naše grehe, da je nam ne bi bilo treba plačati. Za tiste, ki si to resnično želijo, obstaja pot nazaj. Kesanje je podobno pralnemu prašku. Celo trdovratni madeži greha bodo šli ven.

Duhovniki nosijo s seboj zdravilo, ki odpravi strašne podobe pornografije in odplavi krivdo. Duhovništvo ima moč, da odklene vpliv nagnjenj, in sicer da osvobodi od zasvojenosti, kakor koli težko pritiska. Zdravi lahko brazgotine preteklih napak.

V vseh razodetjih ne poznam lepših in bolj tolažilnih besed kot so naslednje, ko Gospod pravi da nam je, ko se pokesamo svojih grehov, odpuščeno in da se grehov nič več ne spominja²². Včasih je najtežji del kesanja, potem ko smo greh priznali in plačali kazen, ta, da odpustimo sebi. Vedeti morate, da odpuščanje pomeni odpuščanje. »Kolikokrat se bo moje ljudstvo pokesalo, tolikokrat jim bom odpustil njihove prestopke proti meni.«²³

Predsednik Joseph Fielding Smith je povedal o skesani ženski, ki se je mučila, da bi našla pot iz zelo nemoralnega življenja. Vprašala ga je, kaj naj naredi. Odgovoril ji je, naj mu iz Stare zaveze prebere zgodbo o Lotu in njegovi ženi, ki se je spremenila v solnat steber²⁴. Potem jo je vprašal: »Kaj se lahko iz teh verzov naučiš!« Odgovorila je: »Gospod bo pokončal hudobne.« »Ne to,« je predsednik Smith odvrnil skesani ženski. »Lekcija zate je 'Ne oziraj se nazaj!'«

Morda je dokaj čudno, da je najpreprostejša in najučinkovitejša zaščita in zdravljenje pornografije oziroma katerega koli nečistega dejanj, ta, da to prezremo in se temu izognemo. Izbrišite vse nevredne misli, ki se vam poskušajo zakoreniniti v glavi. Ko se enkrat odločite, da boste ostali čisti, uveljavljate svobodno voljo, ki vam jo je dal Bog. Potem pa se, kot je svetoval predsednik Smith, »ne ozirajte nazaj«!

Obljubljam vam, da vas in vašo družino čakata mir in sreča. Končni cilj vseh dejavnosti v Cerkvi je, da so mož in žena in njuni otroci doma srečni.

OPOMBE

1. Gl. NaZ 1:20-21.
2. Družina: razglas svetu.
3. Gl. Abraham 4:27-28.
4. Gl. Abraham 3:25.
5. 2 Ne 2:25.
6. 2 Ne 2:26.
7. 1 Kor 3:16.
8. 2 Ne 2:27.
9. Mt 13:45.
10. Mt 13:47.
11. Mt 13:44.
12. JakK 6:8; Al 34:31.
13. Al 42:8.
14. Al 41:10.
15. 1 Kor 10:13.
16. Al 13:28.
17. Iz 5:20.
18. Gl. NaZ 130:20.
19. Gl. NaZ 82:10.
20. Gl. 2 Ne 32:3.
21. Gl. NaZ 19:16.
22. Gl. NaZ 58:42.
23. Moz 26:30.
24. Gl. 1 Mz 19:26.

SVETI DUH IN RAZODETJE

STAREŠINA JAY E. JENSEN
član predsedstva prvega zbora sedemdeseterih

Sveti Duh je tretji član božanstva in skupaj z Očetom in Sinom pozna vse stvari.

Kot mladi starešina sem bil na misijonu že eno leto in ko sem bral svete spise in besede apostolov poslednjih dni o razodetju in Svetem Duhu, me je doletelo prebujenje; nisem imel lastnega pričevanja, zlasti ne o Očetu in Sinu. Na misijon sem šel, živeč na izposojeni luči mojih čudovitih staršev. Ne da bi kdaj dvomil v njihove besede, nikdar nisem pomislil, da bi iskal svoje lastno duhovno pričevanje. Neke februarske noči v San Antoniu v Teksasu leta 1962 sem spoznal, da bom to moral spoznati sam. V najinem majhnem stanovanju sem poiskal prostor, kjer sem na glas tiho molil in prosil: »Nebeški Oče, ali obstajaš? Moram vedeti!«

Nekoliko kasneje tistega večera sem prvič v življenju sam spoznal, da Bog in Jezus res obstajata. Glasu nisem slišal z ušesi, niti nisem nebeškega bitja videl. Spoznal sem na enak način, kakor ste nemara spoznali tudi vi - kar je z nepopisnim darom Svetega Duha (gl. NaZ 121:26) in z duhom razodetja (gl. NaZ 8:1-2), ki mi je v mislih spregovoril z mirom (gl. NaZ 6:23) in v srcu s potrditvijo (gl. Al 58:11).

Ta izkušnja mi je potrdila Almov nasvet, naj se »[prebudimo] in [predramimo] svoje sposobnosti, da [bomo] preizkusili [njegove] besede« (Al 32:27). Te besede, oziroma seme, so zrastle v drevesa, resnično ogromna drevesa pričevanja. Postopek se nadaljuje z več poizkusi z besedo, zaradi česar je še več dreves pričevanja, sedaj je že pravi gozd, ki je osnovan na razodetju preko in s Svetim Duhom.

Ko je Odrešenik prišel v Ameriko, je poklical dvanajst učencev. Eno od sporočil njim in ljudem je bilo o Svetem Duhu. Potem ko jih je Odrešenik učil, je odšel in obljubil, da se bo naslednji dan vrnil. Ljudje so vso noč delali, da bi zbrali čim več ljudi, da bi ga poslušali.

Učenci so ljudi zbrali v dvanajst skupin, da bi jih učili o tem, kar jih je učil Odrešenik. Najpomembnejši njihov nauk je bil o Svetem Duhu (gl. 3 Ne 11-18). Ljudje so nato poklekli in molili. Njihova srčna želja je bila, da bi dobili Svetega Duha (gl. 3 Ne 19:8-9).

Odrešenik se jim je prikazal in poudaril pomembnost Svetega Duha ko je molil k Očetu: »Oče, zahvaljujem se ti, da si dal Svetega Duha tem, ki sem jih izvolil. Oče, prosim te, da bi dal Svetega Duha vsem, ki bodo verjeli v njihove besede.« (3 Ne 19:20-21)

Na podlagi tega dogodka v Mormonovi knjigi bolje razumem, zakaj je predsednik Wilford Woodruff rekel, »da je dar Svetega Duha največji dar, ki ga lahko prejme človek. [...] Ne dobijo ga samo moški, niti ne samo apostoli ali preroki; pripada vsakemu zvestemu moškemu in ženski in vsakemu otroku, ki je dovolj star, da prejme Kristusov evangelij.« (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, str. 49)

Sveti Duh je tretji član božanstva in skupaj z Očetom in Sinom pozna vse stvari (gl. NaZ 35:19; 42:17). Ima več pomembnih vlog, med katerimi je tudi poučevanje in pričevanje o Očetu in Sinu (gl.

3 Ne 28:11). Druge vloge so, da razodeva resnico o vseh stvareh (Moroni 10:5) in nas vodi k temu, da delamo dobro (gl. NaZ 11:12).

Predsednik Monson je vzor pomembne vloge tega, da smo vodeni, da delamo dobro. Sledi Odrešenikovemu vzoru, ki je »hodil [...] iz kraja v kraj ter delal dobra dela« (Apd 10:38). Uči nas pomembnost tega, da ne prezremo duhovnih namigov Svetega Duha, da nekoga obiščemo in mu pomagamo in rešimo enega samega.

Toda včasih ni na voljo nikogar, kakor je Predsednik Monson, nobenega hišnega učitelja, nobene skrbne sestre, ki bi v stiski pomagal. V takšnih situacijah sem tolažbo in vodstvo našel v Tolažniku, ki je še ena vloga Svetega Duha (gl. NaZ 36:2).

Najin vnuk Quinton se je rodil z več napakami in živel tri tedne manj od enega leta, v tem času pa je bil kar naprej v bolnici. Tistikrat sva s sestro Jensen živela v Argentini. Resnično sva hotela biti tam z najinimi otroki, da bi jih tolažila in tolažbo prejela od njih. To je bil najin vnuk, ki sva ga imela rada in sva hotela biti v njegovi bližini. Lahko sva le molila, to pa sva počela goreče!

S sestro Jensen sva potovala po misijonu, ko sva prejela obvestilo, da je Quinton umrl. Stala sva v predverju stavbe za bogoslužje in drug drugega objela ter tolažila. Pričujem vam, da nama je Sveti Duh dal zagotovilo, mir, ki presega vsakršno razumevanje in ostaja do današnjega dne (gl. Flp 4:7). Bila sva tudi priča neizrekljivemu daru Svetega Duha v življenju najinega sina in snahe ter njenih otrok, ki do današnjega dne o tistem času govorijo s tolikšno vero, mirom in tolažbo.

Ta isti dar razodetja je vplival na moje pričevanje o Mormonovi knjigi. Vedno znova sem jo bral, jo preučeval, preiskoval in se z njo gostil. Sveti Duh mi je razodel njeno resnico in božanskost.

Predsednik Gordon B. Hinckley je Mormonovo knjigo imenoval enega od štirih bistvenih vogelnih kamnov Cerkve, drugi pa so prvo videnje Josepha Smitha, duhovniška obnova in seveda pričevanje o Jezusu Kristusu, glavnem vogelnem kamnu (gl. Ef 1:19:21). »Ti štirje od Boga dani darovi,« je pojasnil, »so trdni vogelni kamni, ki so sidro Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednji dni kakor tudi pričevanja posameznikov in prepričanj njenih članov« (*Ensign*, feb. 2004, str. 4-7).

Ti štirje od Boga dani darovi so postali sidra moje vere in pričevanja, vsakega pa mi je z razodetjem potrdil Sveti Duh. Vendar bi se za nekaj minut rad osredotočil na dva od teh darov vogelnih kamnov - na prvo videnje in Mormonovo knjigo. Pomembno je, da se vsak začne v družinskem vzdušju, kjer so se otroci rodili dobrim staršem in so jih dobro poučevali (gl. 1 Ne 1:1). Dogodki v življenju Lehija in Josepha Smitha so si podobni (gl. 1 Ne 1 in Joseph Smith - History 1):

- Vsak ima posebno potrebo. Lehi naj bi sebe in družino rešil iz Jeruzalema pred neizbežno pogubo, Joseph Smith pa je hotel vedeti, katera cerkev je prava.
- Oba molita.
- Oba imata videnje o Očetu in Sinu.
- Oba dobita knjigo.
- Oba pridigata.
- Oba prejmeta razodetje od Svetega Duha in v videnjih in sanjah.
- Nazadnje jima grozijo hudobneži. Lehi z družino pobegne in preživi. Joseph umre mučeniške smrti.

Ali se je mar čuditi, da misijonarji prosijo iskrene iskalce resnice, naj Mormonovo knjigo začnejo preučevati v prvem poglavju Nefijeve knjige? Ta knjiga je *prežeta* z Gospodovim Duhom. V teh

prvih poglavjih je jasno sporočilo, da razodetje in Sveti Duh nista dana le prerokom, temveč tudi očetom in materam in otrokom.

Sporočilo o razodetju in Svetem Duhu se pojavlja v vsej Mormonovi knjigi. Te resnice prerok Joseph Smith povzame takole: »Odvzemite Mormonovo knjigo in razodetja in kaj ostane od naše vere? Nimamo je.« (History of the Church, 2:52) Kot svetim iz poslednjih dni nam naša pričevanja o Mormonovi knjigi, ki nam jih daje razodetje, zatrjujejo, da so ta vera in njeni nauki pravi (gl. Mormonova knjiga, *Uvod*, 8. in 9. odstavek).

Stvari Duha so svete in jih je težko izraziti. Kakor Amon izjavljamo: »Glej, povem ti, da ne morem povedati najmanjšega dela tega, kar občutim.« (Al 26:16) Vendar pričujem, da Sveti Duh obstaja in da je pričevalec, razodevalec, tolažnik, vodič in nebeški učitelj.

Ponižno pričujem, da ta prava in živa Cerkev, ta vera, stoji na teh štirih vogelnih kamnih. Pričujem, da je Jezus Kristus resnično glavni vogelni kamen (gl Ef 2:19-21). Predsednik Thomas S. Monson je Gospodov prerok in teh petnajst mož, ki sedijo za mano, so preroki, vidci, apostoli in razodevalci. Imajo sveto duhovništvo in ključne kraljestva. Rad jih imam, jih spoštujem in podpiram v imenu Jezusa Kristusa, amen.

BODI VERNIM ZGLED

SESTRA MARY N. COOK
prva svetovalka v generalnem predsedstvu Mladenk

*Kličem vam, da bodite »vernim zgled« v dveh načelih,
potrebni za odrešitev - »v veri in čistosti«.*

Pred kratkim se nam je v družini rodila mala Ruby. Ko sem se zazrla v njen ljubki obraz, sem se čudila spoznanju, da je, preden je prišla na Zemljo, živela v navzočnosti nebeškega Očeta. Sprejela je njegov veliki načrt sreče¹ in se odločila, da bo sledila Bogu in Odrešeniku Jezusu Kristusu. Zaradi te odločitve ji je bilo dovoljeno priti na Zemljo, da izkusi to življenje in napreduje v večno življenje. Ruby je z dušo, združeno s telesom, stopila v čas učenja, kjer se bo lahko dokazala, odločila, da bo sledila Odrešeniku in se pripravila, da bo vredna večnega življenja.

Ruby je na Zemljo prišla čista, vendar se bo, ker je to del načrta, soočala s preizkušnjami in skušnjavami ter delala napake. Vendar ji bo zaradi Odrešenikove odkupne daritve lahko odpuščeno, prejela bo polnost radosti in bo spet čista - pripravljena živeti v navzočnosti nebeškega Očeta.

Nekaj ur po njenem rojstvu sem imela privilegij, da sem tega dragocenega otroka držala v rokah. Njeni mami sem rekla: »Ruby moramo naučiti, kako bo krepostna ženska, čista in dragocena, kot navaja njeno ime.«²

Njena mami je odgovorila: »Začela bom danes!« Kaj bo njena mami naredila, da bo »začela danes«? Kako lahko mi kot starši, stari starši in voditelji začnemo in svoje otroke, naše mlade, obdržimo na poti v večno življenje? Biti moramo »vernim zgled«³.

Prerok Brigham Young je rekel: »Nikoli ne dovolimo, da bi naredili nekaj, kar ne bi hoteli videti, da delajo naši otroci. Dati bi jim morali zgled, katerega bi hoteli, da ga posnemajo.«⁴ Vsak od nas lahko »začne danes« tako, da je dober zgled.

Danes bi vas rada povabila, da bi bili »vernim zgled v veri in čistosti«⁵, v dveh načelih, potrebnih za odrešitev. Bodite vernim zgled v veri. Dejavno utrjujte svojo vero in pričevanje o Jezusu Kristusu in se tako pripravite, da boste otrokom pričevali z besedo in zgledom.

Dovolite, da vam povem o čudoviti mami, katere življenje je bilo zgled vere. Ko je bil prerok Joseph Smith še deček, se je o veri v Boga poučil od svoje mame Lucy Mack Smith. Lucy je odgovore iskala s preučevanjem svetih spisov in tudi Joseph je prevzel navado, da se je tako kot mama po vodstvo zatekal k Svetemu pismu.⁶

Lucy je reševala tudi družinske težave, tako da se je v molitvi zatekala h Gospodu po pomoč. Ko je nekega dne v družini prišlo do razprtije zaradi vere, je Lucy rekla, da je šla v bližnji gozdček z lepimi drevesi divjih višenj in molila h Gospodu.⁷

Prav tako je z veliko vere molila, ko se je sama soočila z zdravstvenimi težavami, ko je Joseph zaradi vnetja kostnega mozga skoraj ostal brez noge in ko je Josephova sestra Sophronia zaradi tifusa skoraj umrla. Lucy je o Sophronijini bolezni napisala: »Strmela sem v svojega otroka ... z

možem sva se prijala za roke in se pri postelji spustila na kolena ter svojo žalost in prošnje izlila v Božja ušesa.«⁸ Sophronia je preživela. Prepričana sem, da so bili Lucyjini otroci pogosto priča njenim vernim molitvam in prejetim odgovorom na te molitve.

Lucy je molila v veri za vodstvo in tudi Joseph je šel v gozdček, kjer je molil z vero in Gospoda prosil za odgovor prav kakor njegova mama. Kot Lucy moramo tudi mi svojim otrokom in mladim pokazati, kako naj okrepijo vero in pričevanje o Jezusu Kristusu, tako da s preučevanjem svetih spisov in molitvijo sami in z njimi okrepimo svojo.

Za razliko od Lucy pa smo danes blagoslovljeni, da imamo več kot le Sveto pismo. Imamo svete spise poslednjih dni in besede prerokov poslednjih dni, ki nas varno vodijo⁹ na poti v večno življenje. V Mormonovi knjigi izvemo o tistih na poti, ki so se nenehno trdno držali droga iz železa¹⁰, ki je »Božja beseda«¹¹. V današnjem svetu, polnem skušnjav, je to, da se trdno držimo droga¹², lahko izziv, ker nas Satan prekanjeno poskuša odvreči stran od Božjih poti. Če se bomo z eno roko držali droga, z drugo pa oprijemali sveta, svoje otroke in mlade izpostavljam nevarnosti, da se bodo na poti izgubili. Če s svojim zgledom ustvarjamo zmedo, potem, povedano z Jakobovimi besedami, izgubimo »zaupanje svojih otrok zavoljo [naših] slabih zgledov«¹³.

Starši, stari starši in voditelji, vaše sporočilo mora biti jasno. Jasni smo lahko le, če imamo obe roki na drogu in če živimo po veri, ki jo najdemo v svetih spisih in besedah prerokov poslednjih dni. Nemara ne boste vzgajali preroka, kot ga je Lucy, zagotovo pa vzgajate bodoče voditelje in vaša dejanja so ravno tako stvarno povezana z njihovo vero.

Drugič, bodite vernim zgled v čistosti. Edini način, da postanemo čisti, je z Odrešenikovo odkupno daritvijo. Za vsakega od nas se postopek, da postanemo čisti, začne z vero, kesanjem in prvo krstno zavezo.

Starešina Robert D. Hales nam je svetoval, kako naj otrokom pomagamo, da bodo živeli po svoji krstni zavezi. Rekel je: »Učimo, da tisti trenutek, ko pridejo iz vode, stopijo iz sveta in v Božje kraljestvo. Z zavezo privolijo, da bodo spolnjevali njegove zapovedi.«¹⁴ »Zaveze nas močno zavezujejo, da častimo svoje obveze Bogu. Da bi se zavez držali, se moramo odreči dejavnostim in zanimanjem, ki nam preprečujejo, da bi te zaveze spoštovali.«¹⁵

Knjižica *Za moč mladih* je čudovito orodje, ki mladim pomaga, da razumejo to sveto obvezo sklepanja zaveze in blagoslove čistosti, ki pridejo zaradi spolnjevanja zavez. Vsebuje besede prerokov poslednjih dni - železni drog, ki jih bo varno vodil po tesni in ozki poti, jih odvrčal od Satanovih pasti, ki lahko upočasnijo njihov napredek. V tej knjižici boste našli tudi številne blagoslove, ki pridejo zaradi poslušnosti in iskanja tega, kar je krepostno in ljubko¹⁶.

Starši, priskrbite si izvod te knjižice in jo pogosto berite. Sami živite po teh merilih. Z mladimi imejte pomenljive evangelijske pogovore, ki jim bodo pomagali razviti željo, da bodo zase odkrili smisel in pomen teh meril ter po njih živeli.

Merila, ki jih najdemo v delu *Razvedrilo in sredstva obveščanja* ter *Oblačenje in zunanji videz*, lahko predstavljajo velik izziv, ker čedalje bolj nasprotujejo svetovnim merilom.

Po svoji lastni izbiri medijev moramo posnemati to, kar je krepostno in ljubko¹⁷. Poskrbeti moramo za to, da mediji, ki jih sprejmemo v svoj dom, ne oslabijo naše dojemljivosti za Duha, skrhajo odnosov z družino in prijatelji oziroma odkrijejo osebnih prioritet, ki niso v skladu z evangelijskimi načeli. Z zgledom lahko otrokom pomagamo razumeti, da preživljanje vse več časa na spletu,

družabnih medijih, z mobilnimi telefoni, pri igranju video igrice ali gledanju televizije odvrta od ustvarjalnih dejavnosti in dragocenih pogovorov z drugimi.

Prav tako to, kar je krepostno in ljubko¹⁸, posnemamo z oblačenjem in zunanjim videzom. Kot ljudstvo zaveze smo odgovorni, da skrbimo za svoje telo, ga zaščitimo in se primerno oblečemo. Otrokom in mladim moramo pomagati razumeti, da telo cenimo kot tempelj¹⁹ in kot Božji dar. Zgled smo, če ne kupujemo nespodobnih oblačil oziroma ne nosimo oblačil, ki so pretesna, prekratka ali kako drugače razkrivajo.

Tisti, ki spolnjujejo zaveze, si zaradi ljubezni do Boga in njegovih obljubljenih blagoslov prizadevajo, da bi bili vedno in povsod²⁰ poslušni. Ko sva se nekega večera z možem sprehajala, sva naletela na poročni sprejem, ki je potekal zunaj. Tistih ljudi nisva poznala, pa vendar sva takoj zaznala krepost. Njihov izbor glasbe in oblek je bil očarljiv. Nevestina lesketajoča se obleka je bila nedvomno spodobna, kakor tudi obleke njenih svatov. Ta družina se je odločila, da navad sveta ne bo pomešala s svetostjo tistega dne.

Naj sedaj spregovorim čudovitim mladim v Cerkvi. Hvala vam za vaš pravični zgled - prijateljem, učiteljem, voditeljem in družinam! Zavedam se, da ste mnogi od vas v družini edini člani Cerkve. Nemara se tudi cerkvenih sestankov udeležujete sami. Hvala vam za vašo predanost in pravični zgled! Bodite potrpežljivi in pravični. Veliko jih je, ki vam lahko pomagajo. Predsednik Thomas S. Monson je rekel: »In sicer lahko zgledna družina [...] uporabi vso razpoložljivo pomoč, ki jo lahko prejme, od dobrih moških [in žensk], ki jim je zares mar.«²¹

V oddelku in kolu poiščite voditelje in prijatelje, ki so »vernim zgled«²², in se od njih učite. Ko sem bila še dekle, sem prepoznala »zgled(e) vere«²³. Poleg staršev je bila ena od njih teta Carma. Bilo mi je šestnajst let in jasno se spominjam, ko je govorila na kolski predstavitvi meril. Učila je, kako pomembno je, da smo neomadeževani in vredni tempeljske poroke. Njeno pričevanje me je zelo ganilo. Že od majhnega sem opazovala njeno krepostno življenje in vedela sem, da je sovpadalo s tem, kar je učila. Želela sem slediti njenemu zgledu.

Fantje in dekleta, že danes lahko začnete s tem, da boste »vernim zgled«²⁴ v veri in čistosti. Vsak dan utrjujte vero in pričevanje s preučevanjem svetih spisov in molitvijo. Spoštujte krstno zavezo, ki vam bo pomagala, da boste ostali čisti in vredni vodstva Svetega Duha. Danes lahko začnete s tem, da ste zgled drugim.

Nikoli se ne ve, morda boste zgled, ki ga bo nekega dne potrebovala moja mala Ruby. Ruby je sedaj dobro začela na poti v večno življenje. Njena starša skrbita za zgled pravičnosti v domu in vsak dan začeta odločena, da bosta »vernim zgled«²⁵. Upajmo, da bo Ruby uporabila svobodno voljo in se odločila temu slediti.

Hvaležna sem za načrt sreče in pričujem, da je to edini način, da bomo lahko Ruby in vsi mi spet čisti ter živeli večno v navzočnosti nebeškega Očeta. Da bi vsi začeli danes! V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. Abraham 3:22-26.
2. Gl. Prg 31:10.
3. 1 Tim 4:12.
4. V Deseret News, 21. jun. 1871, str. 235.
5. 1 Tim 4:12.
6. Scot Facer Proctor in Maurine Jensen Proctor, *The Revised and Enhanced History of Joseph Smith by His Mother*, 1996, str. 50.
7. Ibid, str. 58.
8. Ibid, str. 69.
9. The Iron Rod, *Hymns*, št. 274.
10. 1 Ne 8:30.
11. 1 Ne 11:25.
12. 1 Ne 8:30.
13. Jak 2:35.
14. Robert D. Hales, *Return*, 2010, str. 60.
15. *Pridigajte moj evangelij*, str. 62.
16. Členi vere 1:13.
17. Ibid.
18. Ibid.
19. Gl. 1 Kor 3:16.
20. Gl. Moz 18:9.
21. Thomas S. Monson, Examples of Righteousness, *Ensign*, maj 2008, str. 65-68.
22. 1 Tim 4:12.
23. Ibid.
24. Ibid.
25. Ibid.

KOMUNIKACIJSKE LINIJE

STAREŠINA DALLIN H. OAKS
član zbora dvanajstih apostolov

*Uporabljati moramo tako zasebno linijo kot duhovniško linijo,
v pravilnem sorazmerju, zato da lahko rastemo,
kar je namen življenja na Zemlji.*

Gospod je svojim otrokom dal dvoje komunikacijskih linij - to, kar bi lahko imenovali zasebna linija in duhovniška linija. Vsi bi morali razumeti in bi jih morali voditi obe bistveni komunikacijski liniji.

Na zasebni liniji molimo neposredno k našemu nebeškemu Očetu, on pa nam odgovarja preko kanalov, ki jih je postavil, brez kakšnega človeškega posrednika. K našemu nebeškemu Očetu molimo v imenu Jezusa Kristusa, on pa nam odgovarja preko svojega Svetega Duha in na druge načine. Poslanstvo Svetega Duha je, da pričuje o Očetu in Sinu (gl. 2 Ne 31:18; 3 Ne 28:11; Jn 15:16), da nas vodi k resnici (gl. Jn 14:26, 16:13) in da nam pokaže vse, kar moramo delati (gl. 2 Ne 32:5). Ta zasebna komunikacijska linija z našim nebeškim Očetom preko njegovega Svetega Duha je vir našega pričevanja o resnici, našega spoznanja in našega osebnega vodstva s strani ljubečega nebeškega Očeta. Je bistvena značilnost njegovega čudovitega evangelijskega načrta, ki vsakemu njegovemu otroku omogoča prejeti pričevanje o njegovi resnici.

Neposredni osebni komunikacijski kanal z našim nebeškim Očetom preko Svetega Duha temelji na osebni vrednosti in je tako pomemben, da nam je zapovedano obnavljati zaveze, tako da vsako nedeljo vzamemo zakrament. Tako smo upravičeni do obljube, da nas lahko vselej spremlja njegov Duh, da nas vodi.

Na tej osebni komunikacijski liniji z Gospodom so naša vera in navade podobne tistim tistih kristjanov, ki vztrajajo, da so človeški posredniki med Bogom in človekom nepotrebni, ker imamo vsi neposredni dostop do Boga po načelu, ki ga je Martin Luther opisoval kot »duhovništvo vseh vernikov«. O tem bom več povedal kasneje.

Zasebna linija je največjega pomena pri osebnih odločitvah in pri vodenju družine. Na žalost nekateri člani Cerkve podcenjujejo potrebo po tej neposredni, zasebni liniji. Ker se nekateri sklicujejo na nedvomno pomembnost preroškega vodstva - duhovniško linijo, ki načeloma deluje zato, da se z njo vodi nebeško komunikacijo o cerkvenih zadevah - si prizadevajo, da bi se duhovniški voditelji odločali namesto njih pri odločitvah, ki bi jih morali sprejeti sami z navdihom preko zasebne linije. Osebnosti odločitve in vodenje družine so prvenstveno zadeve za zasebno linijo.

Čutim, da moram dodati dve drugi svarili, ki bi si ju morali zapomniti v zvezi s to dragoceno zasebno komunikacijsko linijo z našim nebeškim Očetom.

Prvič, zasebna linija v celoti ne deluje brez duhovniške linije. Dar Svetega Duha - sredstvo sporazumevanja Boga s človekom - se podeli z duhovniškim polnomočjem, kakor jo podelijo tisti, ki imajo duhovniške ključe. Ne prejmemo ga zgolj zaradi naše želje ali vere. In pravica do tega, da

nas stalno spremlja ta Duh, mora biti potrjena vsako nedeljo, ko vredni vzamemo zakrament in obnovimo svojo krstno zavezo poslušnosti in služenja.

Podobno se ne moremo zanesljivo sporazumevati po neposredni zasebni liniji, če smo neposlušni ali v neskladju z duhovniško linijo. Gospod je izjavil, da moči nebes ni moč nadzorovati niti z njimi ravnati drugače, kakor po načelih pravičnosti (gl. NaZ 121:36). Na žalost je za ljudi, ki prekršijo Božje zapovedi ali so neposlušni nasvetu svojih duhovniških voditeljev, da izjavijo, da jim je Bog razodel, da jim ni treba spolnjevati nekaterih zapovedi ali upoštevati katerega nasveta. Takšni ljudje lahko prejemajo razodetja oziroma navdih, vendar ne iz tistega vira, za katerega predpostavljajo. Hudič je oče laži in vedno si s svojimi domiselnimi potvorbami prizadeva uničiti Božje delo.

Nasprotno od zasebne linije, na kateri se naš nebeški Oče z nami sporazumeva neposredno po Svetem Duhu, ima duhovniška komunikacijska linija dodatne in nujne posrednike našega Odrešenika Jezusa Kristusa, njegove Cerkve in Božje postavljenih voditeljev.

Jezus Kristus ima zaradi tega, kar je izpolnil s svojim odkupnim žrtvovanjem, moč, da predpiše pogoje, ki jih moramo izpolniti, zato da smo upravičeni do blagoslovov njegove odkupne daritve. Zato imamo zapovedi in uredbe. Zato sklepamo uredbe. Tako smo upravičeni do obljubljenih blagoslovov. Vseh smo deležni zaradi milosti in milostljivosti Izraelovega Svetega »po vsem, kar lahko storimo« (2 Ne. 25:23).

Jezus Kristus je med svojim delovanjem na Zemlji podelil duhovniško polnomočje, ki nosi njegovo ime, in postavil Cerkev, ki prav tako nosi njegovo ime. V tem poslednjem razdobju je bilo njegovo duhovništvo obnovljeno in njegova Cerkev je bila ponovno postavljena preko nebeškega delovanja na preroka Josepha Smitha. To obnovljeno duhovništvo in ta ponovno postavljena Cerkev sta v samem bistvu duhovniške linije.

Duhovniška linija je kanal, preko katerega je Bog v preteklosti govoril svojim otrokom preko svetih spisov. In prav preko te linije govori sedaj preko nauk in nasvetov živih prerokov in apostolov ter drugih navdihnjenih voditeljev. Tako prejemamo potrebne uredbe. Tako prejemamo poklice na služenje v njegovi Cerkvi. Njegova Cerkev je pot in njegovo duhovništvo je moč, preko katere imamo privilegij, da sodelujemo pri tistih vzajemnih dejavnostih, ki so bistvene za dovršitev Gospodovega dela. To vključuje oznanjanje evangelija, gradnjo templjev in kapel ter pomoč revnim.

Z oziroma na duhovniško linijo so naša vera in običaji podobni vztrajanju nekaterih kristjanov, da so pooblastilne uredbe (zakramenti) bistvene in da jih mora izvesti nekdo s pooblastilom in močjo Jezusa Kristusa (gl. Jn 15:16). To verjamemo tudi sami, vendar se od drugih kristjanov razlikujemo po tem, kako to polnomočje lahko izsledimo.

Nekateri člani oziroma bivši člani naše Cerkve ne dojemajo pomembnosti duhovniške linije. Podcenjujejo pomembnost Cerkve in njenih voditeljev ter njenih programov. Ker se docela zanašajo na zasebno linijo, gredo po svoje in si prizadevajo opredeliti nauk ter voditi tekmujoče organizacije, ki so v nasprotju z nauki prerokov-voditeljev. S tem odražajo sodobno sovražnost, ki se podcenjevalno imenuje »organizirana vera«. Tisti, ki zavračajo potrebo po organizirani veri, zavračajo delo Kristusa, ki je postavil Božjo Cerkev in njene uradnike v polnosti našega časa in ki jih je ponovno postavil v sodobnem času.

Organizirana vera, ki jo postavi božansko polnomočje, je bistveno, prav kakor je učil apostol Pavel: »Da se sveti usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa, dokler vsi ne pridemo do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove polnosti.« (Ef 4:12-13)

Vsi bi si morali zapomniti Gospodovo izjavo v sodobnem razodetju, da je glas Gospodovih služabnikov Gospodov glas (gl. NaZ 1:38; 21:5; 68:4). Čutim, da moram dodati dvoje svaril, ki bi si jih morali zapomniti v povezavi z zanašanjem na bistveno duhovniško linijo.

Prvič, duhovniška linija ne nadomešča potrebe po zasebni liniji. Vsi potrebujemo svoje pričevanje o resnici. Ko se naša vera razvija, se moramo zanašati na besede in vero drugih, na primer staršev, učiteljev ali duhovniških voditeljev (gl. NaZ 46:14). Če pa se glede svojega pričevanja o resnici zanašamo samo na nekega duhovniškega voditelja ali učitelja, namesto da bi to pričevanje dobili preko zasebne linije, bomo vedno dojemljivi za razočaranja nad dejanji tega človeka. Ko pridobimo zrelo spoznanje oziroma pričevanje o resnici, se ne bi smeli več zanašati na človeškega posrednika med nami in našim nebeškim Očetom.

Drugič, prav kakor zasebna linija niti duhovniška linija ne more v celoti in pravilno delovati za naše dobro, če nismo vredni in poslušni. Veliko odlomkov iz svetih spisov nas uči, da bomo, če bomo vztrajno resno kršili Božje zapovedi, »odrezani od njegove navzočnosti« (Al 38:1). Ko se to zgodi, so Gospod in njegovi služabniki resno ovirani pri tem, da bi nam duhovno pomagali, pomoči pa sami ne moremo dobiti.

Zgodovina nam daje živ primer pomembnosti tega, da so Gospodovi služabniki v soglasju z Duhom. Mladi prerok Joseph Smith ni mogel prevajati, če je bil jezen ali žalosten. David Whitmer se je spominjal: »Ko se je nekega jutra pripravljaj, da bo nadaljeval s prevajanjem, je bilo doma nekaj narobe in se je zaradi tega razjezil. Ema je naredila nekaj narobe. Z Oliverjem sva šla gor in Joseph je prišel kmalu zatem, da bi nadaljeval s prevajanjem, vendar ni mogel narediti ničesar. Prevesti ni mogel niti enega zloga. Šel je dol, ven v vinograd in ponižno prosil h Gospodu; ni ga bilo približno eno uro - vrnil se je v hišo, Emo prosil odpuščanja in nato prišel gor, kjer sva bila midva, in prevajanje se je lahko nadaljevalo vso noč. Ničesar ni mogel narediti, če ni bil ponižen in zvest.«¹

Zaključil bom z naslednjima primeroma o potrebi po obeh linijah, ki jih je nebeški Oče priskrbel za sporazumevanje z njegovimi otroki. Obe sta pomembni za dovršitev Božjega namena, da bi Božji otroci dosegli nesmrtnost in večno življenje. Zgodnje poročilo v svetih spisih o tej potrebi je v nasvetu očeta Jetra, naj si Mojzes ne prizadeva toliko delati. Ljudje so čakali na svojega duhovniškega voditelja od jutra do večera, da bi pri Bogu poizvedel (gl. 2 Mz 18:15) in tudi da bi razsojal med njimi (gl. v 16). Pogosto zapazimo, kako se je Jetro posvetoval z Mojzesom, da bi postavil sodnike, da bi obravnavali osebne spore (gl. v. 21-22). Toda Jetro je prav tako svetoval Mojzesu, kar ponazarja pomembnost zasebne linije: »Razlagaj jim zakone in postave in kaži jim pot, po kateri naj hodijo, in delo, ki naj ga opravljajo!« (v 20; poudarek dodan)

Drugače rečeno, izraelske otroke naj se uči, da vsakega vprašanja ne postavljajo svojemu duhovniškemu voditelju. Razumeti bi morali zapovedi in si prizadevati za navdih, da bi večino težav razrešili sami.

Nedavni dogodki v Čilu prikazujejo potrebo po obeh linijah. Čile je prizadel uničujoči potres. Veliko naših članov je izgubilo dom; nekateri so izgubili družinske člane. Veliko jih je izgubilo zaupanje. Hitro - ker je naša Cerkev pripravljena na hitre odzive v nesrečah - je bila dostavljena hrana,

zatočišča in druga pomoč. Čilski sveti so Gospodov glas slišali preko svoje Cerkve in njenih voditeljev, ki so poskrbeli za njihove materialne potrebe. Toda naj je bila duhovniška linija še tako učinkovita, ni bila zadosti. Vsak član se je moral obrniti h Gospodu v molitvi in prejeti neposredno sporočilo tolažbe in vodstva, ki ga Sveti Duh prinaša tistim, ki iščejo in poslušajo.

Naše misijonarsko delo je še en primer potrebe po obeh linijah. Moški in ženske, ki so poklicani za misijonarje, so vredni in pripravljeni zaradi nauk, ki so jih prejeli preko duhovniške linije, in pričevanja, ki so ga prejeli preko zasebne linije. Poklicani so preko duhovniške linije. Nato kot Gospodovi predstavniki in pod vodstvom njegove duhovniške linije učijo raziskovalce. Iskreni iskalci resnice prisluhnejo in misijonarji jih spodbujajo k molitvi, da bi preko zasebne linije sami spoznali resnico sporočila.

Zadnji primer se nanaša na načela teme o duhovniškem polnomočju v družini in Cerkvi². Vsako duhovniško polnomočje v Cerkvi deluje pod vodstvom nekoga, ki ima ustrezne duhovniške ključne. To je duhovniška linija. Toda polnomočje, ki predseduje v družini - naj bo oče ali mati samohranilka - v družinskih zadevah deluje brez potrebe po pridobitvi dovoljenja od nekoga, ki ima duhovniške ključne. To je kot zasebna linija. Obe liniji morata v našem družinskem življenju in zasebnem življenju delovati, če hočemo rasti in izpolniti usodo, ki je načrtana v načrtu nebeškega Očeta za njegove otroke.

Uporabljati moramo tako zasebno linijo kot duhovniško linijo, v pravilnem sorazmerju, zato da lahko rastemo, kar je namen življenja na Zemlji. Če vero živimo samo na zasebni liniji, individualnost izbrši pomembnost božanskega polnomočja. Če vero živimo preveč na duhovniški liniji, trpi osebna rast. Božji otroci potrebujejo obe liniji, zato da lahko izpolnijo večno usodo. Obnovljeni evangelij uči oboje in obnovljena Cerkev nudi oboje.

OPOMBE

1. Pismo starešine W. H. Kelleyja (poročila o svojem razgovoru z Davidom Whitmerjem), *The Saints Herald*, 1. mar. 1882, str. 68. Podoben primer je naveden v B.H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131; 1930. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131; 1930.
2. Gl. »Priesthood Authority in the Family and the Church«, *Ensign*, nov. 2005, str. 24-27.

BOŽANSKI DAR HVALEŽNOSTI

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON
predsednik Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni

*Z izkazovanjem hvaležnosti nebeškemu Očetu
za njegove blagoslove in tistim okrog nas za vse,
kar so nam v življenju dali, bomo imeli hvaležno srce.*

Moji ljubljene bratje in sestre, slišali smo navdihnjena sporočila resnice, upanja in ljubezni. V mislih smo se obrnili nanj, ki je odkupil naše grehe, nam pokazal, kako naj živimo in molimo, in ki je s svojimi dejanji ponazoril blagoslove služenja, in sicer na Gospoda in Odrešenika, Jezusa Kristusa.

V sedemnajstem poglavju Evangelija po Luku o Gospodu piše naslednje: »Ko je potoval v Jeruzalem, je hodil med Samarijo in Galilejo. Ko je prispel v neko vas, mu je prišlo naproti deset gobavih mož. Od daleč so se ustavili in na ves glas govorili: 'Jezus, Učenik, usmili se nas!' Ko jih je zagledal, jim je rekel: 'Pojdite in pokažite se duhovnikom!' In med potjo so bili očiščeni. Ko je eden izmed njih videl, da je bil ozdravljen, se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga. Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval; in ta je bil Samarijan. Jezus pa je odgovoril: 'Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?' In rekel mu je: 'Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.'«¹

Zaradi božanskega posredovanja je bila tem gobavcem prizanesena kruta, počasna smrt in dano novo življenje. Izkazana hvaležnost enega zasluži Učenikov blagoslov, nehvaležnost, ki jo je pokazalo drugih devet, pa Gospodovo razočaranje.

Bratje in sestre, ali se spomnimo zahvaliti za prejete blagoslove? Iskreno zahvaljevanje nam ne pomaga blagoslove le prepoznati, ampak tudi odpira nebeška vrata in nam pomaga, da občutimo Božjo ljubezen. Predsednik Gordon B. Hinckley je rekel: »Če boste v življenju hvaležni, ne boste arogantni, zaskrbljeni in egoistični; živite v duhu zahvaljevanja, ki vam pritiče, in blagoslovil vam bo življenje.«

V Matejevem evangeliju v Svetem pismu imamo še eno zgodbo o hvaležnosti, tokrat kot Odrešenikove besede. Ko je tri dni hodil po puščavi, mu je več kot štiri tisoč ljudi sledilo in potovalo z njim. Zasmilili so se mu, ker že tri dni niso nič jedli. Vendar pa so njegovi učenci vprašali: »Od kod naj v puščavi vzamemo toliko kruha, da nasitimo táko množico?« Učenci so, tako kot mnogi od nas, videli le to, česar je primanjkovalo.

»Jezus jim je rekel: 'Koliko hlebov imate?' Dejali so: 'Sedem in malo ribic.' Tedaj je [Jezus] velel množici, naj séde na tla. Vzel je tistih sedem hlebov in ribe, se zahvalil, razlomil hlebe in dajal učencem, učenci pa množicam.«

Ne spreglejte, da se je Odrešenik zahvalil za to, kar so imeli - in čudež se je zgodil. Navajam: »Vsi so jedli in se nasitili. Od koščkov, ki so ostali, so nabrali sedem polnih košev.«²

Vsi smo že kdaj doživeli, da smo se osredotočili na tisto, kar nam je manjkalo, in ne na blagoslove. Grški filozof Epiktet (Epictetus) je rekel: »Modrec je tisti, ki ne žaluje za tistim, česar nima, ampak se radosti nad tistim, kar ima.«

Hvaležnost je božansko načelo. Gospod je v razodetju, danem preroku Josephu Smithu, razglasil, naj se Gospodu, svojemu Bogu zahvaljujemo v vsem. In z ničemer človek ne užali Boga oziroma nad nikomer se ne razvname njegov srd razen nad tistimi, ki ne priznajo njegove roke v vsem.³

V Mormonovi knjigi nam je rečeno, naj živimo »v vsakodnevnem zahvaljevanju za mnoge milosti in blagoslove, ki [nam] jih [Bog] daje«⁴. Ne glede na okoliščine ima vsak od nas veliko, za kar smo lahko hvaležni, če bomo le za trenutek zastali in preišljevali o svojih blagoslovih.

Čudovito je, da smo v tem času na Zemlji. Čeprav je v današnjem svetu veliko tega, kar ni prav, pa je tudi veliko tega, kar je prav in dobro. Uspešne zakonske zveze, starši, ki imajo radi svoje otroke in se zanje žrtvujejo, prijatelji, ki nas imajo radi in nam pomagajo, učitelji, ki učijo. Naše življenje je blagoslovljeno na nešteto načinov.

Če ne bomo hoteli ostati v oblasti negativnih misli in bomo v svojem srcu negovali odnos hvaležnosti, bomo lahko povzdignili sebe, pa tudi druge. Če se nehvaležnost prišteva med resne grehe, potem je hvaležnost med najplemenitejšimi vrlinami. Nekdo je rekel, da hvaležnost ni le ena največjih vrlin, ampak izvor vseh drugih.

Kako lahko v srcu negujemo odnos hvaležnosti? Odgovor nam je podal predsednik Joseph F. Smith, šesti predsednik Cerkve. Rekel je: »Hvaležni človek v svetu vidi tako veliko tega, za kar je hvaležen, in z njim dobro prevlada zlo. Ljubezen premaga zavist in luč prežene temo iz njegovega življenja.« Nadaljeval je: »Ponos uniči našo hvaležnost in namesto nje postavi sebičnost. Kako bolj srečni smo v prisotnosti hvaležne in ljubeče duše, in kako skrbni bi morali biti, da bi v življenju z molitvijo negovali odnos hvaležnosti do Boga in človeka!«⁵

Predsednik Smith nam hoče povedati, da je molitev v življenju ključ do hvaležnosti. Ali nas materialne stvari osrečujejo in napravijo hvaležne? Morda trenutno. Vendar so stvari, ki nudijo globoko in trajno srečo in hvaležnost, tiste, ki se jih ne da kupiti z denarjem: družina, evangelij, dobri prijatelji, zdravje, sposobnosti, ljubezen, ki jo prejemamo od tistih okrog nas. Na žalost je to nekaj stvari, ki jih imamo za samoumevne.

Angleški pisec Aldous Huxley je napisal: »Večina človeških bitij ima skoraj neskončno zmožnost, da imajo stvari za samoumevne.«

Pogosto imamo ljudi, ki si najbolj zaslužijo našo hvaležnost, za samoumevne. Ne čakajmo do tedaj, ko bo prepozno, da bi jim izkazali hvaležnost. Ko je neka ženska govorila o svojih ljubljenih, ki jih je izgubila, je takole izrazila svoje obžalovanje: »Spominjam se tistih srečnih dni in pogosto si želim, da bi na ušesa umrlih lahko govorila o hvaležnosti, kar bi morala, ko so še živeli.«⁶

Zaradi izgube ljubljenih skoraj neizogibno občutimo obžalovanje v srcu. Zmanjšujmo takšne občutke, kolikor je le v človeški moči, tako da jim pogosto izražamo ljubezen in hvaležnost. Nikoli ne vemo, kako kmalu bo prepozno.

Z izkazovanjem hvaležnosti nebeškemu Očetu za njegove blagoslove in tistim okrog nas za vse, kar so nam v življenju dali, bomo imeli hvaležno srce. Za to se moramo neprestano truditi - vsaj dokler ne bomo resnično spoznali in negovali odnosa hvaležnosti. Pogosto smo hvaležni in se

nameravamo zahvaliti, vendar to pozabimo storiti ali pa ne pridemo do tega. Nekdo je rekel, da je hvaležnost, ki je ne izrazimo, podobna zavijanju darila, ki ga ne poklonimo.

Ko se v življenju soočamo z izzivi in težavami, se pogosto težko osredotočamo na blagoslove. Če pa bomo segli dovolj globoko in gledali dovolj pozorno, bomo občutili in prepoznali, kako veliko nam je bilo dano.

Povedal vam bom zgodbo o družini, ki je našla blagoslove sredi težkih izzivov. To je pripoved, ki sem jo prebral pred veliko leti, in jo zaradi sporočila, ki ga vsebuje, obdržal. Napisal jo je Gordon Green, objavili pa so jo v neki ameriški reviji pred več kot petdesetimi leti.

Gordon pripoveduje o svojem odraščanju v Kanadi, ko so morali on in njegovi sorojenci hiteti iz šole domov, medtem ko so se drugi otroci igrali z žogo in šli plavat. Vendar je imel oče to sposobnost, da jim je pomagal razumeti, da je njihovo delo nekaj vredno. To je bilo še zlasti res po žetvi, ko je družina praznovala zahvalni dan, kajti na tisti dan jim je oče naročil, naj popišejo vse, kar imajo.

Na zahvalno jutro jih je odpeljal v klet, kjer so imeli sode jabolk, zaboje pese, korenja, shranjenega v pesku, in gore vreč krompirja, pa tudi grah, koruzo, stročji fižol, marmelado, jagode in drugo vkuhano hrano, ki je polnila njihove police. Otroci so morali vse dobro prešteti. Potem so šli ven do skednja in računali, koliko ton sena so imeli in koliko mernikov žita v kašči. Prešteli so krave, prašiče, kokoši, purane in gosi. Oče je rekel, da hoče videti, kako jim gre, vendar so vedeli, da je pravzaprav hotel, da bi se na tisti praznični dan zavedali, kako bogato jih je Bog blagoslovil in se nasmihal vsem uram dela. Ko so se na koncu usedli k pojedini, ki jo je mama pripravila, so čutili blagoslove.

Vendar je Gordon dejal, da se z največjo hvaležnostjo spominja zahvalnega dne tistega leta, ko se je zdelo, da nimajo nič, za kar bi bili lahko hvaležni. Leto se je pričelo dobro. Ostalo jim je še veliko sena, semen in štiri breje svinje. Oče je imel nekaj denarja, ki ga je privarčeval, da bi si lahko nekega dne kupil nakladalnik za seno - čudovit stroj, o katerem je sanjala večina kmetov. To je bilo tudi leto, ko je v mesto prišla elektrika - čeprav je oni niso dobili, ker si je niso mogli privoščiti.

Ko je nekega večera Gordonova mama prala goro perila, jo je njegov oče zamenjal pri deski za pranje. Ženi je naročil, naj počiva in plete. Rekel je: »Več časa porabiš za pranje, kot pa za spanje. Ali misliš, da bi morali s tem nehati in napeljati elektriko?« Čeprav navdušena nad obetom, je potočila solzo ali dve, ko je pomislila na nakladalec sena, ki ga ne bodo mogli kupiti.

Tistega leta so jim napeljali električne kable. Čeprav ni bilo nič razkošnega, so dobili pralni stroj, ki je ves dan delal sam in čudovite žarnice, ki so visele z vsakega stropa. Nič več ni bilo treba polniti oljnih svetilk, prirezovati stenja, čistiti sajastih dimnikov. Svetilke so pristale na podstrešju.

Prihod elektrike na njihovo kmetijo je bila skoraj zadnja dobra stvar, ki se jim je tistega leta zgodila. Prav ko so iz zemlje pokukali pridelki, se je začelo deževje. Ko je voda nazadnje odtekla, ni bilo nikjer nobene rastline. Ponovno so sadili, vendar je še več dežja potolklo pridelek. Njihov krompir je zgnil v blatu. Prodali so dve kravi, vse prašiče in drugo živino, ki so jo nameravali obdržati, in zanje dobili zelo malo, ker so vsi drugi morali narediti enako. Vse, kar so tistega leta pridelali, je bila gredica repe, ki je nekako kljubovala nevihtam.

Potem pa je spet prišel zahvalni dan. Mama je rekla: »Morda bi letos na to kar pozabili. Niti goska nam ni ostala.« Vendar pa se je na zahvalno jutro Gordonov oče prikazal z divjim zajcem v roki in

svojo ženo prosil, naj ga skuha. Nejevoljna se je lotila dela, in namignila, da bo potrebno veliko časa, da se bo ta žilava stara stvar skuhalo. Ko je bil zajec naposled postavljen na mizo skupaj z nekaj repe, otroci niso hoteli jesti. Gordonova mama je jokala, potem pa je njegov oče naredil nekaj nenavadnega. Šel je na podstrešje, vzel oljno svetilko, jo dal na mizo in jo prižgal. Otrokom je rekel, naj ugasnejo električne luči. Ko je spet svetila le svetilka, niso mogli verjeti, kako temno je bilo pred tem. Čudili so se, kako so sploh kaj videli brez svetlih luči, ki jih omogoča elektrika.

Blagoslovili so hrano in vsi so jedli. Ko je bilo večerje konec, so vsi tiho sedeli. Gordon je zapisal: »V ponižni temi stare svetilke smo spet jasno videli. To je bil čudovit obrok. Divji zajec je imel okus purana, repa pa je bila blaga kot še nikoli. [...] Naš dom je bil z vsem pomanjkanjem za nas tako bogat.«⁷

Bratje in sestre, izraziti hvaležnost je dobro in častno; uprizoriti hvaležnost je velikodušno in plemenito, toda vedno živeti s hvaležnostjo v srcu je, kot da se dotikamo nebes. Kot zadnji na tem jutranjem delu molim, da bi poleg vsega, za kar smo hvaležni, svojo hvaležnost vedno izkazovali tudi Gospodu in Odrešeniku, Jezusu Kristusu. Njegov veličastni evangelij odgovarja na največja življenjska vprašanja: Od kod prihajamo? Zakaj smo tu? Kam gre naša duša po smrti? Ta evangelij tistim, ki živijo v temi, prinaša luč božanske resnice. Naučil nas je, kako naj molimo. Naučil nas je, kako naj živimo. Naučil nas je, kako naj umremo. Njegovo življenje je zapuščina ljubezni. Zdravil je bolne, povzdignil potrte, rešil grešnike. Na koncu pa je ostal sam. Nekateri apostoli so dvomili, eden ga je izdal. Rimski vojaki so mu prebodli stran. Jezna drhal mu je vzela življenje. A z Golgote še vedno odzvanjajo njegove sočutne besede: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«⁸

Kdo je bil ta mož bolečin, znanec bolezni? Kdo je ta kralj slave, Gospod gospodov? On je naš Učenik. On je naš Odrešenik. On je Božji Sin. On je povzročitelj naše odrešitve. Kliče: »[Hodíte] za menoj.«⁹ Svetuje: »Pojdi in ti delaj prav tako.«¹⁰ Goreče prosi: »[Držite se] mojih zapovedi.«¹¹

Hodímo za njim! Posnemajmo njegov zgled. Bodimo poslušni njegovim besedam. Če bomo to delali, mu bomo poklonili božanski dar hvaležnosti. Iskreno in srčno molim, da bi v življenju odražali to čudovito vrlino hvaležnosti. Naj nam prodre v samo dušo, sedaj in vekomaj. V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Lk 17:11-19.

2. Gl. Mt 15:32-37.

3. NaZ 59:7, 21.

4. Al 34:38.

5. Smith, Joseph F., *Gospel Doctrine*, 5. izdaja, 1939, str. 263.

6. (To sem pripisal Gywnu Thomasu, vendar ne vem, če je točno.)

7. Green, Gordon, *Reader's Digest*, nov. 1956.

8. Lk 23:34.

9. Mt 4:19.

10. Lk 10:37.

11. Jn 14:15.

Nedeljski popoldanski del

ARONOVO DUHOVNIŠTVO

STAREŠINA L. TOM PERRY
član zbora dvanajstih apostolov

*Duhovništvo, ki ga imate, je posebni dar,
kajti dal ga je sam Gospod.
Uporabljajte ga, povečujte ga in ga bodite vredni.*

Ko sem pred petindvajsetimi leti govoril na generalni konferenci, sem predstavil vizualni pripomoček, ki je stal poleg mene. Bil je moj najstarejši vnuk. Nedavno je prejel Aronovno duhovništvo in bil posvečen za diakona. Takrat sem izkoristil priložnost in svoj govor o pomembnosti prejema Aronovega duhovništva namenil njemu.

Vnuku sem rekel: »Nisem preveč zadovoljen s posvetnim stanjem, ki ga boste ti in drugi mladeniči nasledili, ko prevzimate vlogo v napredovanju v moškost. Ko smo bili mi, ki smo starejši, v starosti in v položaju, da bi vplivali na svet, verjamem, da smo vas v veliki meri pustili na cedilu, ko smo dovolili, da je stanje v svetu postalo takšno, kakršno je. Si v položaju, kjer veliko tistih, s katerimi se moraš družiti, ni bilo vzgojenih z razumevanjem in spoštovanjem tradicionalnih vrednot. Tako postane pritisk vrstnikov večji in močnejši.

V svoj dom smo prinesli radio, gramofon in televizijski sprejemnik. Medtem ko ima vsaka izmed teh stvari potencial, da poskrbi za koristno zabavo, je tako veliko tega, kar je bilo narejenega za poslušanje in gledanje, neprave vrednosti, ki bi mladeniče navdihovala in spodbujala. Pravzaprav je večina tistega, kar se ustvarja, ponižujoče. Gumb na stikalu v vašem lastnem domu ima potencial, da v človeku uniči občutek za razpoznavanje tistega, kar je dobro in kar slabo.« (*Ensign*, nov. 1985, str. 46)

Bolj, ko se stvari spreminjajo, bolj ostajajo iste... razen tehnologije. Mika me, da bi mladeniče Aronovega duhovništva vprašal, če sploh vedo, kaj je gramofon. Za tiste, ki ne veste, to je nekaj kar smo uporabljali v družinski sobi, ko smo želeli poslušati glasbo. Zamislite si, da smo se morali zbrati okrog, namesto da bi ga povsod nosili s seboj.

Vnuka Terryja sem učil tudi štiri lekcije, ki so temeljile na zgodbi o Danielu iz Stare zaveze. Rekel sem mu, naj, prvič, ohranja telo zdravo in čisto, drugič, razvija um in postane moder, tretjič, naj bo močan in se upira svetu, polnem skušnjav, četrtič, naj zaupa v Gospoda, še posebej, ko potrebuje njegovo zaščito. Svoj nasvet Terryju sem zaključil z naslednjimi besedami: »Zgodbe v svetih spisih ne bodo nikoli zastarele. Prav tako zanimive bodo, ko jih boš bral kot diakon, učitelj, duhovnik, misijonar, hišni učitelj, predsednik starešinskega zbora oziroma za karkoli te bo Gospod poklical. Učile te bodo, da moraš imeti vero, pogum, ljubezen do soljudi, samozavest in zaupanje v Gospoda.« (*Ensign*, nov. 1985, str. 46)

Veselo sporočam, da je bil Terry zvest nalogi, ki sem mu jo dal pred petindvajsetimi leti. Kasneje je prejel Melkizedekovo duhovništvo in zvesto služil misijon; trenutno služi kot predsednik starešinskega zbora.

V zadnji četrtini stoletja se je veliko spremenilo. Še ena stvar, ki se je zgodila, je, da je veliko mojih vnukov že odraslih in imajo svoje otroke. Poleti sem imel priložnost, da sem stal v krogu duhovnikov in položil roke na glavo svojega najstarejšega pravnuka, ko mu je njegov oče podelil Aronovo duhovništvo. Čeprav moj pravnuk ne stoji tukaj poleg mene, bi te besede rad namenil njemu in vsem vam čudovitim mladeničem, ki imate Aronovo duhovništvo.

Prejeti Aronovo duhovništvo je zelo poseben blagoslov. V zgodovini je opisan čudoviti dan, ko je bilo na Zemljo obnovljeno duhovništvo, ki je moškimi dalo znova pravico, da delujejo kot Božji posredniki, ko izvajajo svete duhovniške uredbe. 5. aprila leta 1829 je Oliver Cowdery prišel k Josephu Smithu domov v Harmonyju v Pensilvaniji. Oliver je preroka Josepha Smitha spraševal o prevajanju starodavnega zapisa - Mormonove knjige. Prepričan o božanski naravi tega dela je privolil, da bo do zaključka prevajanja deloval kot pisec. Prevajanje je hitro napredovalo, ko se je Oliver zavezal, da bo deloval kot pisec.

15. maja 1829 sta Joseph in Oliver že prevajala Tretjo Nefijevo knjigo. Pripoved o vstalem Odrešeniku, ki se je prikazal na zahodni polobli in njegovo poučevanje o krstu, ju je navdušila. Ko sta brala neki verz v Tretji Nefijevi knjigi, sta začela premišljevati o krstu. Katero izvajanje krsta je pravilno in kdo ima polnomočje za izvajanje te svete, odrešilne uredbe? Iskala sta odgovor na to bistveno doktrinarno vprašanje. Odločila sta se, da bosta odgovor iskala v molitvi. Šla sta na breg reke Susquehanna, ki je tekla v bližini. Izlila sta svoje srce in nebesa so se jima odprla. Prikazal se jima je angel, ki se je predstavil kot Janez Krstnik, in jima povedal, da deluje po navodilih Petra, Jakoba in Janeza, ki imajo višje duhovništvo. Ko jima je položil roke na glavo, jima je rekel, da jima v Mesijevem imenu podeljujem Aronovo duhovništvo, ki ima ključne angelskega delovanja in evangelija kesanja ter krsta s potopitvijo za odpuščanje grehov. To ne bo nikoli več odvzeto z Zemlje, dokler Levijevi sinovi ne bodo ponovno v pravičnosti darovali Gospodu (gl. NaZ 13:1).

Kasneje je Oliver dogodek opisal in povedal, kakšna radost ju je navdala v srcu in s kakšnim presenečenjem sta sklonila glavo, ko sta pod njegovo roko prejela sveto duhovništvo (opomba v knjigi Joseph Smith - History 1:71). Ko je človeštvo stoletja čakalo na obnovo Božjega polnomočja, se je moč in slava svetega Aronovega duhovništva vrnila na Zemljo. V 107. razdelku Nauka in zavez izvemo, zakaj se nižje duhovništvo imenuje Aronovo duhovništvo.

Drugo duhovništvo se imenuje Aronovo duhovništvo, ker je bilo podeljeno Aronu in njegovemu potomstvu ter vsem njihovim rodovom. Nižje duhovništvo se imenuje zato, ker je dopolnilo višjemu Melkizedekovemu duhovništvu in ima moč za izvajanje osnovnih uredb. Moč in polnomočje nižjega oziroma Aronovega duhovništva je, da ima ključne za delovanje angelov in za izvajanje osnovnih uredb, črko evangelija, krst kesanj za odpuščanje grehov v skladu z zavezami in zapovedmi (gl. NaZ 107:13-14; 20).

Ne le da mladeniči Aronovega duhovništva prejmejo moč in polnomočje in so Gospodovi zastopniki pri izvajanju svojih duhovniških odgovornosti, temveč prejmejo tudi ključne delovanja angelov. Mladeniči Aronovega duhovništva, pričujem vam, da se je Bog sveto zavezal, da vas bo glede na vašo zvestobo v življenju blagoslovil. Če boste poslušni svarilom Svetega Duha in boste sledili njegovim navodilom, boste blagoslovljeni z delovanjem angelov. Ta blagoslov vam bo v življenje prinesel modrost, znanje, moč in slavo. To je gotov blagoslov, ki vam ga je obljubil Gospod.

Pred nekaj meseci sem se imel priložnost udeležiti oddelčnega postnega sestanka za pričevanje. Nekdo, ki je pričeval, je bil svetovalec v Aronovem duhovništvu. Njegovo pričevanje mi je zbudilo hvaležnost za to, kaj za nosilca Aronovega duhovništva pomeni, da ima ključne za delovanje angelov.

Tisto jutro je svetovalec opisal nekaj svojih izkušenj z Aronovim duhovništvom. Na poti v cerkev je opazil dva mlada diakona, ki sta z ovojnicami za postna darovanja šla k članom domov. Nanj je naredil vtis njun videz, saj sta bila oblečena v najboljša nedeljska oblačila, in kako sta se naloge lotila s tihim dostojanstvom. Nato je dvema starešinama pomagal blagosloviti in razdeliti zakrament v stanovanjski hiši za telesno in umsko prizadete moške. To je bilo prvič, da sta ta fanta obiskala ta dom. Svetovalec je omenil, kako spoštljivo in skrbno sta se lotila svoje duhovniške naloge.

Nato je svetovalec na kratko opisal izkušnjo, ki se ga je dotaknila globoko v srcu, ker ga je eden od starešin opomnil, kaj resnično pomeni biti pravi duhovnik Jezusa Kristusa - dobesedno delujoči angel. Mladi starešina, ki je občestvu razdeljeval vodo, je prišel do moškega, ki je imel hudo stopnjo Downovega sindroma. Njegovo stanje mu je onemogočalo, da bi s pladnja vzel kozarček in ga spil. Ta mladi starešina je nemudoma vedel, kaj mora storiti. Z levico je prijel glavo moškega, da bo lahko pil, z desno pa je s pladnja vzel kozarček in ga nežno in počasi dvignil k njegovim ustom. Na obrazu moškega je bilo videti hvaležnost - hvaležnost nekoga, kateremu je nekdo služil. Ta čudoviti mladi starešina je nato nadaljeval z nalogo razdeljevanja vode drugim članom občestva.

Svetovalec je v pričevanju izrazil, kaj je začutil v tistem posebnem trenutku. Rekel je, da je tiho jokal zaradi radosti in vedel, da je Cerkev v dobrih rokah teh mladih, skrbnih, poslušnih Aronovih duhovnikov.

Predsednik Ezra Taft Benson je nekoč dejal: »Pokažite mi mladeniča, ki je ostal moralno čist in ki se zvesto udeležuje cerkvenih sestankov. Pokažite mi mladeniča, ki posvečuje duhovništvo in je prejel priznanje dolžnosti do Boga ter je orel skavt. Pokažite mi mladeniča, ki je končal seminar in ima goreče pričevanje o Mormonovi knjigi. Pokažite mi takšnega mladeniča in jaz vam bom pokazal mladeniča, ki na misijonu in v življenju lahko napravi veliko čudežev.« (*Ensign*, maj 1986, str. 43)

Starši teh čudovitih mladeničev in mladenk, dajemo vam sveto odgovornost, da svoje otroke učite nauke svetega duhovništva. Vaši otroci se morajo zgodaj naučiti o blagoslovih Gospodovega večnega duhovništva in kaj morajo sami narediti, da bodo teh blagoslovov vredni. Škofje, imate duhovniške ključe, da predsedujete mladeničem Aronovega duhovništva, da se z njimi posvetujete in jih učite o njihovih duhovniških nalogah. Prosimo prepričajte se, da bo vsak vredni mladenič Aronovega duhovništva razumel obveze in blagoslove, ki jih bo kot duhovnik prejel. Pomagajte jim, da bodo duhovništvo povelečevali sedaj, ko jim boste dajali pomembne naloge in jim pomagali, da bodo služili in pomagali drugim.

Mladeniči, spodbujamo vas, da življenje gradite na temeljih resnice in pravičnosti. To je edini temelj, ki bo zdržal pritiske življenja na Zemlji in trajal vse večnosti. Duhovništvo, ki ga imate, je posebni dar, kajti dal ga je sam Gospod. Uporabljajte ga, povelečujte ga in ga bodite vredni. Hočem da veste, da imam posebno in osebno pričevanje o njegovi moči. Na veliko načinov mi je blagoslovilo življenje.

Spodbujam vas tudi, da se danes odločite, da boste spoštovali ta veliki blagoslov in se pripravili na napredovanje v vsaki službi Aronovega duhovništva, kot so diakon, učitelj in duhovnik. Pripravite se na veliki blagoslov, ki je Melkizedekovo duhovništvo, za katerega boste morali biti vredni, če ga boste hoteli prejeti, preden boste služili kot redni misijonarji. Gospod želi, da se pripravite na njegovo služenje, še posebej na veliko odgovornost, ki jo boste imeli, da boste svetu razglašali njegov evangelij. Obljubljam vam da bo, če se boste pripravili, da boste prejeli njegovo sveto duhovništvo, nad vas dobesedno izlil blagoslove. To pričevanje vam zapuščam v imenu Gospoda in Odrešenika, Jezusa Kristusa, amen.

PREJMI SVETEGA DUHA!

STAREŠINA DAVID A. BEDNAR
član zbora dvanajstih apostolov

*Te tri besede - prejmi Svetega Duha - niso pasivna izjava;
prej pomenijo duhovniški odlok - pravnomočni ukaz,
s katerim se deluje in ne, da se na nekoga deluje.*

Moje sporočilo se osredotoča na to, kako pomembno je, da si vsak dan prizadevamo, da dejansko prejmemo Svetega Duha. Molim in prosim za Gospodovega Duha, da bo vsakega od nas poučil in nas okreпил.

Joseph Smith in Elias Higbee sta decembra 1839, ko sta v Washingtonu D. C. iskala poravnavo krivic, ki so bile prizadejane misurijskim svetim, Hyrumu Smithu pisala: »Predsednik [Združenih držav] naju je v razgovoru spraševal, v čem se naša vera razlikuje od drugih današnjih ver. Brat Joseph je rekel, da se razlikujemo po načinu krščevanja in daru Svetega Duha s polaganjem rok. Menila sva, da so vsi drugi oziri zajeti v daru Svetega Duha.« (*History of the Church*, 4:42)

Sveti Duh je tretji član Božje trojice; je oseba iz duha in pričuje o vsej resnici. V svetih spisih se Svetega Duha omenja kot Tolažnika (gl. Jn 14:16-27; Mor 8:26), Učitelja (gl. Jn 14:26; NaZ 50:14) in Razodevalca (gl. 2 Ne 32:5). Kar nam razodevata Oče in Sin, nam je posredovano preko Svetega Duha. On je glasnik in pričevalc o Očetu in Sinu.

Sveti Duh se moškim in ženskam na Zemlji razkrije tako kot moč kot tudi dar Svetega Duha. Moč lahko pride na človeka pred krstom; to je prepričujoča priča, da je Jezus Kristus naš Odrešenik in Odkupitelj. Preko moči Svetega Duha iskreni raziskovalci lahko pridobijo prepričanje o resnici Odrešenikovega evangelija, Mormonovi knjigi, dejanskosti obnove in preroškem poklicu Josepha Smitha.

Dar Svetega Duha je podeljen le po pravilnem in pravnomočnem krstu s polaganjem rok tistih, ki imajo Melkizedekovo duhovništvo. Gospod je izjavil, da se mora vsak pokesati in se krstiti za odpuščanje grehov; krstiti se mora prav z vodo, nakar sledi krst z ognjem in Svetim Duhom. [...] In vsakogar, ki bo imel vero, naj se potrdi v njegovi cerkvi s polaganjem rok, Gospod pa jim bo podelil dar Svetega Duha (gl. NaZ 33:11, 15).

Apostol Pavel je ta običaj pojasnil Efežanom, ko je rekel: »Ali ste prejeli Svetega Duha, ko ste postali verni? Saj še slišali nismo, da je Sveti Duh,« so odvrnili učenci. In vprašal jih je: »Kako ste bili tedaj krščeni? Z Janezovim krstom,« so odgovorili. Pavel pa je rekel: »Janez je krščeval s krstom spreobrnjenja in ljudstvu govoril, naj verujejo v tistega, ki pride za njim, to je v Jezusa. Po teh besedah so se dali krstiti v ime Gospoda Jezusa. Pavel je nanje položil roke in nadnje je prišel Sveti Duh.« (Apd 19:2-6)

Krst s potopitvijo je »prva evangelijska uredba in ji mora slediti krst z Duhom, zato da je izvedena v celoti« (Bible Dictionary, »Baptism«, str. 618). Prerok Joseph Smith je pojasnil, da je »krst pripravljalna sveta uredba za prejem Svetega Duha; je kanal in ključ, s katerim bo podeljen Sveti Duh. Svetega Duha s polaganjem rok se ne more prejeti po nobenem drugem načelu kot po načelu pravičnosti.« (*History of the Church* 3:379)

Uredba za potrjevanje novega člana Cerkve in podeljevanje daru Svetega Duha je preprosta in globoka. Vredni Melkizedekovi duhovniki položijo roke na glavo posameznika in ga pokličejo po imenu. Potem s polnomočjem svetega duhovništva in v Odrešenikovem imenu tega posameznika potrdijo za člana Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni in izgovorijo naslednjo pomembno poved: »Prejmi Svetega Duha!«

Zaradi preprostosti te uredbe lahko spregledamo to, kar je očitno. Te tri besede - prejmi Svetega Duha - niso pasivna izjava; prej pomenijo duhovniški odlok - pravnomočni ukaz, s katerim se deluje in ne, da se na nekoga deluje (gl. 2 Ne 2:26). Sveti Duh v našem življenju ne začne delovati zgolj zato, ker nam na glavo položijo roke in izgovorijo tiste tri pomembne besede. Ko prejmemo to uredbo, vsak od nas sprejme sveto in trajno odgovornost, da si želi, prizadeva, dela in tako živi, da zares »prejmemo Svetega Duha« in njegove spremljajoče duhovne darove. Človeku ne koristi, če dobi dar in ga ne sprejme. Ne radosti se v tem, kar mu je bilo dano, niti se nad njim ne radosti ta, ki je darovalec daru. (gl. NaZ 88:33).

Kaj bi morali delati, da bi ta pravnomočni odlok, naj si prizadevamo, da nas bo spremljal tretji član Božje trojice, stalna dejanskost? Naj vam predlagam, da moramo, prvič, imeti iskreno željo, da bi prejeli Svetega Duha, drugič, Svetega Duha primerno prositi, naj pride v naše življenje, in tretjič, zvesto spolnjevati Božje zapovedi.

Najprej bi si morali želeli, nato hrepeneti po in si prizadevati, da bi nas spremljal Sveti Duh. Vi in jaz se lahko naučimo pomembno lekcijo o pravičnih željah, ki so jih imeli zvesti Jezusovi učenci, ki so opisane v Mormonovi knjigi. »In dvanajsteri so učili množico; in glej, napravili so, da je množica pokleknila po obličju zemlje in molila k Očetu v Jezusovem imenu. [...] In molili so za to, kar so si najbolj želeli; in želeli so, da bi jim bil dan Sveti Duh.« (3 Ne 19:6, 9)

Ali se mi prav tako spomnimo iskreno in stalno moliti za to, kar naj bi si najbolj želeli, in sicer za Svetega Duha? Ali pa nas premotijo posvetne skrbi in rutina vsakdanjika ter jemljemo samoumevno ali celo zanemarjamo ta najdragocenejši dar od vseh? To, da prejmemo Svetega Duha, se začne z našo iskreno in stalno željo, da bi nas v življenju spremljal.

Gospodovega Duha smo bolj pripravljeni prejeti in ga prepoznati, če primerno prosimo, naj pride v naše življenje. Svetega Duha ne moremo primorati, prisiliti ali mu ukazovati. Namesto tega bi ga morali v svoje življenje poklicati z isto blagostjo in milino, s katero on pride k nam (gl. NaZ 42:14).

Svetega Duha lahko na veliko načinov prosimo, naj pride k nam: tako da sklenemo in spolnjevamo zapovedi, da iskreno molimo kot posamezniki in kot družina, da marljivo preiskujemo svete spise, da okrepiamo primeren odnos z družinskimi člani in prijatelji, da se odločamo za vrle misli, dejanja in jezik in da častimo doma, v svetih templjih in v cerkvi. Nasprotno, površnost do oziroma kršitev zavez in obvez, če ne molimo in ne preučujemo svetih spisov ter neprimerne misli, dejanja in jezik povzročijo, da se Duh umakne od nas ali se nam celo izogiba.

Kralj Benjamin je svoje ljudstvo učil: In sedaj vam povem, bratje moji, potem ko ste vedeli za to in ste bili v vsem tem poučeni, če se boste pregrešili in ravnali proti temu, o čemer je bilo govora, da se boste oddaljili od Gospodovega Duha, da ne bo mogel imeti mesta v vas, da bi vas vodil po poteh modrosti, da bi vas lahko blagoslavljal, da bi uspevali in bi vas ohranjal.« (Moz 2:36)

Zato, da lahko prejmemo Svetega Duha, moramo zvesto spolnjevati Gospodove zapovedi. Vsak teden nas spomnijo na to resnico, ko poslušamo zakramentni molitvi in vredno vzamemo kruh in vodo. Ko obljubimo, da smo voljni prevzeti ime Jezusa Kristusa, da se ga bomo vselej spominjali in

spolnjevali njegove zapovedi, nam je obljubljeno, da nas bo vselej spremljal njegov Duh (gl. NaZ 20:77). Tako je vse, kar nas Odrešenikov evangelij uči, naj delamo in postanemo, namenjeno temu, da nas blagoslovi s prisotnostjo Svetega Duha.

Premislite o razlogih, zakaj molimo in preučujemo svete spise. Da, hrepenimo po tem, da bi se v molitvi sporazumevali z nebeškim Očetom v imenu njegovega Sina. In da, želimo prejeti luč in spoznanje, ki sta na razpolago v standardnih delih. Toda prosim, zapomnite si, da so te svete navade prvenstveno načini, s katerimi se vedno spominjamo nebeškega Očeta in njegovega ljubljene Sina in so predpogoj za stalno prisotnost Svetega Duha.

Premišlujte o razlogih, zakaj častimo v Gospodovi hiši in na nedeljskih sestankih. Da, služimo svojim mrtvim prednikom v templju - in svoji družini ter prijateljem v oddelkih in vejah, v katerih živimo. In da, radi imamo pravično družbo, ki jo najdemo med brati in sestrami. Toda prvenstveno se zberemo skupaj, da bi prejeli blagoslove poduka, ki nam ga daje Sveti Duh.

Molitev, preučevanje, zbiranje, čaščenje, služenje in poslušnost niso osamljene in neodvisne stvari na evangelijskem seznamu tega, kar je treba storiti. Temveč je vsaka od teh pravičnih navad pomemben element pri zaključevanju duhovnega iskanja, zato da bi izpolnili pogoj, da bi prejeli Svetega Duha. Božje zapovedi, ki jih spolnjujemo, in navdihnjeni nasveti cerkvenih voditeljev, ki jih upoštevamo, se prvenstveno osredotočajo na to, da bi nas spremljal Duh. V osnovi se vsi evangelijski nauki in dejavnosti osredotočajo na to, da bi nas v življenju spremljal Sveti Duh.

»Vi in jaz bi si morali prizadevati, da bi postali kot hrabri bojevniki, ki jih opisuje Mormonova knjiga, ki so »z natančnostjo spolnjevali vsako zapovedano besedo, da, zgodilo se jim je prav po njihovi veri; [...] in iz dneva v dan strogo pomnijo Gospoda, svojega Boga, da, nenehno spolnjujejo zakone in sodbe in zapovedi.« (Al 57:21; 58:40)

Gospod je izjavil, da je Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni edina prava in živa cerkev na obličju vse Zemlje (gl. NaZ 1:30). Ta obnovljena Cerkev je prava, ker je Odrešenikova Cerkev; on je pot, resnica in življenje« (Jn 14:6). Živa Cerkev pa je zaradi del in daru Svetega Duha. Kako blagoslovljeni smo, ker živimo v času, ko je duhovništvo spet na Zemlji in lahko prejmemo Svetega Duha!

Več let potem, ko je prerok Joseph Smith umrl mučeniške smrti, se je prikazal predsedniku Brigham Youngu in mu dal naslednji brezčasni nasvet: »Ljudem reci, naj bodo ponižni in zvesti in naj zagotovo obdržijo Gospodovega Duha in jih bo vodil prav. Bodi previden in ne odženi tihega, mirnega glasu; učil [te bo, kaj] ti je narediti in kam iti; prinašal ti bo sadove kraljestva. Bratom reci, naj bodo v srcu odprti, zato da ga bodo takrat, ko bo k njim prišel Sveti Duh, v srcu pripravljeni sprejeti. Gospodovega duha bodo prepoznali med vsemi drugimi duhovi. V duši jim bo šepetal mir in radost in jim bo iz srca vzel zahrbtnost, sovraštvo, zavidanje, prepiranje in vse zlo; in želeli si bodo samo delati dobro, prinašati pravičnost in graditi Božje kraljestvo. Bratom reci, da bodo, če bodo sledili Gospodovemu Duhu, šli prav.« (rokopis iz dnevnika Brigham Younga, 23. feb. 1847, 2 knjigi., izdal Elden Jay Watson, 2:529-530)

Molim, da si bomo iskreno želeli in primerno prosili za prisotnost Svetega Duha v našem vsakdanjem življenju. Molim tudi, da bo vsak od nas zvesto spolnjeval Božje zapovedi in resnično prejel Svetega Duha. Obljubljam, da so blagoslovi, ki jih je prerok Joseph Smith opisal Brigham Youngu, za vsakogar in da jih lahko dobi vsakdo, ki sliši ali prebere to sporočilo.

Pričujem o živi dejanskosti Očeta in Sina. Pričujem, da je Sveti Duh razodevalec, tolažnik in najvišji učitelj, od katerega bi se morali učiti. In pričujem, da so blagoslovi in darovi Duha v obnovljeni in pravi in živi Cerkvi Jezusa Kristusa v teh poslednjih dneh. Tako pričujem v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

POGUMNO STARŠEVSTVO

STAREŠINA LARRY R. LAWRENCE
član prvega zbora sedemdeseterih

*Tisto, kar svet resnično potrebuje,
je pogumno starševstvo mater in očetov,
ki se ne bojijo spregovoriti in zavzeti stališča.*

Danes bi rad spregovoril staršem najstnikov. Vaša bistra in živahna mladina je prihodnost Cerkve in zato so prva nasprotnikova tarča. Veliko vas, zvestih mater in očetov, danes posluša konferenco in molite za odgovor, ki bi vas vodil pri otrocih v teh pomembnih letih. Moji najstarejši vnuki so nedavno postali najstniki, zato mi je ta téma blizu. Ni popolnih staršev in lahkih odgovorov, lahko pa se zanesemo na načela resnice.

Skupna téma Mladičev in Mladičev za leto 2010 je iz Jozuetove knjige. Začne se takole: »Krepak in odločen bodi. Ne boj se in se ne plaši.« (Joz 1:9) Ta stavek iz svetih spisov bi bil dobra téma tudi za starše. Tisto, kar svet v teh poslednjih dneh resnično potrebuje, je pogumno starševstvo mater in očetov, ki se ne bojijo spregovoriti in zavzeti stališča.

Za trenutek si predstavljajte, da vaša hči sedi na tračnicah, vi pa zaslišite prihajajoči vlak. Bi jo posvarili, naj gre s tirov? Ali pa bi se zaskrbljeno obotavljali, da ne bo morda mislila, da ste preveč zaščitniški? Če bi vaše svarilo prezrla, mar je ne bi hitro povlekli na varno? Seveda bi jo! Vaša ljubezen do hčere bi preglasila vse pomisleke. Njeno življenje bi cenili bolj kot njeno trenutno dobro voljo.

Izzivi in preizkušnje prihajajo nad naše najstnike s hitrostjo in močjo tovrnega vlaka. Prav kakor nas opominja razglas o družini, so starši odgovorni za varnost svojih otrok. To pomeni tako duhovno kot telesno.

V Mormonovi knjigi beremo o Almu mlajšem, ki je svetoval svojemu svojeglavemu sinu. Korianton je naredil nekaj resnih napak, ko je služil misijon med Zoramci. Alma ga je imel dovolj rad, da je o težavi spregovoril zelo neposredno. Izrazil je globoko razočaranje, da je bil njegov sin nemoralen, in mu pojasnil resne posledice greha.

Vedno znova sem navdihnjen, ko berem naslednje pogumne Almove besede: »In sedaj mi Gospodov Duh govori: Zapovej svojim otrokom, naj delajo dobro [...]; zato ti ukazujem, sin moj, v strahu pred Gospodom, da brzdaš svoje krivičnosti.« (Al 39:12) To zgodnje očetovo posredovanje je za Koriantona postalo točka preobrata. Pokesal se je in odtlej zvesto služil. (Al 42:31 in Al 43:1, 2)

Almov primer primerjajte s primerom nekega drugega očeta v svetih spisih, z Elijem v Stari zavezi. Eli je služil kot visoki duhovnik v Izraelu v dneh preroka Samuela. Sveti spisi pojasnjujejo, da ga je Gospod resno pograjal, »kajti njegova sinova sta prezirala Boga, pa ju ni grajal«. (1 Sam 3:13) Elijeva sinova se nista nikoli pokesala in ves Izrael je trpel zaradi njune neumnosti. Zgodba o Eliju nas uči, da si starši, ki imajo svoje otroke radi, ne morejo privoščiti, da bi jih slednji ustrahovali.

Pred leti nas je starešina Joe J. Christensen na generalni konferenci opomnil: »Starševstvo ni tekmovanje v priljubljenosti.« (Ensign, nov. 1993) Starešina Robert D. Hales je v istem duhu opazal: »Včasih se bojimo svojih otrok. Strah nas je, da bi jim svetovali, da jih ne bi užalili.« (Liahona, maj 2004, str. 88-91)

Pred leti je najin sedemnajstletni sin hotel konec tedna na izlet s prijatelji, ki so bili vsi dobri fantje. Prosil je, če lahko gre. Hotel sem reči da, vendar o izletu zaradi nekega razloga nisem imel dobrih občutkov. O tem se povedal svoji ženi, ki me je povsem podprla. »Poslušati morava ta svarilni glas,« je rekla.

Seveda je bil najin sin razočaran in je vprašal, zakaj ga ne pustiva iti. Iskreno sem odgovoril, da ne vem. »O tem nimam dobrih občutkov,« sem pojasnil, »in preveč te imam rad, da bi te notranje občutke preslišal.« Bil sem zelo presenečen, ko je rekel: »V redu je, oči, razumem.«

Mladi razumejo več, kot se zavedamo; ker imajo tudi oni dar Svetega Duha. Poskušajo prepoznati Duha, ko govori, in opazujejo naš vzor. Od nas se učijo, da pozorno prisluhnejo navdihu, da je bolje, če »se glede nečesa ne počutijo dobro«, da se za to ne odločijo.

Tako pomembno je, da sta mož in žena enotna, kadar sprejemata starševske odločitve. Če se kateri od staršev glede česa ne počuti dobro, potem naj otroku ne dasta dovoljenja. Če kateri čuti nelagodje glede kakšnega filma, televizijske zabavne oddaje, videoigre, oblačenja, kopalk ali spletnih dejavnosti, bodite pogumni in drug drugega podprite ter recite »ne«.

Rad bi vam prebral pismo matere, ki je bila v srcu strta. Njen najstnik je postopoma obupal in se oddaljil od cerkvenih dejavnosti. Pojasnila je, kako se je to zgodilo: »*Vsa sinova najstniška leta me je skrbelo in sem mu poskušala prepričati, da bi igral nasilne video igre. Govorila sem z možem in mu pokazala članke v Ensignu in v časopisu, ki so svarili pred temi igrami. Toda možu se je zdelo v redu. Rekel je, da se najin sin ne drogira in naj me preneha skrbeti. Včasih sem skrila daljinca, mož pa mu ga je spet dal. Sčasoma mi je bilo lažje popustiti [...] kot pa se boriti. Resnično mislim, da si z igrami lahko prav tako zasvojen kot z drogami. Vse bi naredila, da drugim staršem ne bi bilo treba doživeti tega.*«

Bratje in sestre, če se vaš partner glede česa ne počuti dobro, spoštujte njegove občutke. Če se boste odločili za lažjo pot, tako da ne boste rekli in naredili ničesar, lahko omogočate pogubno obnašanje.

Starši lahko preprečijo veliko bolečin, če otroke učijo, naj počakajo z ljubezenskim odnosom, dokler ne pride čas, ko so pripravljeni na poroko. Prezgodno druženje v parih s prijatelji in prijateljicami je nevarno. To, da postaneš »par«, ustvarja čustveno bližino, ki prepogosto vodi v telesno zблиžanje. Satan ve, kako to gre, in to s pridom uporablja. Naredil bo vse, kar je v njegovi moči, da fantje ne bi služili misijona in da ne bi prišlo do tempeljskih porok.

Pomembno je, da starši pogumno spregovorijo in posredujejo, preden Satan uspe. Predsednik Boyd K. Packer je učil: »Ko gre za moralnost, imamo tako pravico kot dolžnost, da povzdignemo svarilni glas.« (Ensign, maj 1992)

Vedno sem verjel, da se pozno zvečer ne dogaja nič zares dobrega in da morajo mladi vedeti, kdaj se jih pričakuje doma. Starši, ki ostanejo pokonci in čakajo, da se njihovi otroci vrnejo domov, pokažejo veliko mero modrosti. Fantje in dekleta se veliko bolje odločajo, če vedo, da jih starši čakajo, da bodo slišali, kakšen je bil njihov večer in da jih poljubijo za lahko noč.

Naj vam povem osebno svarilo o navadi, ki je značilna za številne kulture. Govorim o tem, da otroci »prespijo« oziroma »noč preživijo« pri prijatelju doma. Kot škof sem odkril, da vse preveč mladih prvič prekrši Besedo modrosti oziroma zakon čistosti, ko »prespijo« pri prijatelju. Prepogosto se prvič srečajo s pornografijo in celo s policijo, ko so ponoči zdoma.

Pritisk vrstnikov postane močnejši, ko se naši otroci oddaljijo od našega vpliva in ko je njihova obramba pozno ponoči oslABLJENA. Če ste se kdaj počutili nelagodno glede neke dejavnosti, ki je trajala vso noč, se ne bojte odzvati svarilnemu notranjemu glasu. Vedno molite, ko pride do tega, da varujete svoje dragocene otroke.

Pogumno starševstvo vedno ne vsebuje odgovora »ne«. Starši prav tako potrebujejo pogum, da rečejo »da« nasvetu prerokov sodobnih dni. Naši cerkveni voditelji so nam svetovali, naj doma sledimo pravičnim vzorcem. Premislite o naslednjih petih osnovnih navadah, ki imajo moč, da okrepijo mlade: družinska molitev, družinsko preučevanje svetih spisov, družinski večer, skupne družinske večerje in redni osebni razgovori z vsakim otrokom posebej.

Potreben je pogum, da otroke odtegnete od tega, kar počnejo, in da skupaj pokleknete k družinski molitvi. Potreben je pogum, da ugasnete televizor in računalnik in da družino vsak dan vodite po straneh svetih spisov. Potreben je pogum, da zavrnete druga povabila v ponedeljek zvečer, zato da ta večer lahko prihranite za družinski večer. Potreben je pogum in močna volja, da se izognemo prenatrpanemu urniku, zato da je družina za večerjo lahko doma.

Eden najučinkovitejših načinov, da lahko vplivamo na sina ali hčer, je, če se z njim oziroma z njo posvetujemo v zasebnih razgovorih. Če pozorno prisluhnemo, lahko odkrijemo njihove srčne želje, jim pomagamo postaviti pravične cilje in jim tudi povemo za svoje duhovne občutke, ki smo jih prejeli glede njih. Za posvetovanje je potreben pogum.

Poskusite si predstavljati, kakšen bi bil odraščajoči rod, če bi teh pet vzorcev redno udejanjali v vsakem domu. Naši mladi bi bili lahko kot Helamanova vojska: nepremagljivi.

Biti starš najstnikom v poslednjih dneh je zelo težavna naloga. Satan in njegovi privrženci si ta rod prizadevajo oslABLITI; Gospod računa na hrabre starše, da jih bodo dvignili. Starši: »Bodite krepki in odločni. Ne [bojte] se.« (Joz 1:9) Vem, da Bog sliši in da bo uslišal vaše molitve. Pričujem, Gospod podpira in blagoslavlja pogumne starše. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

POČITEK VAŠIM DUŠAM

STAREŠINA PER G. MALM
član prvega zbora sedemdeseterih

Počitek za dušo vključuje mirno vest in srce, kar je posledica učenja in spolnjevanja Kristusovega nauka in tega, da postanemo Kristusove roke, ko drugim služimo in jim pomagamo.

V središču Gothenburga na Švedskem vzdolž široke ulice na obeh straneh stojijo čudovita drevesa. Nekega dne sem v deblu enega od visokih dreves zagledal luknjo in radovedno pogledal noter ter videl, da je drevo popolnoma votlo. Bilo je votlo, toda ne prazno! V njem je bilo polno odpadkov.

Bil sem presenečen, ker je drevo še vedno stalo. Pogledal sem navzgor in videl širok jekleni pas, v katerega je bil ovit zgornji del debla. Na pas je bilo pripetih več jeklenih žic in te so bile pripete ter pritrjene na bližnje stavbe. Od daleč je bilo videti kot druga drevesa, če pa si pogledal noter, si videl, da deblo ni bilo trdno in močno, temveč votlo. Mnogo let prej je nekaj povzročilo, da je to deblo tu in tam začelo slabeti. To se ni zgodilo čez noč. Vendar kakor sadika počasi zraste v močno drevo, lahko tudi mi korak za korakom zrastemo v to, kar smo zmožni, ter postanemo trdni in polni, tako znotraj kot zunaj, kar je v nasprotju z votlim drevesom.

Z zdravilno odkupno daritvijo Jezusa Kristusa imamo lahko moč, da stojimo pokončno in trdno ter da dušo navdamo z lučjo, razumevanjem, radostjo in ljubeznijo. On kliče vsem, »naj pridejo k njemu in so deležni njegove dobrote; in nikomur ne odreče, ki pride k njemu« (2 Ne 26:33). Njegova obljuba se glasi: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek. Sprejmite moj jarem nase in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen, in našli boste počitek svojim dušam.« (Mt 11:28-29)

O tem počitku je predsednik Joseph F. Smith rekel: »To razumem tako, da sprejmemo Božje spoznanje in ljubezen, da verujemo v njegov namen in načrt do take mere, da vemo, da imamo prav, in da ne iščemo ničesar drugega, da nas ne premoti vsak drugačen nauk ali prekanjenost in zvitost ljudi, ki so na preži, da bi varali. Vemo, da je to Božji nauk in o njem ničesar nikogar ne sprašujemo. Pravico imajo do svojega mišljenja, zamisli in kapric. Človek, ki je dosegel stopnjo tolikšne vere v Boga, da izgine vsakršen dvom in strah, je stopil v Božji počitek (*Gospel Doctrine*, 5. izdaja, 1939, str. 58).

Počitek za dušo vključuje mirno vest in srce, kar je posledica učenja in spolnjevanja Kristusovega nauka in tega, da postanemo Kristusove roke, ko drugim služimo in jim pomagamo. Vera v Jezusa Kristusa in spolnjevanje njegovih naukov nam daje trdno upanje in to upanje v naši duši postane trdno sidro. Postanemo lahko stanovitni in neomajni. Imamo lahko trajni notranji mir, lahko stopimo v Gospodov počitek. Samo če se odvrnemo od luči in resnice, ta votli občutek praznine, kot je drevesna luknja, napolni najgloblje koticke duše in morda bomo to praznino celo poskušali napolniti s tem, kar nima trajne vrednosti.

Če na svoj obstoj gledamo tako, da smo bili duhovni otroci, preden smo prišli na Zemljo, in na nesmrtnost v življenju, ki sledi, je to življenje res le kratek trenutek. Vendar je to dan preizkušnje,

toda če se odločimo, da bomo sprejeli povabilo, naj ne zapravimo dni svoje preizkušnje, je to tudi dan priložnosti (gl. Ne 9:27). Vse to, o čemer razmišljamo, kar občutimo v srcu, in dejanja, ki se jih odločimo izvršiti, bo imelo odločilne posledice na naše življenje, tako v tem življenju kot v naslednjem.

Koristna navada je, da imamo vsak dan široko vizijo, da bomo na to, kar nameravamo narediti, gledali iz večnega vidika, zlasti, ko si včasih zaželimo, da bi tisto, za kar vemo, da moramo narediti »danes«, preložili na neki »prihodnji dan«.

Na poti nam pri odločitvah moč ponuja vpliv Duha. Če pa se odločimo, da bomo delovali v nasprotju z lučjo in razumevanjem, ki ga imamo, bomo izkusili slabo vest, ob kateri se seveda ne bomo dobro počutili. Toda slaba vest je blagoslov, kajti nemudoma nas opomni, da je čas, da se pokesamo. Če smo ponižni in si želimo delati to, kar je prav, si bomo nemudoma želeli spremeniti svoj značaj, medtem ko bodo tisti, ki so ponosni in ki si morda prizadevajo, da bi postali zakon samemu sebi (gl. NaZ 88:35), sledili Satanu, da jih bo vodil »z laneno vrvjo okrog vratu, dokler jih s svojimi močnimi vrvmi ne zveže za vekomaj« (2 Ne 26:22). Če bomo sledili zlim vplivom, nikoli ne bomo imeli občutka miru preprosto zato, ker je mir Božji dar in pride le po Božjem Duhu. »Hudobija ni bila nikoli sreča.« (Al 41:10)

V naših vsakodnevnik dejanjih bodo pogosto majhne in preproste reči pustile dolgotrajen vpliv (gl. Al 37:6-7). To, kar govorimo, delamo in kako se odzovemo, ne bo vplivalo le na nas, temveč tudi na ljudi okrog nas. Lahko gradimo ali rušimo. Zgodba o preprostem in pozitivnem zgledu je zgodba o mami mojega očeta. Enega od svojih otrok je poslala kupit jajca. Otrok, kateremu je bila naloga zaupana, je verjetno veselo hodil po cesti do doma, ko pa je prišel domov, je bila večina jajc razbitih. Družinski prijatelj, ki je bil ravno na obisku, je babico opomnil, naj otroka okara za tako obnašanje. Babica pa je le mirno in modro rekla: »Ne, jajca zaradi tega ne bodo cela. Preprosto bomo uporabili, kar lahko, in spekli palačinke, ki jih bomo z veseljem skupaj pojedli.« Ko se bomo z majhnimi in preprostimi, vsakodnevnimi stvarmi naučili ravnati modro in po navdih, bo rezultat pozitiven vpliv, s katerim bomo okrepili ubranost v duši, ter spodbudili in okrepili ljudi okrog nas. To drži, ker je vse, kar nas spodbuja, da delamo dobro, »poslano s Kristusovo močjo in darom; zatoorej lahko veste s popolnim védenjem, da je od Boga« (Mor 7:16).

Votlo drevo, o katerem sem vam govoril, ne stoji več. Mladina je v prazen prostor vrgla petarde, zaradi česar je drevo zagorelo. Ni se ga dalo rešiti in morali so ga posekati. Bodite pozorni na stvari, velike ali majhne, ki uničujejo od znotraj navzven.

Raje se osredotočimo na tiste stvari, ki bodo vzdrževale trajni notranji mir. Potem se bo naše zaupanje krepilo v Božji navzočnosti (NaZ 121:45). Obljuba, da bomo stopili v Gospodov počitek in prejeli dar miru, je daleč od začasnega, posvetnega zadovoljstva. In je resnično nebeški dar: »Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.« (Jn 14:27) Gospod ima moč, da ozdravi dušo in jo krepi. On je Jezus Kristus, o katerem pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

IZOGIBAJMO SE PASTEM GREHA

STAREŠINA JAIRO MAZZAGARDI
član prvega zbora sedemdeseterih

*Ostanite močni in sprejemajte dobre odločitve,
zaradi katerih boste lahko jedli od sadu drevesa življenja.*

Nekega čudovitega sončnega jutra sem svojo skoraj osemletno vnukinjo povabil na sprehod ob jezeru, ki je pravzaprav zbiralnik vode za naše čudovito mesto. Veselo sva hodila in poslušala tiho žuborenje kristalno čistega potoka, ki je tekkel vzdolž najine poti. Ob poti so rasla čudovita zelena drevesa in dišeče rože. Slišala sva ptičje petje. Modrooko, veselo in neomadeževano vnukinjo sem vprašal, kako se pripravlja na krst. Odgovorila je z vprašanjem: »Dedek, kaj je greh?«

Tiho sem molil za navdih in poskušal odgovoriti na najpreprostejši način: »Greh je namerna neposlušnost Božjim zapovedim. To nebeškega Očeta žalosti in posledice greha so trpljenje in žalost.« Očitno zaskrbljena me je vprašala: »In kako nas to doleti?«

Prvič, vprašanje razkriva čistost, razkriva pa tudi zaskrbljenost, kako se grehu izogniti. Da bi bolje razumela, sem za ponazoritev uporabil naravne snovi, ki so bile v najini bližini. Ko sva hodila naprej po poti, sva ob ograji iz bodeče žice našla večji mejnik. Bil je masiven in okrog njega so rasle rože, grmovje in majhna drevesa. Čez čas bodo te rastline mejnik prerasle.

Spomnil sem se, da je malo naprej ob poti še en mejnik, ki ga je rastlinje postopoma, skoraj neopazno zaraslo. Predstavljam si, da mejnik ne bi pričakoval, da ga bodo kljub njegovi moči, obdale in uničile nežne rastline. Mejnik bi si mislil: »Nič hudega! Sem močan in velik in ta rastlinica mi nič ne more.«

Ko torej bližnje drevo raste, mejnik tega sprva ne opazi, potem pa začne uživati v njegovi senci. Toda drevo še naprej raste in mejnik ovije z vejama, ki se sprva zdita krhki, sčasoma pa se prepleteta in mejnik ovijeta. Mejnik pa še vedno ne ve, kaj se dogaja.

Kmalu sva na najinem sprehodu našla mejnik, o katerem sva se pogovarjala. Bil je izruvan iz zemlje. Ker je to na vnukinjo očitno napravilo vtis, me je vprašala: »Dedek, je to drevo greha?« Pojasnil sem ji, da je to le simbol oziroma primer, kako nas greh dobi.

Ne vem, kako bo nanjo vplival najin pogovor, toda to mi je dalo misliti, kako veliko oblik ima greh in kako tiho se priplazi v življenje, če mu dopustimo. Biti moramo čuječi, kajti majhne odločitve, kot je ta, da gremo zgodaj spat in zgodaj vstanemo, pustijo velike posledice. Verz v Nauku in zavezah 88:124 nas uči, da moramo zgodaj vstajati, da bosta naše telo in um poživljena. Tisti, ki gredo zgodaj spat, se zbudijo spočiti. Bog telo in um zaradi poslušnosti poživi in blagoslovi.

Kar se zdi, da ni tako pomembno, kot na primer to, da gremo pozno spat, ko kakšen dan ne molimo, ko kdaj spustimo post oziroma ne spoštujemo nedelje - zaradi takšnih spodrslijajev bomo postopoma izgubili dojemljivost, zaradi česar bomo delali hujše stvari.

Ko sem bi najstnik, sem moral biti doma ob desetih zvečer. Danes gredo nekateri, ki se gredo zabavat, ob taki uri šele ven. Vendar vemo, da se najhujše stvari dogajajo ravno ponoči. V

najpoznejših urah gredo mladi tja, kjer okolje ni primerno, kjer jim glasba in besedila ne dovoljujejo, da bi jih spremljal Sveti Duh. Potem v teh okoliščinah postanejo lahek plen greha.

Pogosto se to, da nekdo postane plen greha, začne, ko si izbere prijatelje, katerih merila niso v skladu z evangelijem, z namenom, da bi bil priljubljen oziroma da bi ga sovrstniki sprejeli. Potem ogrozi evangelijska načela in zakone in gre po poti, ki bo njemu in njegovim ljubljnim prinesla le bolečino in žalost.

Biti moramo čuječi, da ne bomo dovolili, da bi se greh razpredal okrog nas. Oblike greha so povsod, celo na računalniku ali mobilnem telefonu. Ta tehnologija je uporabna in je lahko zelo koristna. Toda njena neprimerna uporaba, kot je izgubljanje časa za igranje igrice ali celo kaj hujšega, kot je pornografija, je pogubna. Pornografija uničuje značaj in povzroči, da njen uporabnik tone v živem pesku umazanije, iz katerega se lahko reši le z veliko pomoči. Ta strašna pošast povzroča bolečino in trpljenje tako uporabniku kot tudi njegovim oziroma njenim nedolžnim otrokom, zakoncu, očetu, materi in drugim ljubljnim.

Odločitve glede meril, ki se jih bomo držali, moramo sprejeti vnaprej, ne ko se pojavi skušnjava. Naši parametri morajo biti:

- To bom naredil, ker je prav. Prihaja od Gospoda in me bo osrečilo.
- Tega ne bom storil, ker me bo speljalo od resnice, Gospoda in večne sreče, ki jo obljublja vernim in poslušnim.

Ker je Oče vedel, da se bomo odločali napačno, je v svojem čudovitem načrtu sreče priskrbel Odrašenika sveta, da bo odkupil grehe vseh, ki se bodo pokesali, ki se bodo nanj obrnili po pomoč, tolažbo in odpuščanje in ki bodo voljni prevzeti njegovo ime, in sicer Jezusa Kristusa.

Če bomo grešili, bomo morali hitro najti pomoč, kajti iz pasti greha se ne moremo rešiti sami, prav kakor se omenjeni mejnik ne more rešiti sam. Nekdo nam mora pomagati, da se bomo osvobodili smrtonosnega objema.

Pomagajo nam lahko starši, Bog pa je poklical škofa, da nam pomaga. Njemu moramo odpreti svoje srce. Verza v Nauku in zavezah 58:42-43 pojasnita, da nam je, ko se pokesamo grehov, odpuščeno in da se jih Gospod nič več ne spomni. Takole bomo vedeli, ali se človek grehov pokesal - priznal jih bo in jih opustil.

Nekaj mesecev po najinem sprehodu ob jezeru je imela vnukinja s škofom, svojim očetom, razgovor za krst. Po razgovoru sem jo vprašal, kako je šlo. V odgovor me je skoraj okarala: »Dedek, razgovor je zaupen! Ali tega nisi vedel?« Škofje, upam, da ta odgovor jemljete resno. Zdi se mi, da se je vnukinja v zelo kratkem času veliko naučila.

Prav kakor je drevo, ki sem ga opisal, prineslo žalost, bolečino, trpljenje in utesnjenost, lahko drugo drevo prinese ravno nasprotno. O tem je govora v Prvi Nefijevi knjigi 8:10-12: »In zgodilo se je, da sem zagledal drevo, katerega sad je bil dober, tako da človeka osreči. In zgodilo se je, da sem šel in jedel od njegovega sadu; in opazil sem, da je bil nadvse sladak, najbolj od vsega, kar sem okusil kdajkoli prej. Da, in opazil sem, da je bil sad le-tega bel, da je presegalo vso belino, ki sem jo bil kdajkoli videl. In ko sem jedel od sadu le-tega, je moja dušo navdala silno velika radost.«

Dragi bratje in sestre, ostanite močni in sprejemajte dobre odločitve, zaradi katerih boste lahko jedli od sadu drevesa življenja. Če ste zaradi katerega koli razloga grešili ali zašli s poti, vas pozivamo: »Pridite! Upanje obstaja! Radi vas imamo in vam želimo pomagati, da boste srečni.«

Nebeški Oče nas ima tako zelo rad, da je dal svojega edinega Sina, Jezusa Kristusa. Jezus Kristus nas ima tako zelo rad, da je v odkupni daritvi za naše grehe dal svoje življenje! Kaj smo mi pripravljeni dati, da bomo čisti in da bomo prejeli to radost? O tem vam pričujem v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

KAJ STE STORILI Z MOJIM IMENOM?

STAREŠINA MERVYN B. ARNOLD
član zbora sedemdeseterih

Vsi bomo nekega dne Odrešeniku in Odkupitelju, Jezusu Kristusu, morali poročati, kaj smo storili z njegovim imenom.

Ko je bil predsednik George Albert Smith še mlad, se mu je v sanjah prikazal pokojni dedek George A. Smith in vprašal: »Rad bi vedel, kaj si storil z mojim imenom.« Predsednik Smith je odgovoril: »S tvojim imenom nisem nikoli storil nič, česar bi se moral sramovati!«¹

Ko vsak teden vzamemo zakrament, se zavežemo in obljubimo, da smo pripravljeni prevzeti Kristusovo ime, se ga vselej spominjati in spolnjevati njegove zapovedi. Biti moramo pripravljeni delati tako in če smo, nam je obljubljen najčudovitejši blagoslov - da nas bo vselej spremljal njegov Duh².

Tako kot je predsednik George Albert Smith moral dedku poročati o tem, kaj je storil z njegovim imenom, bomo tudi vsi mi nekega dne Odrešeniku, Jezusu Kristusu, morali poročati, kaj smo storili z njegovim imenom.

O pomembnosti tega, da obdržimo dobro ime, govorijo Pregovori, kjer piše: »Dobro ime je boljše kot bogastvo, priljubljenost je boljša od srebra in zlata,«³ in, »spomin na pravičnega bo blagoslovljen.«⁴

Ko sem razmišljal o teh odlomkih in pomembnosti dobrega imena, so me preplavili spomini na dobro ime in zapuščino, ki so jo starši zapustili mojim štirim bratom, sestrama in meni. Starša nista imela svetnega bogastva, niti nista imela srebra ali zlata. Devet nas je odraščalo v domu z dvema spalnicama, kopalnico in zaprto verando, kjer sta spali moji sestri. Ko sta starša umrla, smo se bratje in sestre zbrali, da bi si razdelili njuno imetje, ki ga je bilo malo. Mama je zapustila nekaj oblek, nekaj kosov rabljenega pohištva in druge osebne predmete. Oče je zapustil tesarsko orodje, nekaj starih lovskih pušk in nekaj drobnarij. Edino, kar je imelo neko denarno vrednost, sta bila skromen dom in manjši prihranek na računu.

Odkrito smo jokali, se zahvaljevali, vedoč, da sta nam zapustila nekaj zdaleč dragocenejšega od srebra in zlata. Dala sta nam svojo ljubezen in čas. Pogosto sta pričevala o tem, da je evangelij pravi, kar lahko sedaj prebiramo v njunih dragocenih dnevnikih. Učila sta nas trdega dela in poštenosti ter plačevanja desetine, ne toliko z besedami, ampak bolj z zgledom. V nas sta tudi vzbudila željo po nadaljnjem izobraževanju, služenju misijona in najpomembneje, da najdemo večnega sopotnika, s katerim se bomo poročili v templju, in da vztrajamo do konca. Resnično sta nam zapustila dediščino dobrega imena, za kar bomo vedno hvaležni.

Ko sta bila ljubljene prerok Helaman in njegova žena blagoslovljena z dvema sinovoma, sta ju imenovala Lehi in Nefi. Helaman je sinovoma povedal, zakaj se imenujeta po svojih dveh prednikih, ki sta živela skoraj šeststo let pred njunim rojstvom. Rekel je: »Glejta, sinova moja, [...] imenoval sem vaju po naših prvih starših [Lehiju in Nefiju] [...] in to sem storil, da [se], [...] ko se spomnita [njunih] imen [...], lahko spomnita *njunih del*; in ko se spomnita *njunih del*, lahko *vesta*, kako je rečeno in tudi zapisano, da so bila dobra. Zato, sinova moja, bi želel, da delata to, kar je dobro, da bo o vaju rečeno in tudi zapisano, in sicer kot je bilo rečeno in zapisano o njiju, [...] da

bosta imela dragoceni dar večnega življenja.«⁵ Bratje in sestre, kako se bodo čez šeststo let spominjali našega imena?

Ko je Moroni govoril o tem, kako lahko prevzamemo Kristusovo ime in tako zaščitimo svoje dobro ime, je učil: »In spet, opomnil bi vas, da bi *prišli h Kristusu* in se oprijeli *vsakega dobrega daru* in se *ne dotaknili hudobnega daru, niti nečistega*. [...] Da, pridite h Kristusu in se v njem izpopolnajte in se odrecite vsej nesvetosti.«⁶

V navdihnjeni knjižici *Za moč mladih* piše: »Svoboda odločanja je Božje večno načelo, ki s seboj prinaša moralne odgovornosti za sprejete odločitve. [...] Čeprav se lahko sami [odločamo], ne [moremo] sami izbrati posledic svojih dejanj. Odločitvi sledijo njene posledice.«⁷

Kmalu zatem, ko sva se z mojo drago Devonno poročila, mi je povedala zgodbo o tem, kako se je v mladosti naučila tega pomembnega nauka, da se odločamo svobodno, da pa ne moremo svobodno izbrati posledic svojih dejanj. S pomočjo hčerke Shelly bi vam rad povedal izkušnjo sestre Arnold.

»Ko sem bila stara petnajst let sem pogosto menila, da je pravil in zapovedi preveč. Nisem bila prepričana, da lahko normalen najstnik, ki ima rad zabave, uživa življenje s toliko omejitvami. Poleg tega so številne ure, ki sem jih prebila pri delu na očetovi kmetiji, resno posegale v moj čas s prijateljicami.

Tistega poletja je bila ena od mojih nalog ta, da sem poskrbela, da krave, ki so se pasle na gorskem pašniku, niso podrle ograje in prišle do pšeničnega polja. Krava, ki se pase na rastoči pšenici, se lahko napihne, kar povzroči zadušitev in smrt. Zlasti ena krava je vselej poskušala potisniti glavo skozi ograjo. Nekega jutra, ko sem jahala konja vzdolž ograje in nadzirala živino, sem opazila, da je krava prišla mimo ograje na pšenično polje. Na svojo grozo sem spoznala, da se je že kar nekaj časa pasla v pšeničnem polju, saj se je že napihnila in videti je bila kot balon. Pomislila sem: 'Ti neumna krava! Ta ograja je tam, da te varuje, vendar si prišla skozi in pojedla toliko pšenice, da je tvoje življenje ogroženo.'

Stekla sem na kmetijo po očeta. Vendar sem jo, ko sva se vrnila, našla mrtvo na tleh. Bila sem žalostna, ker smo bili ob to kravo. Priskrbeli smo ji čudovito gorsko pašo in ograjo, da bi jo držala stran od nevarne pšenice, vendar se je nespametno prebila skozi ograjo in povzročila svojo smrt.

Ko sem razmišljala o vlogi ograje, sem spoznala, da naj bi varovala, prav kakor naj bi varovale zapovedi in pravila mojih staršev. Zapovedi in pravila so bila za moje lastno dobro. Spoznala sem, da me poslušnost zapovedim lahko reši telesne in duhovne smrti. Ta razsvetlitev je bila ključna točka v mojem življenju.«⁸

Sestra Arnold je spoznala, da nam je prijazen, modri in ljubeči nebeški Oče dal zapovedi - ne, da bi nas omejeval, kakor bi nasprotnik želel, da mislimo - ampak, da bi nas blagoslovil in zaščitil naše ime ter dediščino za prihodnje rodove, prav kakor jih je za Lehija in Nefija. Prav kakor je bila krava deležna posledic svoje odločitve, se mora vsak od nas naučiti, da trava na drugi strani ograje ni bila *nikoli* bolj zelena - niti nikoli ne bo - kajti »hudobija ni bila nikoli sreča«⁹. Vsak od nas bo na koncu življenja prejel posledice svojih odločitev. Zapovedi so jasne, varujejo, ne omejujejo in čudoviti blagoslovi poslušnosti so nešteti.

Nebeški Oče je vedel, da bomo vsi delali napake. Tako hvaležen sem za odkupno daritev, ki vsem nam omogoča, da se pokesamo, poskrbimo za potrebne prilagoditve tako, da bomo spet lahko eno z Odrešenikom in čutili prijeten mir odpuščanja.

Odrešenik nam vsak dan kličeta, naj si očistimo ime in se vrnemo v njegovo navzočnost. Njegova spodbuda je polna ljubezni in nežnosti. Ko bom bral Gospodove besede, si skupaj z mano predstavljajte Odrešenikov objem: »Se mar torej ne boste vrnili k meni in se pokesali svojih grehov in se spreobrnil, da vas ozdravim?«¹⁰

Danes bi nam vsem rad zadal enak izziv, kot sta ga moja starša, ki se ju bom vselej spominjal zaradi njunega dobrega imena, dala meni. Preden ukrepate, si zamislite Odrešenika, ki vam stoji ob strani, in se vprašajte: »Ali bi o tem premišljeval, to rekel ali naredil, če bi vedeli, da je Gospod tu?« Kajti zagotovo je tu. Ko ljubljeni predsednik Monson, o katerem pričujem, da je prerok, govori o Gospodu in Odrešeniku, pogosto navaja naslednji odlomek iz svetih spisov, ki pravi, da bo Gospod šel pred našim obličjem in bo na naši desnici in na naši levici in v našem srcu bo njegov Duh¹².

Da bi tistega čudovitega dne, ko bomo stali pred ljubljenim Odrešenikom, da mu bomo poročali, kaj smo naredili z njegovim imenom, lahko poročali: »Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil.«¹² Spoštoval sem tvoje ime. Pričujem, da Jezus je Kristus in da je umrl, da bi mi živeli. To vem in o tem pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. *Presidents of the Church*, Student Manual, 2003, str. 134.
2. Gl. NaZ 20:77.
3. Prg 22:1.
4. Prg 10:7.
5. He 5:6-8.
6. Mor 10:30, 32.
7. *Za moč mladih*, 2001, str. 4.
8. Izkušnja sestre Devonn K. Arnold.
9. Al 41:10.
10. 3 Ne 9:13.
12. Gl. NaZ 84:88.
13. 2 Tim 4:7.

»O PREKANJENI ZLODEJEV NAČRT!«

STAREŠINA M. RUSSELL BALLARD
član zbora dvanajstih apostolov

Obstaja upanje za zasvojene, to upanje pa pride zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa.

Bratje in sestre, jesen v Skalnato gorovje prinese fantastične barve listja, ki se iz zelene prebarvajo v živo oranžne, rdeče in rumene. Jeseni je vsa narava v stanju prehajanja in se pripravlja na mraz, ostro lepoto zime.

Jesen je še zlasti razburljiv čas za ribiče s trnki, kajti to je čas, ko postrvi žene skoraj nenasitna lakota po hrani, zato da bi se okrepile pred zimskim pomanjkanjem hrane. Cilj ribičev s trnki je, da ribe ujamejo s spretno prevaro. Izkušen ribič preučuje obnašanje postrvi, vreme, vodni tok in tiste vrste mrčesa, ki jih postrvi jedo, in kdaj se ta mrčes izleže. Pogosto sam napravi vabe, ki jih uporabi. Ve, da mora biti ta umetni mrčes z majhnim trnkom popolna prevara, ker postrv prepozna že najmanjšo napako in vabo zavrne.

Kako vznemirljivo je opazovati, kako se postrv požene iz vode, pogoltno vabo in se upira, dokler naposled ni izmučena in jo potegneš iz vode. Preizkus je v primerjanju ribičevega znanja in spretnosti s plemenito postrvjo. Uporaba umetnih vab za to, da prevaraš in ujameš ribo, je primer tega, kako Lucifer pogosto skuša, zapeljuje in nas poskuša ujeti v past.

Prav kakor ribič z vabo, ki ve, kako postrvi prižene lakota, Lucifer pozna našo »lakoto« oziroma šibkosti in nas skuša s ponarejenimi vabami, zaradi katerih nas, če jih zgrabimo, lahko potegne iz toka življenja pod svoj neusmiljeni vpliv. In nasprotno od ribiča, ki ribo ulovi in jo nepoškodovano izpusti v vodo, nas Lucifer ne bo izpustil sam od sebe. Njegov cilj je, da bi bile njegove žrtve tako nesrečne, kot je sam. Lehi je rekel: »In zato ker je bil [Lucifer] padel iz nebes in je bil postal za vekomaj nesrečen, si je prizadeval, da bi bilo nesrečno vse človeštvo.« (2 Ne 2:18)

Ker je bil Lucifer nekoč sin jutra, je pametna in zvita inteligenca. Ena glavnih metod, ki jo uporablja proti nam, je njegova sposobnost za laganje in zavajanje, da bi nas prepričal, da je hudobija dobro in dobro hudobija. Satan si je prav od samega začetka na velikem svētu v nebesih prizadeval, da bi človeku vzel svobodno voljo, ki mu jo je dal Gospod Bog. In postal je Satan, in sicer hudič, oče vseh laži, da je zapeljeval in slepil ljudi in jih vodil v ujetništvo po lastni volji (gl. Moses 4:3-4).

Bitka za človekovo svobodno voljo, ki mu jo je dal Bog, se danes nadaljuje. Satan in njegovi miljenci imajo svoje vabe vse okrog nas, ker upajo, da bomo popustili in njegove vabe zgrabili, zato da nas lahko povleče k sebi s ponarejenimi sredstvi. Zato, da nam bi odvzel svobodno voljo, uporablja zasvojenost. Slovarska razlaga¹ besede zasvojenost kakršne koli vrste pomeni predajo nečemu, zaradi česar izgubimo svobodno voljo in postanemo odvisni od neke življenjsko pogubne snovi oziroma vedénja.

Raziskovalci pravijo, da imamo v možganih mehanizem, ki se imenuje središče za užitek². Ko ga sproži določeno poživilo oziroma obnašanje, ima moč nad tistim delom možganov, ki vodi našo voljo, presojanje, logiko in moralnost. Zaradi tega zasvojenec opusti to, kar ve, da je prav. In ko se to zgodi, je trnek zapičen in Lucifer prevzame nadzor.

Satan ve, kako nas izkoriščati in ujeti s ponarejenimi snovmi in obnašanjem za trenutni užitek. Ta vpliv sem opazoval, ko si človek prizadeva da bi prevzel nadzor, da bi se osvobodil uničujoče zlorabe in zasvojenosti in si spet pridobil samospoštovanje in neodvisnost.

Med najmočnejšimi drogami, ki lahko, če jih zlorabimo, zameglijo možgane in nam vzamejo svobodno voljo, so: nikotin, opoidi - heroin, morfij in druga zdravila proti bolečinam, pomirjevala, kokain, alkohol, marihuana in metafetamin³.

Hvaležen sem, da so zdravniki usposobljeni, da predpišejo pravilna zdravila za lajšanje bolečin in trpljenja. Na žalost danes vse preveč ljudi v skupnosti, vključno z nekaterimi našimi člani, postane zasvojenih, nakar predpisana zdravila zlorabijo. Lucifer, oče vseh laži, to ve in uporablja svoj vpliv, zato da nam vzame svobodno voljo in takega prestopnika ujame s svojimi verigami (gl. 2 Ne 28:22).

Nedavno sem govoril z neko sestro, ki je bila v psihiatrični enoti krajevne bolnice. Pripovedovala mi je o svojem žalostnem potovanju od popolnega duševnega in fizičnega zdravja, čudovitega zakona in družine do duševne bolezni, vse slabšega zdravja in razbite družine - vse to se je začelo z zlorabo predpisanih zdravil proti bolečinam.

Dve leti pred najinim pogovorom si je v avtomobilski nesreči poškodovala hrbtenico. Zdravnik ji je predpisal zdravila za lajšanje skoraj neznosnih bolečin. Mislila je, da potrebuje še nekaj več, zato je opustila recept in nazadnje kupila heroin. Zaradi tega so jo aretirali in zaprli. Zaradi zasvojenosti z drogami je razpadel njen zakon. Mož se je ločil in obdržal skrbništvo nad otroki. Povedala mi je, da so droge omilile bolečino, vendar so tudi za nekaj časa dajale občutek navdušenja in dobrega počutja. Toda vsak odmerek je trajal le nekaj ur in z vsakim odmerkom se je zdelo, da je bil učinek krajši. Jemala je vse več droge in se ujela v začarani krog odvisnosti. Droga je postala njeno življenje. Tisto noč, preden sem govoril z njo, si je poskusila vzeti življenje. Rekla je, da ne more več prenašati telesne, čustvene in duhovne bolečine. Počutila se je brezizhodno ujeta - brezupno.

Težava te sestre z receptom in zlorabo drog ni osamljen primer; to se dogaja vse okrog nas. Ponekod več ljudi umre zaradi zlorabe zdravil na recept kot pa v avtomobilskih nesrečah⁴. Bratje in sestre, varujte se vsakršne substance, ki vas lahko ujame v past - samo eno vdihavanje ali ena tabletki ali ena alkoholna pijača lahko vodi v zasvojenost. Neki zdravljeni alkoholik mi je povedal, da je že ena pijača lahko preveč, da ne ostaneš več trezen. Satan to ve. Ne dovolite mu, da vas ujame v svoje umetne pasti, ki se lahko hitro obrnejo v zasvojenost.

Bratje in sestre, prosim vas, sedaj tega, kar rečem, ne razumite napak. Ne dvomim v predpisana zdravila za tiste, ki trpijo za ozdravljivimi boleznimi ali imajo hude telesne bolečine. Za to so res blagoslov. Pravim le, da moramo pozorno upoštevati odmerke, ki jih predpišejo zdravniki. In takšna zdravila moramo hraniti na varnem, kjer do njih ne morejo priti otroci ali kdo drug.

Zelo veliko zaskrbljenost povzroča tudi pogubno, zasvojeno obnašanje, kot so igre na srečo in pokvarjenost pornografije, kar je tako pogubno za posameznika in tako uničujoče za družbo. Pomnite, bratje in sestre, vsakršna zasvojenost pomeni, da se podvržemo nečemu, s čimer izgubimo svobodno voljo in postanemo odvisni. Zato je na ta seznam potrebno dodati video igre in pošiljanje sporočil po telefonu. Za nekatere »igre« se na dan porabi do osemnajst ur, ko se gre s prve na drugo stopnjo, in se zanemari vse druge vidike življenja. Pošiljanje sporočil na telefonu lahko postane zasvojenost, zaradi česar se izgubi pomembna, medosebna človeška komunikacija. Nedavno mi je neki škof povedal o dveh mladih, ki sta stala drug ob drugem in si pošiljala sporočila, namesto da bi se pogovarjala.

Medicinske raziskave zasvojenost opisujejo kot »bolezen možganov«⁵. To je res, toda sam verjame, da potem, ko se Satan nekoga oprime, to postane tudi bolezen duha. Toda ne glede na vrsto zasvojenosti je vedno upanje. Prerok Lehi je svoje sinove učil naslednjo večno resnico: »Zatorej so ljudje po mesu svobodni; in dano jim je vse kar je potrebno človeku. S tem pa lahko svobodno izbirate prostost in večno življenje preko velikega Posrednika vseh ljudi oziroma izberete ujetništvo in smrt po ujetništvu in moči hudiča.« (2 Ne 2:27)

Če ima kdo, ki je zasvojen, željo to premagati, obstaja pot do duhovne svobode - pot rešitve iz ujetništva - pot, ki je že prehojena. Začne se z molitvijo - iskrenim, gorečim in stalnim sporazumevanjem s stvarnikom našega duha in telesa - z našim nebeškim Očetom. Gre za isto načelo bodisi pri premagovanju slabe navade ali pri kesanju za kakršen koli greh. Formulo za to, da se v srcu, telesu, umu in duhu spremenimo, najdemo v svetih spisih. Prerok Mormon nam je svetoval: »Zatorej moji ljubljene bratje, molite k Očetu z vso močjo svojega srca, da vas bo navdala ta ljubezen [...], da boste postali Božji sinovi [...], da bomo mi očiščeni, prav kakor je čist on.« (Mor 7:48)

Ta odlomek v svetih spisih in številni drugi nam pričujejo o upanju za zasvojene, to upanje pa pride zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa in če postanemo ponižni pred Bogom ter prosimo, da bi se osvobodili ujetništva zasvojenosti, in če mu darujemo vso dušo v goreči molitvi.

Duhovniški voditelji lahko pomagajo, ko se k njim po nasvet zatečejo zasvojeni ljudje. Če je potrebno, jih lahko napotijo k usposobljenim svetovalcem in k družinskemu svetovalcu SPD. Prilagojeni program za odvajanje od odvisnosti - izvernih prvih dvanajst korakov anonimnih alkoholikov je že na voljo pri družinskih svetovalcih SPD.

Tistim, ki se z zasvojenostjo soočajo sami ali v družini, ponavljam, da je goreča molitev ključ do duhovne moči, s katero najdete mir in premagate potrebo po zasvojenosti. Nebeški Oče ima rad vse svoje otroke, zato se mu zahvalite za njegovo milost in ljubezen. Izrazite globoko vero vanj. Prosite ga za moč, da boste premagali zasvojenost, ki jo doživljate. Odložite vsak ponos in svoje življenje v srcu izročite nebeškemu Očetu. Prosite, da bi vas navdala čista Kristusova ljubezen. To boste nemara morali storiti večkrat, toda pričujem vam, da je vaše telo, vaš um in duh lahko spremenjen, očiščen in ozdravljen - in da boste osvobodjeni. Jezus je rekel: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.« (Jn 8:12)

Ker je naš cilj, da bi postali bolj podobni Odrešeniku in da bi naposled lahko živeli z nebeškim Očetom, se moramo vsi v srcu močno spremeniti, kakor je opisal prerok Alma v Mormonovi knjigi. Naša ljubezen do nebeškega Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa se mora odražati v naših vsakdanjih odločitvah in dejanjih. Obljubila sta nam mir, radost in srečo, če bomo spolnjevali njune zapovedi.

Bratje in sestre, da bi se vsi zavedali umetnih vab, ki nam jih nastavlja zamaskirani ribič ljudi, Lucifer! Da bi imeli modrost in duhovno moč, da bi prepoznali in se uprli njegovim številnim nevarnim ponudbam!

In za tiste, ki ste postali žrtve kakršne koli zasvojenosti, je upanje, ker ima Bog rad vse svoje otroke in ker je zaradi odkupne daritve in ljubezni Gospoda Jezusa Kristusa vse mogoče. Videl sem čudovite blagoslove ozdravljenja, ki lahko človeka osvobodijo verig zasvojenosti. Gospod je naš pastir in nič nam ne bo manjkalo, če zaupamo v moč odkupne daritve. Vem, da Gospod lahko in bo razklenil spone zasvojenosti, kakor je izjavil apostol Pavel: »Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.« (Plp 4:13) To je moja ponižna molitev, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Kot samostalnik, ima »zasvojenost« tri pomene: eden je »podrediti se gosopdarju« (www.audioenglish.net/dictionary/addiction.htm).
2. Drugs, Brains, and Behavior: The Science of Addiction, izdal National Institute on Drug Addiction. Revidirano avgusta 2010.
3. www.livestrong.com
4. <http://prescriptiondrugabuseinutah.wordpress.com>
5. <http://drugabuse.gov/pubs/teaching/Teaching2/Teaching5.html> or <http://www.drugabuse.gov/Funding/Budget08.html>

DOKLER SE PONOVRNO NE SNIDEMO

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON
predsednik Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni

*Do konca pa moramo vztrajati, kajti naš cilj je
večno življenje v navzočnosti našega nebeškega Očeta.*

Moji bratje in sestre, v srcu čutim neizmerno radost, ko se bližamo zaključku te čudovite generalne konference Cerkev. Duhovno smo bili nahranjeni, ko smo poslušali nasvet in pričevanje tistih, ki so sodelovali na tem delu. Prepričan sem, da govorim za vse člane vsepovsod, ko izrekam globoko hvaležnost za resnice, s katerimi smo bili poučeni. Lahko bi ponovili besede, ki jih najdemo v Mormonovi knjigi, tistih, ki so slišali pridigo velikega kralja Benjamina in »zaklicali v en glas, rekoč: Da, verjamemo vsem besedam, katere si nam govoril; in tudi vemo o njihovi gotovosti in resnici zavoljo Duha od Gospoda Vsemogočnega.«¹

Upam, da si bomo vzeli čas za branje konferenčnih govorov, ki bodo natisnjeni v novembrski številki revije *Ensign*, kajti zaslužijo si naše pozorno preučevanje. Kakšen blagoslov je, da smo se lahko sestali tu, v tem veličastnem Konferenčnem središču, v miru in udobju in varnosti! Prenos konference je brez primere, saj sežemo na celine in čez oceane do ljudi vsepovsod. Čeprav smo daleč od številnih od vas, čutimo vašega duha ter vam pošiljamo svojo ljubezen in hvaležnost.

Našim bratom, ki so bili na tej konferenci razrešeni, iz vsega srca izrekam hvaležnost vseh nas za vaša številna leta predanega služenja. Nešteto je teh, ki so bili blagoslovljeni zaradi vašega doprinosa h Gospodovemu delu.

Tabernakeljski zbor in drugi zbori, ki so sodelovali na posameznih delih, so poskrbeli za resnično nebeško petje, ki je še bolj poudarilo in polepšalo vse drugo, kar se je dogajalo. Zahvaljujem se vam, da ste nam podarili svoje glasbene talente in sposobnosti.

Rad imam in cenim svoja zvesta svetovalca, predsednika Henryja B. Eyringa in predsednika Dietra F. Uchtdorfa. Resnično sta moža modrosti in razumevanja, njuno služenje pa je neprecenljivo. Ne bi mogel narediti vsega, kar sem poklican narediti, brez njune podpore in pomoči. Rad imam in občudujem brate v zboru dvanajstih apostolov in vse v zborih sedemdeseterih ter v predsedujočem škofovstvu. Služijo nesebično in učinkovito. Podobno izrekam hvaležnost ženskam in moškim, ki služijo kot pomožni generalni uradniki.

Kako blagoslovljeni smo, ker imamo obnovljeni evangelij Jezusa Kristusa. Daje nam odgovor na vprašanja glede tega, od kod smo prišli, zakaj smo tu in kam bomo šli, ko bomo odšli iz tega življenja. V življenju nam daje smisel in namen in upanje.

Živimo v nemirnem svetu, v svetu številnih izzivov. Tu na Zemlji se s svojimi izzivi soočamo po svojih najboljših zmožnostih, da bi se iz njih nekaj naučili in jih premagali. Do konca pa moramo vztrajati, kajti naš cilj je večno življenje v navzočnosti našega nebeškega Očeta. Rad nas ima in ničesar si ne želi bolj kakor to, da bi ta cilj dosegli. Pomagal nam bo in nas blagoslovil, če bomo v molitvah klicali k njemu, če bomo preučevali njegove besede in če bomo spolnjevali njegove zapovedi. V tem bomo našli varnost; v tem bomo našli mir.

Bog vas blagoslovi, moji bratje in sestre! Zahvaljujem se vam za molitve za moje dobro in za dobro vseh generalnih osebnosti. Globoko smo vam hvaležni za vse, kar delate za nadaljevanje Božjega kraljestva na Zemlji. Naj vas spremljajo nebeški blagoslovi! Naj vaš dom navdajata ljubezen in spoštljivost in Gospodov Duh! Da bi ohranjali svoje pričevanje o evangeliju, da vas bo varovalo pred Satanovimi udarci.

Konferenca je sedaj pri kraju. Ko se bomo vračali domov, da bi to storili varno. Da bi duh, ki ga čutimo tu, ostal z nami, ko bomo delali to, kar nas vsak dan zaposluje! Da bi izkazovali še več prijaznosti drug drugemu; da bi vselej opravljali Gospodovo delo!

Rad vas imam; molim za vas. Poslavljam se od vas, dokler se čez šest mesecev spet ne srečamo! V imenu našega Gospoda in Odrešenika, in sicer Jezusa Kristusa, amen.

Generalni sestanek Društva za pomoč

HČERE V MOJEM KRALJESTVU - ZGODOVINA IN DELO DRUŠTVA ZA POMOČ

SESTRA JULIE B. BECK
generalna predsednica Društva za pomoč

*Preučevanje zgodovine Društva za pomoč daje opredelitev
in odraz tega, kdo smo kot učenke in privrženke
našega Odrešenika, Jezusa Kristusa.*

Ta sestanek je dar za vse hčere nebeškega Očeta, ki želijo spoznati njegovo voljo in željo ter razumeti svoje odgovornosti v njegovem načrtu. V preteklem letu sem vas veliko srečala in v srcu me je ganilo, ko sem se vam zazrla v oči, vas objela, se z vami smejala, jokala in poslušala o vaši radosti, bridkosti in zmagoslavjih. Vsaka od vas je nadvse dragocena in jo nebeški Oče pozna. Kot Božje hčere se pripravljate za večne cilje in vsaka od vas ima istovetnost, naravo in odgovornost ženske. Uspeh družin, skupnosti, te Cerkve in dragocenega načrta odrešitve je odvisen od vaše zvestobe. O, drage sestre! Kako vas imamo rade in molimo za vas!

Vse smo sredi zelo osebnih izkušenj, ki jih imamo na Zemlji. Neki dve sestri, ki sem ju spoznala nedavno, sta lep primer tega, kako živeti zvesto v različnih okoliščinah. Ena sestra živi v prijetnem domu v osrednji Braziliji. Njena opečnata hiša, pred katero je dvorišče z rdečo zemljo in jo obdaja zid iz rdečih opek, pomeni nebesa in zatočišče pred zunanjim svetom. Njeni bistrooki otroci znajo peti pesmi Osnovne in na stenah njenega doma visijo slike Odrešenika, templja in Božjih prerokov, ki so izrezane iz revije *Liahona*. Z možem sta se žrtvovala, da sta se pečatila v templju, zato da bi se njuni otroci rodili v zavezi. Povedala mi je, da neprestano moli h Gospodu, da bi ji dal zadosti moči in navdiha, da bi otroke vzgojila v evangelijski luči, resnici in moči.

Druga sestra živi sama v majhnem stanovanju v osemdesetem nadstropju v Hong Kongu. Ima nekaj telesnih težav, vendar je radostno samostojna. Je edina članica Cerkve v družini. Na policiki ima svete spise, priročnike za Društvo za pomoč in druge cerkvene knjige. Doma je ustvarila nebesa, kjer prebiva Duh, ona pa je luč vsakomur v veji.

Vemo, da veliko sester živi v zatirajočih in nevarnih razmerah. Nekatere so stalno lačne, druge morajo vsak dan znova zbrati moči, da ohranijo vero navzlic razočaranjem in temu, da so se jim drugi izneverili. Ker živimo v poslednjih dneh Zemlje, so vsepovsod znamenja velike borbe. Ogromno je mitov in napačnega pojmovanja glede moči, namena in položaja žensk svetih iz poslednjih dni. Prevladujoči miti pravijo, da smo manj pomembne od moških, da smo na splošno prijetne, ampak neobveščene, in da za nebeškega Očeta ne glede na to, kaj naredimo, nikoli ne bomo dovolj dobre, da bi nas sprejel. Apostol Peter je dejal, da bodo »tudi med vami lažni učitelji, ki bodo skrivaj uvajali pogubne ločine. Celo Gospodarja, ki jih je odkupil, bodi tajili.«¹

Mormonova knjiga opisuje, kaj se dogaja: »Kajti glejte, tisti dan bo [Satan] besnel v srcih človeških otrok in v njih podžigal jezo do tega, kar je dobro. In druge bo pomiril in jih zazibal v meseno varnost, da bodo rekli: Vse je dobro v Sionu; da, Sion uspeva, vse je dobro - in hudič goljufa njihove duše in jih oprezno vodi proč v pekel. In glejte, druge odpelje z laskanjem in jim govori, da

pekla ni; in pravi jim: Jaz nisem noben hudič, kajti ni ga - in tako šepetaje v njihova ušesa, dokler jih ne zgrabi s svojimi strašnimi verigami, od koder ni rešitve.«² V vse večji tendenci po upravičevanju, izgovorih, otopelosti in zapeljevanju so Božje hčere, ki niso oprezne, ki ne molijo in niso navdihnjene, v veliko večji nevarnosti, da bi postale takšne, kakršno sveti spisi opisujejo kot neumno žensko³, ki časti »vrsto tujih bogov«⁴. Na žalost zaradi življenjskih težav in v svetu priljubljenih odpadov veliko sester bolj verjame mitom kot resnici. To ponazarjajo ugotovitve, da veliko sester ne opravlja bistvenih stvari, kot je molitev in branje svetih spisov. Gospod sam je rekel, da je to dan svarila in ne dan številnih besed⁵.

Bog je zato, da bi nad svojimi hčerami v težkih časih bdela, jih poučeval in navdihoval, preroka Josepha Smitha pooblastil, da je organiziral ženske v Cerkvi. Ta božansko ustanovljena organizacija, ki jo usmerja duhovništvo, se imenuje Društvo za pomoč. Namen Društva za pomoč je, da Božje hčere pripravi na blagoslove večnega življenja, ko razvijajo svojo vero in pravičnost, krepijo družine in domove ter iščejo in pomagajo ljudem v stiski.

Društvo za pomoč daje jasnost našemu delu in nas združuje kot Božje hčere v bran njegovemu načrtu. Društvo za pomoč je v današnjih dneh zmotnih identitet, zmede in odvratanja pozornosti kompas in vodič, ki zveste ženske uči o resnici. Pravične ženske danes iščejo izliv osebnega razodetja, da bi se zoperstavile odvratanju pozornosti, se borile z zlom in duhovno pogubo in se dvignile nad osebne nesreče, tako da razvijajo svojo vero, krepijo družino in dom ter nudijo tolažbo drugim.

S sestrama Allred in Thompson smo molile, se postile, premišljevale in se posvetovala s preroki, vidci in razodevalci, da bi spoznale, kako bi Bog želel, da pomagamo njegovim hčeram, da bodo močne pred stiskami, ki bodo prišle nad prebivalce Zemlje⁶. Prišel je odgovor, da bi sestre v Cerkvi morale poznati in se poučiti o zgodovini Društva za pomoč. Razumevanje zgodovine Društva za pomoč krepi temelje istovetnosti in vrednosti zvestih žensk.

Iz tega razloga bo Cerkev kmalu končala zgodovino Društva za pomoč, ki bo na voljo naslednje leto. V pričakovanju tega je zgodovina Društva za pomoč deležna vse večje pozornosti, kot je na strani za obiskujoče poučevanje v *Liahoni* in *Ensignu*. Priprava te zgodovine je navdihnjeno doživetje, prežeto z razodetjem.

Ko smo preučevale zgodovino Društva za pomoč, smo spoznale, da Gospodova vizija in namen Društva za pomoč ni bil zaspan nedeljski sestanek. V mislih je imel nekaj veliko, veliko večjega od ženskega kluba ali družabne skupine s posebnimi interesi.

Njegov namen je bil, da bi Društvo za pomoč njegove ljudi izgrajevalo in jih pripravilo za tempeljske blagoslove. To organizacijo je ustanovil zato, da bi svoje hčere pridružil svojemu delu in njihovo pomoč uvrstil na seznam za izgradnjo njegove kraljestva in krepitev sionskih domov.

Med dobrimi ženskami je po vsem svetu lakota po tem, da bi spoznale svojo istovetnost, vrednost in pomembnost. Preučevanje zgodovine Društva za pomoč daje opredelitev in odraz tega, kdo smo kot učenke in privrženke našega Odrešenika, Jezusa Kristusa. Naša zvestoba in služenje sta znamenje naše spreobrnitve in zavezanosti, da se ga bomo spominjale in mu sledile. Gospod je julija 1830 na začetku obnove svoje Cerkve izbral svojo prvo žensko voditeljico in ji v razodetju rekel: »[Govorim ti], Emma Smith, moja hči, kajti resnično ti pravim, da so vsi tisti, ki sprejmejo moj evangelij, sinovi in hčere v mojem kraljestvu.«⁷

Zgodovina Društva za pomoč nas uči, da nebeški Oče svoje hčere pozna. Rad jih ima, daje jim posebne odgovornosti in z njimi govori ter jih vodi pri njihovem zemeljskem poslanstvu. Poleg tega zgodovina Društva za pomoč povzdiguje in uveljavlja položaj žensk ter ponazarja, kako delajo skupaj z zvestimi duhovniškimi voditelji.

Naša zgodovina nas uči, kaj bi morale narediti, da bi se pripravile za blagoslove večnega življenja. Društvo za pomoč je kot organizacija vselej bilo odgovorno za organizacijo moči sester v sionskih oddelkih in vejah. Na sestankih Društva za pomoč se Božje hčere uči o izvajanju obiskujočega poučevanja in o skupnem služenju, nad njimi se bdi in so navdihnjene pri svojih zadolžitvah pri Gospodovem delu in kraljestvu.

Pred enim letom se je na tem sestanku oznanilo navodila glede sestankov Društva za pomoč. Z veseljem poročamo, da so predsedstva in sestre Društva za pomoč v večini oddelkov in vej po vsem svetu ta navodila in duha, ki jih je spremljal, sprejele. Radostno je videti pomladitev zgodovinskega namena in dela Društva za pomoč. Opazile smo tudi več dostojanstva, istovetnosti in spoštljivosti pri Društvu za pomoč, ker se sedaj vsi sestanki sester imenujejo in so oznanjeni preprosto kot sestanki Društva za pomoč. Vidimo več vere in osebne pravičnosti, močnejše družine in domove in to, da sestre Društva za pomoč na sestankih ponudijo več pomoči. Vsa navodila glede sestankov Društva za pomoč, obiskujočega poučevanja in drugega dela Društva za pomoč imajo svoje temelje v zgodovini Društva za pomoč in jih je Prvo predsedstvo odobrilo.

Društvo za pomoč je bilo vselej odgovorno, da je sodelovalo pri odrešenju. Od začetka obnovljene Cerkve so bile sestre tam prve, zadnje in so se vedno odzivale na dogajanje vsakdanjega življenja. Sestre gredo iz Društva za pomoč služiti v Osnovno, k Mladenkam, v Nedeljsko šolo in opravljajo druge naloge ter so svetilniki svetlobe in vrline odraščajočemu rodu. Služenje izgrajuje vsako sestro, združeno služenje na milijone zvestih žensk pa ustvarja sijajno silo vere v Gospodovem delu. Zgodovina kaže, da so bile sestre od začetka obnove v ospredju pri oznanjanju evangelija in pri tem prizadevanju vztrajajo, ko služijo misijon, pripravljajo fante in dekleta za služenje misijona in povabijo njihove prijatelje, sosede in družinske člane, naj sprejmejo evangelijske blagoslove. Zgodovina nas tudi uči, da je prerok Joseph Smith sestanke Društva za pomoč uporabil zato, da je sestram dajal navodila glede njihovih odgovornosti in priprav za tempelj. Danes sta družinska zgodovina in tempeljsko delo še naprej prvobitni zavezanosti Društva za pomoč.

Naše razumevanje našega zgodovinskega namena ženskam pomaga, da se naučijo pravih prioritete, zato da ne bi »[zapravljale] denarja za tisto, kar nima vrednosti, niti [delale] tistega, kar ne more zadovoljiti«⁸. Društvo za pomoč je vselej imelo odgovornost, da je delalo, kot je učil apostol Pavel: mladenke naj učijo resnosti, spodobnosti in čistosti in tiste, ki so poročene, naj učijo, naj ljubijo moža in svoje otroke ter krepijo dom⁹. Zgodovina Društva za pomoč nas uči, da poskrbimo za bistvene stvari, ki bodo rešile in posvetile nas in tisto, kar je potrebno, zato da postanemo samozadostne in uspešne v Gospodovem kraljestvu.

Stalna téma vso našo zgodovino je, da sestre, ki uporabljajo moč Svetega Duha, v življenju delujejo z Gospodovim navdihom in prejmejo razodetje za svoje zadolžitve. Zgodovina Društva za pomoč je zgodba, ob kateri se čuti Duha, o močnih, zvestih, odločnih ženskah. Društvo za pomoč je kot del Gospodove obnovljene Cerkve danes moč najti v več kot 170 državah. Vsaka odrasla ženska v Gospodovi Cerkvi lahko dobi resne in pomembne zadolžitve.

Dekleta in mlade ženske v Cerkvi se učijo zastavljati cilje s pomočjo programov Vera v Boga in Osebni napredek, ki jih usmerjata v tempelj in prihodnje zadolžitve. V Društvu za pomoč nadalje napredujejo k blagoslovom templja in večnega življenja, tako da razvijajo vero in osebno

pravičnost, krepijo družino in dom ter si prizadevajo poiskati in pomagati ljudem v stiski. Zveste ženske se to naučijo početi z zelo malo aplavza oziroma priznanja za delo, ki ga opravljajo. Društvo za pomoč se razvija na naukih Gospoda Jezusa Kristusa, ki je dejal, da nas bo Oče v nebesih, ki vidi na skrivem, takrat, ko dajemo miloščino (daritve), bogato poplačal¹⁰.

Preko zgodovine in dela Društva za pomoč smo povezane v veliko svetovno sestrstvo mladih in starih, bogatih in revnih, izobraženih in nepismenih, samskih in poročenih, močnih in neomajnih Božjih hčera.

Navsezadnje pa vrednost zgodovine ni toliko v njenih datumih, časovnih obdobjih in krajih. Dragocena je, ker nas uči o načelih, namenih in vzorcih, ki naj bi jim sledile, in nam pomaga spoznati, kdo smo, kaj naj bi delale, ter nas združuje pri krepitvi sionskih domov in gradnji Božjega kraljestva na Zemlji. Če Društvo za pomoč deluje navdihnjeno, z vero, upanjem in dobrodelnostjo lahko nadomesti strah, dvom in sebičnost. Ko nadaljujemo Gospodovo delo, bodo zveste sestre po vsem svetu zgodovino Društva za pomoč pisale dalje. Gospod krepi Društvo za pomoč prav v sedanosti in pripravlja veličastno prihodnost za svoje hčere.

Pričujem vam o dejanskosti nebeškega Očeta in njegovega Sina, Jezusa Kristusa. Preko preroka Josepha Smitha je bil evangelij, dobre novice o naši istovetnosti in namenu, na Zemlji obnovljen. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. 2 Pt 2:1.
2. 2 Ne 28:20-22.
3. Gl. 2 Tim 3:6.
4. Joz 24:23.
5. Gl. NaZ 63:58.
6. Gl. NaZ 1:17.
7. Gl. NaZ 25:1.
8. 2 Ne 9:51.
9. Gl. Tit 2:3-4.
10. Gl. Mt 6:4; 3 Ne 13:4.

STANOVITNE IN NEOMAJNE

SESTRA SILVIA H. ALLRED
prva svetovalka v generalnem predsedstvu Društva za pomoč

*Če bomo zveste in vztrajale do konca,
bomo prejele vse blagoslove nebeškega Očeta,
in sicer večno življenje in povzdignjenje.*

Hvaležna sem, da sem del tega svetovnega srečanja zvestih žensk. V mnogih državah sem vas spoznala na tisoče. Vaša vera in zvestoba sta me okrepili. Vaš zgled dobrote in predanosti evangeliju me je navdahnil. Zaradi vašega tihega nesebičnega služenja, pričevanja in prepričanja sem postala ponižna.

Danes bom vsaki zastavila ista vprašanja, kot sem jih mnogim v naših pogovorih. Prvič, kaj vam pomaga, da ste stanovitne in neomajne, ko se soočate z izzivi, ki preizkušajo vašo vero? Drugič, kaj vas krepi sredi preizkušenj in težav? Tretjič, kaj vam pomaga, da vztrajate in postanete prava Kristusova učenka?

Vaši odgovori so se med drugim glasili: Prvič, spoznanje, da vas ima nebeški Oče rad in da za vas skrbi, drugič, upanje, da bodo verni zaradi odkupne daritve Jezusa Kristusa prejeli izpolnitev vseh blagoslovov, in tretjič, poznavanje načrta odkupitve. Moje današnje sporočilo se bo nanašalo na vaše srčne izjave.

V Pismu Rimljanom piše: »Sam Duh pričuje našemu duhu, da smo Božji otroci.«¹ Spomnim se, da sem prvič z gotovostjo čutila, da me nebeški Oče pozna, me ima rad in skrbi zame, ko sem pri petnajstih letih stopila v vode krsta. Pred tem sem vedela, da Bog obstaja in da je Jezus Kristus Odrešenik sveta. V njiju sem verjela in ju imela rada, toda nikoli nisem čutila, da skrbita prav zame in me imata rada, do dneva, ko sem se veselila priložnosti, da bom sklenila krstne zaveze.

Spoznala sem, kakšen velik čudež je bil, da sta me misijonarja našla in učila, zlasti zato ker je bila med dvema milijonoma ljudi le peščica misijonarjev. Takrat sem vedela, da me nebeški Oče pozna in me ima tako zelo rad, da je misijonarja vodil k meni domov.

Sedaj vem, da je Bog Bog ljubezni. To drži, kajti njegovi otroci smo in želi, da bi bili vsi radostni in večno srečni. Njegovo delo in slava sta, da bi dosegli nesmrtnost in večno življenje². Zato nam je priskrbel večni načrt sreče. Naš namen v življenju je, da dosežemo večno življenje in povzdignjenje in da to pomagamo doseči tudi drugim. Ustvaril je Zemljo, da smo prejeli telo in da bi preizkusil našo vero. Dal nam je neprecenljivi dar svobodne volje, s katero se lahko odločimo za pot, ki vodi v večno srečo. Nebeški Oče je načrt odkupitve pripravil za vse nas. Je za vse njegove otroke.

»Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: 'Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo'.«² Dal jima je zapovedi, naj častita Gospoda svojega Boga. In Adam je bil poslušen Gospodovim zapovedim.⁴ Adamu in Evi so se rodili otroci in načrt se je izvajal naprej.

Vem, da ima vsaka od nas kot Božja hči nadvse pomembno vlogo. Svojim hčerkam je podelil božanske lastnosti, da bi s svojim delom nadaljeval. Bog je ženskam zaupal sveto delo, da rojevajo

in vzgajajo otroke. Ni pomembnejšega dela, kot je to. To je svet poklic. Najplemenitejša služba ženske je sveto delo ustvarjanja večne družine, v najboljšem primeru v razmerju z možem.

Zavedam se, da nekatere sestre še niso prejele blagoslovov zakonske zveze ali otrok. Zagotavljam vam, da boste ob pravem času prejele vse blagoslove, obljubljene svetim. »Zatorej si morate še naprej prizadevati s stanovitnostjo v Kristusu, s popolnoma svetlim upanjem in z ljubeznijo do Boga in vseh ljudi.«⁵ Z večnega vidika bodo manjkajoči blagoslovi le kratek trenutek⁶.

Poleg tega ni potrebno, da ste poročene, zato da lahko spolnujete zapovedi in skrbite za družine, prijatelje in sosede. Vaši darovi, talenti, spretnosti in duhovna moč so izredno potrebni pri gradnji kraljestva. Gospod se zanaša na vašo pripravljenost, da izvajate te pomembne dolžnosti.

Gospod pravi: »Jaz te ne pozabim. Glej, na obe dlani sem te napisal, tvoje obzidje je vedno pred menoj.«⁷ Gospod vas ima rad. Pozna vaše upanje in razočaranja. Ne bo vas pozabil, ker so vaše bolečine in trpljenje vedno pred njim. Največji izraz Božje ljubezni do nas je bila njegova pripravljenost, da pošlje svojega ljubljenega Sina, Jezusa Kristusa, da bi odkupil naše grehe in da bi bil naš Odrešenik in Odkupitelj.

V Evangeliju po Janezu beremo: »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.«⁸ Odrešenik pravi: »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil.«⁹ Jezus Kristus je s svojo pripravljenostjo, da postane žrtveno jagnje, izkazal ljubezen Očetu in neskončno ljubezen vsakemu od nas. Izaija je Odrešenikovo trpljenje opisal takole: »V resnici je nosil naše bolezni, naložil si je naše bolečine, [...] [ranjen je bil] zaradi naših prestopkov, strt zaradi naših krivd [...] in po njegovih ranah smo bili ozdravljeni.«¹⁰

Gospod sam je izjavil, da je vse to pretrpel za vse, da ne bi trpeli, če se bomo pokesali.¹¹ Pretrgal je spone smrti in omogočil, da bo vse človeštvo vstalo od mrtvih. Dal nam je dar nesmrtnosti. Jezus Kristus je prevzel naše grehe, trpel in umrl, da bi zadostil zahtevam pravice, da nam ne bi bilo treba trpeti, če se bomo pokesali.

To, da sprejemamo Jezusa Kristusa za Odrešenika, dokazujemo tako, da vanj verujemo, se kesamo grehov in prejmemo odrešilne uredbe, ki so potrebne, da pridemo v Božjo navzočnost. Te odrešilne uredbe so znamenje zavez, ki jih sklenemo. Zaveze poslušnosti Božjim zakonom in zapovedim nas z Bogom zavežejo in nam krepijo vero. Vera in stanovitnost v Kristusu nam bosta dajali pogum in samozavest, ki ju potrebujemo, da se soočimo z življenjskimi izzivi, ki so del naših izkušenj na Zemlji.

Kmalu zatem, ko so mojega moža leta 1992 poklicali, da predseduje paragvajskemu misijonu s sedežem v Asuncionu, sva se udeležila konference veje v odročni skupnosti v paragvajskem mestu Chaco. Štiri ure sva potovala po tlakovani cesti in nato še sedem ur po stari cesti. Nevarnosti in nevšečnosti potovanja so bile kmalu pozabljene, ko so naju pozdravili srečni in prijetni člani Mistolarja.

Mladi Julio Yegros je bil predsednik veje in z ženo Margarito sta bila ena od le nekaj družin, ki so se pečatile v templju. Prosila sem ju, naj povesta, kako sta potovala v tempelj. Takrat je bil njun najbližji tempelj v Buenos Airesu v Argentini. Potovanje iz Mistolarja do templja je trajalo sedemindvajset ur v eno smer in z njima sta šla tudi njuna majhna otroka. Bilo je sredi zelo mrzle zime, toda z velikim žrtvovanjem jim je uspelo priti v tempelj in pečatili so se kot večna družina. Na poti domov sta otročka zelo zbolela in umrla. Pokopala sta ju na poti domov in se domov vrnila

brez njiju. Bila sta žalostna in osamljena, toda presenetljivo potolažena in mirna. O tej izkušnji sta povedala: »Najina otroka sta se k nama pečatila v Gospodovi hiši. Veva, da bosta spet z nama za vso večnost. To spoznanje naju je pomirilo in potolažilo. Ostati morava vredna in zvesta zavezam, ki sva jih sklenila v templju in potem bomo zopet skupaj.«

Kako naj okrepimo vero in upanje, da bomo podobni tema dvema zvestima članoma iz Paragvaja? Kako naj okrepimo prepričanje v trditve, ki sem jih znova in znova slišala od mnogih od vas, da verjamete v Božjo ljubezen do vas, da zaupate, da boste prejele njegove blagoslove, in da razumete načrt odkupitve s pomočjo Odrešenika Jezusa Kristusa in svoj pomembni del v njegovem načrtu?

Predlagala vam bom štiri načine, ki so pomagali meni: molitev, preučevanje svetih spisov, poslušnost in služenje.

Molitev je sporazumevanje z nebeškim Očetom. Ko molimo, potrjujemo vero vanj in njegovo moč, da nas blagoslovi. V Almovi knjigi beremo: »Posvetuj se z Gospodom v vseh svojih dejanjih in usmerjal te bo v dobro; da ko boš ponoči legel, lezi v Gospodu, da bo bdel nad teboj, ko boš spal; in ko boš zjutraj vstal, naj ti srce navdaja zahvala Bogu; in če boš to delal, boš poslednji dan povzdignjen.«¹²

Spoznanje in razumevanje načrta nebeškega Očeta nam pomaga, da vemo, kdo smo in kaj naj postanemo. Gospod je zapovedal: »Preiskujete Pisma, ker mislite, da imate v njih večno življenje, a prav ta pričujejo o meni.«¹³

Zelo pomembno je, da vsaka ženska preučuje svete spise. Ko se bomo bolje seznanile z resnicami svetih spisov, jih bomo lahko v življenju udeleževale in imele več moči, da bomo izpolnile Božje namene. Vsakodnevna molitev in preučevanje svetih spisov v življenje pritegnejo tudi vpliv in moč Svetega Duha.

Gospod je rekel: »Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi.«¹⁴ Naša verna poslušnost nam bo pomagala, da bomo razvile Božje lastnosti in se v srcu spremenile. V Nauku in zavezah nam je svetovano, naj se oklenemo zavez, ki smo jih sklenile. Če bomo vedno spolnjevale Božje zapovedi, bomo prejele krono pravičnosti.¹⁵ Naša predanost, da bomo živele po evangeliju, neguje našo vero in upanje v Jezusa Kristusa.

Priložnosti, da mu služimo, je mnogo. Vsaka sestra je naprošena, naj med nami in okrog nas poišče revne in pomoči potrebne ter jim pomaga. Izraz »revni in pomoči potrebni« vključuje tudi duhovne in čustvene potrebe. Vsaki od nas je tudi naročeno, naj »reši umrle«, kar pa lahko storimo, ko raziskujemo družinsko zgodovino oziroma izvajamo tempeljsko delo. Zapovedano nam je bilo, naj razglašamo evangelij, in veliko je načinov, kako lahko sodelujemo pri misijonarskem delu. Na vse te načine lahko služimo Gospodu. Gospod pričakuje, da tisti, ki so močni, krepijo šibke, in če bomo krepile njegove otroke in zanje skrbele, bomo okrepile svojo vero.

Vem, da ima nebeški Oče popolnoma in vedno rad vsakega od svojih otrok. Vem, da imamo ženske pomembni del v načrtu sreče. Naš trud je vse, kar od nas želi, in vsako od nas potrebuje pri gradnji kraljestva. Odkupna daritev je resnična. Jezus Kristus je naš Odrešenik in Odkupitelj. Pričujem, da bomo, če bomo zveste in vztrajale do konca, prejele vse blagoslove nebeškega Očeta, in sicer večno življenje in povzdignjenje. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Rim 8:16.
2. Gl. Moses 1:39.
3. 1 Mz 1:27-28.
4. Gl. Moses 5:5.
5. 2 Ne 31:20.
6. Gl. NaZ 121:7.
7. Iz 49:15-16.
8. Jn 3:16.
9. Jn 15:9.
10. Iz 53:4-5.
11. Gl. NaZ 19:16.
12. Al 37:37
13. Jn 5:39.
14. Jn 14:15.
15. Gl. NaZ 25:13

BODITE SOČUTNE IN PREIDITE K DEJANJEM

SESTRA BARBARA THOMPSON
druga svetovalka v generalnem predsedstvu Društva za pomoč

*Lepota obiskujočega poučevanja je, ko vidimo,
da smo nekomu olajšali življenje, obrisali solze,
okrepili pričevanje, imeli radi ljudi, okrepili družine.*

Drage sestre, kakšen blagoslov je, da sem lahko z vami, da čutim vašo moč in ljubezen do Gospoda! Hvala vam za ljubezen in sočutje, ki ju vsak dan izkazuje drugim. Vemo, da so sestre v zgodnjih dneh Društva za pomoč v Nauvoju hodile od hiše do hiše, služile druga drugi, ugotavljale potrebe drugih, prinašale hrano, skrbele za bolne in izkazovale sočutje vsaki ženski ter njeni družini¹. To me spominja na odlomek iz Judovega pisma, ki govori, naj bomo sočutni in preidemo k dejanjem². Ko razmišljam o tem odlomku in njegovem pomenu, mislim na Odrešenika in na številne odlomke, ki govorijo o Kristusovi ljubezni in sočutju do vseh.

V Novi zavezi pogosto beremo, da so se Kristusu ljudje »zasmilili«³, ko se je odzval na njihove potrebe. Zasmilili so se mu, ko jih je videl lačne, in jih je nahranil, ali ko so bili bolni, in jih je ozdravil, ali ko so potrebovali duhovno znanje, in jih je učil.

Sočutje pomeni občutiti ljubezen in usmiljene do drugega človeka. Pomeni, da sočustvujemo z drugimi in jim želimo olajšati trpljenje. To pomeni, da smo do drugih prijazni in blagi. Odrešenik nas je prosil, naj delamo to, kar je delal sam⁴, naj drugim pomagamo nositi bremena, tolažimo tiste, ki potrebujejo tolažbo, žalujemo s tistimi, ki žalujejo⁵, hranimo lačne, obiskujemo bolne⁶, podpiramo šibke, dvigujemo roke, ki so povešene⁷, in drug drugega učimo nauk kraljestva⁸. Zame te besede in dejanja opisujejo obiskujoče učiteljice - tiste, ki služijo drugim.

Obiskujoče poučevanje ženskam nudi priložnost, da bdijo nad drugimi, jih krepijo in učijo. Podobno kot je učitelj v Aronovem duhovništvu odgovoren, da vedno bdi nad ljudmi v Cerkvi in je z njimi ter jih spodbuja⁹, obiskujoča učiteljica izkazuje ljubezen tako, da v duhu molitve premišljuje o vsaki ženski, kateri je poklicana služiti. Sestra Beck nas je opomnila: »Ker sledimo zgledu in naukom Jezusa Kristusa, cenimo to sveto nalogo, da imamo rade, poznamo, služimo, razumemo, učimo in delujemo v njegovem imenu.«¹⁰

Danes bi rada govorila o dveh stvareh: prvič, o blagoslovih, ki jih prinašate drugim, ko služite kot obiskujoča učiteljica, in drugič, o blagoslovih, ki jih prejmete same, ko služite.

Nedavno sem se v Anchoragu na Aljaski pogovarjala s skupino žensk. V prostoru je bilo približno dvanajst žensk, še šest pa se nam jih je pridružilo iz različnih krajev in mest z vse Aljaske preko telefonskega zvočnika. Številne od teh žensk so živele več sto kilometrov stran od cerkvene zgradbe. Te ženske so me učile o obiskujočem poučevanju.

Če bi želele vse te sestre obiskati, bi se morale peljati z letalom, potovati s čolnom oziroma prevoziti dolge razdalje z avtom. Očitno so bili obiski na domu zaradi časa in stroškov neizvedljivi. Vendar so te sestre čutile tesno povezanost, ker so goreče molile druga za drugo in prosile za

vodstvo Svetega Duha, da bi vedele, kaj njihove sestre potrebujejo, čeprav fizično niso bile zelo pogosto prisotne. V stiku jim je uspelo ostati preko telefona, spleta in pošte. Služile so z ljubeznijo, ker so z Gospodom sklenile zaveze in želele, da bi svoje sestre blagoslavliale in jih krepile.

Drugi dve predani obiskujoči učiteljici v Demokratični republiki Kongo sta prehodili velike razdalje, da sta obiskali žensko z dojenčkom. Ti sestri sta v duhu molitve pripravili sporočilo in hoteli vedeti, kako bi nekaj doprinesli v življenju drage ženske, ki sta jo obiskovali. Ta je bila nad njunim obiskom navdušena. Zanj je bil njun obisk osebno sporočilo iz nebes. Ko sta obiskujoči učiteljici prišli v njen skromni dom, so bili duhovno povzdignjeni in blagoslovljeni vsi - ta sestra, njena družina in obiskujoči učiteljici. Zdelo se je, da dolga hoja ni bila žrtev. Ti obiskujoči učiteljici sta bili sočutni in sta za vedno izboljšali ter blagoslavliali življenje te ženske.

Zaradi dolgih razdalj, stroškov in varnosti so osebni mesečni stiki na nekaterih področjih Cerkve nemogoči, toda sestre, ki si resnično prizadevajo za medsebojno ljubezen in bdijo nad ter krepijo druga drugo, lahko z močjo osebnega razodetja najdejo dobre načine, da ta Gospodov poklic izvršujejo.

Navdihnjene predsednice Društva za pomoč se posvetujejo s škofom in v duhu molitve poskrbijo za zadolžitve glede obiskujočega poučevanja tako, da mu pomagajo bdeti nad vsako sestro v oddelku in jo varovati. Ko razumemo ta postopek svetovanja in razodetja, bolje razumemo svojo pomembno odgovornost, da služimo in se bolj zaupljivo zanašamo na Duha, da nas bo pri teh prizadevanjih vodil.

Sem ena tistih, ki sem vsak mesec obiskala več žensk in potem ponosno in z vzdihom olajšanja oznanila, da je moje obiskujoče poučevanje končano! No, morda sem poskrbela za poročanje, vendar, kakšna sramota, če je to edini razlog, zakaj to delam.

Lepota obiskujočega poučevanja ni v stoddotnem mesečnem poročilu; lepota obiskujočega poučevanja je, ko vidimo, da smo nekomu olajšali življenje, obrisali solze, okrepili pričevanje, imeli radi ljudi, okrepili družine, razveseljevali ljudi, nahranili lačne, obiskali bolne in da smo potolažili tiste, ki so žalovali. Pravzaprav obiskujoče poučevanje ni nikoli *opravljeno*, kajti vedno bdimo in krepimo.

Še en blagoslov obiskujočega poučevanje je povečanje enotnosti in ljubezni. Sveti spisi nam svetujejo, kako naj to dosežemo: »In zapovedal jim je, [...] naj se ozirajo naprej zedinjeni v pogledu, ker so ene vere in enega krsta, ker so se jim srca prepletla v eno in medsebojno ljubezen.«¹¹

Veliko žensk je poročalo, da so v Cerkvi ponovno postale dejavne zato, ker jih je zvesta obiskujoča učiteljica iz meseca v mesec obiskovala, jim služila, pomagala, jih imela rada in jih blagoslavljala. Včasih bo sporočilo najpomembnejša stvar, ki jo boste predale na tem obisku. Nekaterne ženske imajo v življenju poleg sporočila, ki ga boste prinesle, le malo duhovne hrane. Sporočila v *Liahoni* in *Ensignu* so evangelijska sporočila, ki vsaki ženski pomagajo, da okrepi svojo vero in družino, oziroma poudarjajo dobrodelno služenje.

Včasih bo najpomembnejši blagoslov vašega obiska ta, da boste zgolj poslušale. Poslušanje prinaša tolažbo, razumevanje in ozdravitev. Spet drugič boste morale zavihati rokave in se lotiti hišnih del oziroma pomagati pomiriti jokajočega otroka.

Včasih sem dejala: »Joj, opraviiti moram obiskujoče poučevanje!« (To so bili časi, ko sem pozabila, da obiskujem in učim ženske. To so bili časi, ko sem na to gledala kot na breme in ne kot na blagoslov). Iskreno lahko rečem, da sem se takrat, ko sem šla na obiskujoče poučevanje, vedno počutila bolje. Bila sem duhovno povzdignjena, ljubljena in blagoslovljena, običajno bolj kot sestra, ki sem jo obiskala. Bolj sem lahko imela rada. Imela sem večjo željo po služenju. In videla sem, kako čudovito pot je nebeški Oče načrtoval za nas, da bdimo in skrbimo druga za drugo.

Drugi blagoslovi, ki jih prejmemo, ker smo obiskujoče učiteljice, so, da spoznamo in se spoprijateljimo s tistimi, ki jih drugače ne bi dobro poznale. Včasih smo tudi odgovor na molitve nekoga. Z obiskujočim poučevanjem sta tesno povezana tudi osebno razodetje in duhovne izkušnje.

V življenju sem doživela nekaj najbolj ponižnih, radostnih in duhovnih izkušenj, ko sem doma pri ženskah v svojem oddelku in drugod po svetu. Druga drugo smo učile evangelij, skupaj jokale, se smejale, reševale težave in bila sem duhovno povzdignjena ter blagoslovljena.

Proti koncu meseca sem se nekega večera pripravljala, da odpotujem iz mesta, in še vedno nisem obiskala ene od sester. Bilo je proti večeru. Za obisk se nisem dogovorila. Nisem poklicala. Nisem imela družabnice. Vendar sem se odločila, da je pomembno, da obiščem prijateljico Julie. Julijina hči Ashley se je rodila s krhkimi kostmi. Čeprav je bila Ashley stara skoraj šest let, je bila zelo majhna, in razen tega, da je premikala roke in govorila, ni bila zmožna drugega. Vse dni je po ves dan ležala na preprogi iz ovčje kože. Ashley je bila srečen, vesel otrok in rada sem bila z njo.

Ko sem tistega posebnega večera prispela do njihovega doma, me je Julie povabila noter, Ashley pa je vzkliknila, da mi želi nekaj pokazati. Vstopila sem in pokleknila na tla poleg Ashley na eno stran, njena mami pa na drugo stran. Ashley je dejala: »Poglej, kaj zmorem!« Ashley se je potem z mamino pomočjo obrnila na stran in spet nazaj. Da je dosegla ta čudoviti cilj, je potrebovala skoraj šest let. Ko smo ob tej posebni priložnosti ploskale, se veselile, smejale in jokale, sem se nebeškemu Očetu zahvalila, da sem šla na obiskujoče poučevanje in nisem zamudila tega velikega dogodka. Čeprav je bil ta obisk pred mnogo leti, ljubka Ashley je medtem že umrla, bom večno hvaležna za čudovito izkušnjo, ki sem jo doživela z njo.

Moja draga mama je bila veliko let čudovita in predana obiskujoča učiteljica. Nenehno je razmišljala, kako bi blagosloвила družine, ki jih je obiskovala. Zlasti je bila pozorna do otrok žensk, ki jih je obiskovala, v upanju, da bo družino okrepila. Spominjam se petletnika, ki je v cerkvi pritekkel do moje mame in izjavil: »Ti si moja obiskujoča učiteljica. Rad te imam!« To, da je bila del življenja čudovitih žensk in njihovih družin, je bilo za mojo mamo blagoslov.

Niso vse izkušnje, povezane z obiskujočim poučevanjem, lepe in čudovite. Včasih je težko priti v dom, kjer v resnici niste dobrodošle, oziroma ko se je težko sestati s sestro z natrpanim urnikom. Nemara bo potrebno več časa, da boste z nekaterimi sestrami razvile dober odnos. Če pa si bomo resnično prizadevale, da bomo neko sestro imele rade, zanjo skrbele in molile, nam bo Sveti Duh pomagal, da bomo našle način, da bomo nad njo bdele in jo krepile.

Predsednik Thomas S. Monson mojstrsko služi, kakor je služil Odrešenik. Nenehno obiskuje ljudi in jim pomaga. Rekel je: »Okrog nas so tisti, ki potrebujejo našo pozornost, spodbudo, podporo, tolažbo, prijaznost. [...] Tu na Zemlji smo Gospodove roke z nalogo, da služimo in povzdiguemo njegove otroke. Odvisen je od vsakogar od nas.«¹²

Nobena ne bo mogla pomagati pri tem delu, če ne bo ponižna in navdana z ljubeznijo, če ne bo imela vere, upanja in dobrotljivosti ter če ne bo zmerna v vsem, kar ji bo zaupano v varstvo.¹³ Ženske, ki jih obiskujemo, so nam bile zaupane v varstvo. Bodimo ljubeče in sočutne in tako spremenimo življenje tistim, ki so nam bile zaupane v varstvo.

Sestre, rada vas imam. Molim, da boste čutile ljubezen nebeškega Očeta in Odrešenika Jezusa Kristusa. Pričujem vam, da Odrešenik živi. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Women of Covenant, str. 32-33.
2. Jud 1:22.
3. Mt 9:36; 14:14.
4. Gl. Jn 13:15.
5. Gl. Moz 18:8-9.
6. Gl. Moz 4:26.
7. Gl. NaZ 81:5.
8. Gl. NaZ 88:77.
9. Gl. NaZ 20:53-54.
10. Julie B. Beck, Relief Society: A Sacred Work, *Ensign*, nov. 2009, str. 113.
11. Moz 18:19, 21.
12. Thomas S. Monson, What Have I Done for Someone Today?, *Ensign*, nov. 2009, str. 84.
13. Gl. NaZ 12:8.

»DOBROTLJIVOST NIKOLI NE MINE«

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON
predsednik Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni

*Namesto da druge presojamo in kritiziramo,
sopotnikom na tej poti skozi življenje raje izkazujemo
čisto Kristusovo ljubezen.*

Moje drage sestre, nocoj smo se v duši dotaknili nebes. Blagoslovljeni smo bili s čudovitim petjem in navdihnjenimi sporočili. Gospodov Duh je tu. Molim, da me bo navdihoval, ko vam bom zaupal nekaj svojih misli in doživljanj. Začel bom s krajšo anekdoto, ki ponazarja to, kar želim poudariti.

Mlada zakonca, Lisa in John, sta se preselila v novo sosesko. Ko sta nekega jutra zajtrkovala, je Lisa pogledala skozi okno in zagledala sosedo, ki je obešala perilo. »To perilo ni čisto!« je Lisa vzkliknila. »Soseda ne zna prati perila!« John je pogledal, a ostal tiho.

Lisa je vsakič, ko je soseda obešala perilo, pripomnila isto. Nekaj tednov kasneje je bila Lisa ob pogledu skozi okno presenečena, ko je na sosedovem dvorišču viselo lepo čisto perilo. Možu je rekla: »Poglej, John, končno se je naučila prati! Sprašujem se, kako je to naredila?« John je odgovoril: »No, draga, to ti lahko povem jaz. Zanimalo te bo, kajti danes sem zgodaj vstal in pomil okna!«

Nocoj bi vam rad povedal nekaj misli glede tega, kako presojamo drug drugega. Ali gledamo skozi okno, ki bi ga bilo potrebno pomiti? Ali presojamo, ko ne poznamo vseh dejstev? Kaj vidimo, ko pogledamo druge? Glede česa jih presojamo?

Odrešenik je rekel: »Ne sodite!«¹ Nadaljeval je: »Kaj vendar gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne opaziš?«² Ali drugače povedano, kaj vendar gledaš to, kar misliš, da je umazano perilo pri sosedih doma, umazanega okna v svoji hiši pa ne vidiš?

Nihče ni popoln. Nikogar ne poznam, ki bi zatrjeval, da je. Pa vendar smo iz nekega razloga kljub svoji nepopolnosti nagnjeni, da s prstom kažemo na druge. Presojamo jih glede na njihova dejanja oziroma nedejanja. V resnici ne moremo poznati srca, namere oziroma okoliščine nekoga, ki nemara reče oziroma stori nekaj, na kar vedno pogledamo s kritiko. Zato je zapoved: »Ne sodite!«³

Pred sedeminštiridesetimi leti sem bil na jesenski generalni konferenci poklican, da služim v zboru dvanajstih apostolov. Tistikrat sem služil v enem od cerkvenih generalnih duhovniških odborov. Preden so me poklicali po imenu, sem sedel s sočlani tega duhovniškega odbora, kot se je od mene tudi pričakovalo. Moja žena pa ni vedela, kam naj gre in h komu naj se usede; pravzaprav v Tabernaklju ni našla nobenega sedeža.

Najina dobra prijateljica, ki je bila članica enega od generalnih pomožnih odborov in ki je sedela na sedežu, namenjenem članom odbora, je sestro Monson povabila, naj prisede. Ta ženska ni o mojem poklicu - ki bo kmalu objavljen - vedela nič, vendar je opazila sestro Monson, se zavedla njene zmedenosti in ji prijazno ponudila stol. Moji dragi ženi je odleglo in bila ji je hvaležna za prijaznost. Ko pa se je usedla, je za seboj zaslišala glasno šušljanje. Ena od članic odbora je tistim okrog sebe izrazila svoje nezadovoljstvo nad tem, da si je neka sočlanica odbora drznila povabiti

»tujko«, naj sede k njimi na stol, rezerviran zanje. Za njeno neprijazno obnašanje ni bilo opravičila ne glede na to, *kdo* bi bil povabljen, naj sede tja. Vendar si lahko le predstavljam, kako se je počutila ta ženska, ko je spoznala, da je »vsiljivka« žena novega apostola.

Ne le, da smo nagnjeni k temu, da presojujemo dejanja in besede drugih, ampak mnogi od nas presojujejo zunanost - oblačila, frizuro, velikost in še bi lahko naštevali. Pred veliko leti je bil v neki ameriški reviji objavljen izvrsten primer o presojanju po videzu. Gre za resnični primer. Morda ste o njem že slišali, vendar se ga splača povedati znova.

Neka ženska po imenu Mary Bartels je živela čez cesto nasproti vhoda v bolnišnico. Njena družina je živela v pritličju, zgornje prostore pa so oddajali bolnikom na kliniki.

Nekega večera je do njih prišel zares grd starec in vprašal, če imajo zanj sobo, v kateri bi prespal. Bil je sključen in gubast, njegov rdeči in razbrazdani obraz je bil zaradi oteklosti povešen. Rekel je, da že od poldneva neuspešno išče sobo. »Menim, da je kriv moj obraz,« je rekel. »Vem, da je videti strašno, vendar zdravnik pravi, da bi se lahko po daljšem zdravljenju izboljšalo.« Namignil je, da bi bil srečen, če bi lahko spal na gugalniku na verandi. Mary je v pogovoru z njim spoznala, da ima ta možič veliko srce, utesnjeno v tistem majhnem telesu. Čeprav so bile njene sobe zasedene, mu je rekla, naj počaka, da mu bo našla prenočišče.

Ko je prišel čas za spanje, je Maryjin mož v otroško sobo namestil zložljivo posteljo. Ko je zjutraj pogledala v sobo, je bilo posteljno perilo lepo zloženo, on pa je bil na verandi. Odklonil je zajtrk, tik pred odhodom na avtobus pa je vprašal, če lahko naslednjič, ko bo imel zdravljenje, spet pride. »Niti najmanj vas ne bom motil,« je obljubil. »Spim lahko na stolu.« Mary mu je zagotovila, da bo spet dobrodošel.

Ta stari mož, ki je bil po poklicu ribič, je v letih, ko je hodil na zdravljenje in se zadrževal pri Mary doma, vedno prinašal morskoro hrano ali zelenjavo s svojega vrta. Spet drugič je po pošti pošiljal pakete.

Ko je Mary prejela ta pozorna darila, je pogosto pomislila na opazko njene sosede, ko je tistega prvega jutra iz Maryjine hiše stopil pokvečeni stari grbavec. »Ali si prejšnjo noč sprejela tistega grdega moža? Jaz sem ga zavrnila. Če boš sprejemala takšne ljudi, boš ob goste.«

Mary je vedela, da so bili morda enkrat ali dvakrat ob stranko, vendar je pomislila: *Oh, če bi ga le poznali, bi morda lažje prenašali svoje bolezni.*

Ko je ta mož umrl, je bila Mary na obisku pri prijateljici, ki je imela rastlinjak. Ob pogledu na prijateljčine rože, je opazila čudovito zlato rumeno krizantemo. Bila pa je začudena, ker je rasla v počenem starem rjastem vedru. Prijateljica ji je pojasnila: »Zmanjkalo mi je cvetličnih loncev in ker sem vedela, kako lepa bo postala, se mi je zdelo, da ne bo nič narobe, če bo začela rasti v tem starem čeburu. Je le za kratek čas, dokler je ne postavim v vrt.

Mary se je nasmehnila, ker si je prav tak prizor predstavljala v nebesih. »Tale tukaj je še zlasti lepa,« je nemara rekel Bog, ko je prišel do duše tega možica. »Ne bo se oziral na to, da začne v tem majhnem popačenem telesu.« Ampak to je bilo davno tega in kako visoko je ta duša v Božjem vrtu!⁴

Videz lahko vara in da človeku nizko oceno. Odrešenik je opomnil: »Ne sodite po videzu.«⁵

Članica neke ženske organizacije se je nekoč pritoževala nad neko žensko, ki je bila izbrana, da zastopa organizacijo. Ženske ni nikoli srečala, vendar je videla njeno fotografijo in to, kar je videla, ji ni bilo všeč, saj je menila, da je predebela. Pripomnila je: »Med na tisoče ženskami v tej organizaciji bi prav gotovo lahko izbrali boljšo predstavnico.«

Res je! Ženska, ki je bila izbrana, ni bila »vitka kot manekenka«. Tiste pa, ki so njo in njene lastnosti poznale, so v njej videle veliko več, kot je odražala fotografija. Fotografija je razkrivala njen prijazen obraz in samozavestni pogled. To, česar fotografija ni razkrivala, je bilo, da je zvesta in sočutna prijateljica, razumna ženska, ki ima rada Gospoda in ki ima rada njegove otroke in jim služi. Ni razkrivala, da je prostovoljka v skupnosti in da je pozorna in skrbna sosedka. Skratka, fotografija ni odražala tega, kdo je dejansko bila.

Vprašam: Če bi se obnašanje, dejanja in duhovna nagnjenja odražala v *telesnih potezah*, ali bi bil obraz ženske, ki se je pritoževala, tako ljubeč kot obraz ženske, ki jo je kritizirala?

Drage sestre, vsaka je edinstvena. Na številne načine se druga od druge razlikujete. Tu ste takšne, ki ste poročene. Nekatere ste doma s svojimi otroki, medtem ko druge delate zunaj doma. Nekatere ste same. Ste tudi take, ki ste poročene, vendar nimate otrok. Ste ločene in ste vdove. Veliko vas je samskih. Nekatere imate visoko izobrazbo, druge ne. So tudi takšne, ki si lahko privoščijo zadnjo modo, in takšne, ki so srečne, če imajo eno primerno nedeljsko obleko. Takšnih razlik je skoraj brez konca. Ali nas te razlike skušajo, da drug drugega sodimo?

Mati Tereza, katoliška nuna, ki je večino svojega življenja delovala med reveži v Indiji, je govorila naslednjo pomembno resnico: »Če ljudi presoimate, nimate časa, da bi jih imeli radi.« Odrešenik je opominjal: »To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.«⁶ Vprašam vas: *Ali se imamo lahko drug drugega radi, kakor nam je Odrešenik zapovedal, če drug drugega sodimo?* Odgovorim vam (z materjo Terezo): Ne, ne moremo.« Apostol Jakob je učil: »Če kdo misli, da je pobožen, a ne brzda svojega jezika, temveč vara svoje srce, je njegova [oziroma njena] pobožnost prazna.«⁷

Letošnje geslo Društva za pomoč staro že sto let. *Dobrotljivost nikoli ne mine*⁸. Kaj je dobrotljivost? Prerok Mormon nas uči, da je »dobrotljivost čista Kristusova ljubezen«⁹. Moroni je v svojem pozdravnem sporočilu Lamancem izjavil: »Samo če ste dobrotljivi, ste lahko rešeni v Božje kraljestvo.«¹⁰

Menim, da je dobrotljivost oziroma »čista Kristusova ljubezen«¹¹ nasprotje kritike in presojanja. V tem trenutku, ko govorim o dobrotljivosti, ne mislim na olajšanje trpljenja s tem, da dajemo svoje imetje. To je seveda potrebno in prav. Vendar imam nocoj v mislih dobrotljivost, ki se kaže, ko smo strpni do drugih in uvidevni do njihovih dejanj, tisto dobrotljivosti, ki odpušča, tisto dobrotljivosti, ki je potrpežljiva.

Mislim na dobrotljivost, ki nas spodbuja, da smo prijetni, sočutni in usmiljeni, ne le v času bolezni, stiske in obupa, ampak tudi v času šibkosti oziroma napak s strani drugih. Obstaja velika potreba po dobrotljivosti, ki vzbuja pozornost tistih, ki so neopaženi, ki daje upanje tistim, ki so obupani, in pomaga tistim, ki so prizadeti. Prava dobrotljivost je udejanjanje ljubezni. Potreba po dobrotljivosti je prisotna povsod.

Dobrotljivost, ki ne želi najti zadovoljstva pri poslušanju oziroma ponavljanju poročil o nesrečah, ki doletijo druge, razen če ima s tem tisti, ki je nesrečen, korist. Ameriški izobraženec in politik, Horace Mann, je nekoč rekel: »Pomilovati stisko je človeško; olajšati je Božje.«¹²

Dobrotljivost je, če smo z nekom, ki nas je pustil na cedilu, potrpežljivi. Je premagovanje nagona, da bi zlahka postali užaljeni. To je sprejemanje šibkosti in pomanjkljivosti. To je sprejemanje ljudi takšnih, kakršni so. To je, če gledamo preko telesnega videza na lastnosti, ki s časom ne bodo zasenčene. To je premagovanje nagona po predalčkanju drugih.

Dobrotljivost je dokaz, ko se predani obiskujoči učiteljici mesec za mesecem, leto za letom vračata k isti nezainteresirani, nekoliko kritični sestri. Očitna je, ko ne pozabimo starejše vdove, ampak jo pripeljemo na oddelčne prireditve in dejavnosti Društva za pomoč. Občuti jo lahko sestra, ki v Društvu za pomoč sedi sama in prejme povabilo: »Pridi, prisedi!«

Vse ve na sto načinov nosite plašč dobrotljivosti. Življenje ni za nobenega od nas popolno. Namesto da druge presojava in kritiziramo, sopotnikom na tej poti skozi življenje raje izkazujemo čisto Kristusovo ljubezen. Priznajmo, da se vsak po svojih najboljših močeh trudi premagovati izzive, ki mu pridejo na pot, in si tudi mi prizadevajmo, da bi mu pomagali.

Dobrotljivost je opisana kot »največja, najplemenitejša, najmočnejša oblika ljubezni«¹³, »čista Kristusova ljubezen [...] in kdor jo poslednji dan poseduje, bo dobro z njim [njo]«¹⁴. »Dobrotljivost nikoli ne mine.«¹⁵ Naj vas to dolgotrajno vodilo Društva za pomoč, ta večna resnica, vodi v vsem, kar delate! Naj vam prodre v dušo in najde izraz v vseh vaših mislih in dejanjih!

Sestre, izražam vam svojo ljubezen in molim, da bodo nebeški blagoslovi vselej vaši. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Mt 7:1.
2. Mt 7:3.
3. Mt 7:1.
4. Povzeto po *Guideposts*, jun. 1965, str. 24; Guideposts Associates, Inc., Carmel, New York.
5. Jn 7:24.
6. Jn 15:12.
7. Jak 1:26.
8. 1 Kor 13:8.
9. Mor 7:47.
10. Mor 10:21.
11. Mor 7:47.
12. Horace Mann, U.S. Educator, 1796 - 1859.
13. Bible dictionary, *Charity*, str. 632.
14. Mor 7:47.
15. 1 Kor 13:8.